

MÙA XUÂN

mặc nghệch

Truyện thiếu nhi

TRƯỜNG
TRƯỜNG
TRƯỜNG

TRƯỜNG TRƯỜNG

ngốc nghếch

TRƯỜNG TRƯỜNG

Mùa Xuân Ngốc Nghếch

Nhiều tác giả

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tôi không phải người yêu thích hoa. Dù đã từng cố làm ra vẻ như vậy. Năm mười sáu tuổi, hầu hết mọi đứa con gái trong lớp đều reo lên, vui đến phát khóc khi nhận được bông hồng đầu tiên trong đời vào ngày tám tháng ba (dù đó chỉ là một bông hồng lấy lệ). Chỉ có tôi là chẳng hề hứng thú, thật sự, hoàn toàn một cách không cố tình. Bông hoa hồng đầu tiên ấy, tôi vội vã cất biến vào trong cặp, như thế xấu hổ không muốn ai trông thấy. Kỳ thực, tôi thấy ghét quá. Ghét nhất vì đây là bông- hồng- công- bằng cho mọi đứa con gái trong lớp. Bạn cũng biết tôi không thích, nên một ngày nọ, bạn đến hỏi tôi ân cần: “Vây Du thích hoa gì?”. Thế mà tôi trả lời nhanh hoàn toàn không suy nghĩ: “Hoa hồng”. Chỉ bởi nhiều người nói rằng họ thích thứ hoa ấy và tôi, dần dần trong đầu hình thành một lối nghĩ quen thuộc đến mức tôi cảm thấy đó là một điều hiển nhiên. Như kiểu “mọi phụ nữ đều yêu hoa” vậy.

Yêu hoa - đó là một chuyện nghe rất lãng mạn.

Mẹ cũng yêu hoa. Nhưng mẹ chẳng lãng mạn chút nào. Hoặc ít ra, đó cũng là do tôi nghĩ như vậy. Mẹ có một khu vườn hoa nho nhỏ, kiểu “má trồng toàn những cây dễ thương”. Những cây mẹ trồng thực sự rất dễ thương, thủy trúc này, thủy tiên này, tử vi này, có cả một cây hoa mai lá rậm rịt. Tết đến, mẹ chẳng bao giờ tưới lá. Hoa nở loe hoe trông như thể tết tàn. Ngày ba đi, mẹ chẳng khóc, mẹ không giận, mẹ xách thùng nước ra vườn tưới cây. Những gàu nước mạnh như tát vào những cành cây mỏng manh. Rồi mẹ lấy xe đi đâu đó. Chỉ có tôi là khóc. Khóc từ trong phòng ra đến ngoài vườn. Khóc mãi rồi cũng chán. Tôi cũng đi tưới cây. Mấy nụ hoa bé nhỏ xinh xắn, dưới làn nước vung về của tôi, rơi tan tành rồi trôi đi. Từ hôm ấy tôi hiểu rằng hoa là một trong những thứ thật dễ vỡ.

oOo

Bạn cười thật dễ thương. Thế nhưng, bạn lại là một kẻ hay dối hờn. Khi giận tôi bạn không cười nữa, nhìn tôi với vẻ đăm đăm không cảm xúc. Quá quái lắm! Người ta bảo, hờn giận là đặc quyền của con gái. Ai cho phép bạn lấy của tôi cái quyền đó? Ngày xuân bạn rủ tôi đi xem chợ hoa. Hai đứa len lỏi giữa một rừng đầy người. Tôi thấy như sắp chết ngộp và bức. Đi ngang mấy giàn hoa lan, bạn reo khe khẽ, chỉ cho tôi thấy, hào hứng như thể tôi là một đứa trẻ mới nhìn thấy giống hoa này lần đầu. Bạn bảo trồng hoa lan khó lắm. Đó là cả một nghệ thuật. Tôi chỉ thấy mấy bông hoa nhỏ run rẩy giữa sự tò mò dòm ngó của bao nhiêu là người. “Giống như những bông hoa giả cắm trên những khúc củi mục”. Đến gian hàng hoa mai. Toàn là một màu vàng rực. Hoa ở đây nở ồ ạt và sung sức làm sao. Vì người ta đã vặt hết lá cho nó nở mà. Tôi lẩm bẩm: “Tội nghiệp, sao không để nó mọc tự nhiên?”. Hoa nở rực rỡ đến nỗi tôi thậm chí đã nghi ngờ không biết người ta có chêm thêm hoa giả vào hay không. Chưa kịp xem kĩ để thỏa tính tò mò tôi đã bị xô đẩy bởi một đợt sóng người khác. Tôi ghét chỗ đông người, bạn cũng vậy, thế bạn lôi tôi đến đây làm chi? Bạn bảo: “Chẳng phải Du thích xem hoa hồng?” Hai đứa kéo nhau đi. Lại một lần nữa bạn thất vọng vì cái vẻ dửng dưng của tôi. Bạn nhìn tôi lặp lại: “Du đã từng bảo thích hoa hồng mà?” Tôi giật mình nhớ ra. Nhưng lúc ấy, tôi nói là nói vậy thôi. Cũng có thể tôi đã thực sự nghĩ là tôi thích. Nhưng mà giờ đây đứng trước một rừng hoa hồng, hoa nào hoa ấy đỏ thắm thì tôi lại chẳng có cảm giác gì. Thật buồn, chắc tôi đúng là một cô gái chẳng thể biết thế nào là yêu hoa.

Thế là bạn giận.

Bạn không nói gì, nhưng rồi bạn không cười với tôi nữa. Tôi và bạn về lại khu vườn của mẹ tôi. Ở đây chỉ thấy màu xanh. Những bông hoa nhỏ li ti và các màu sắc đều bị chìm khuất trong

màu lá. Bạn và tôi kê ghế đầu ngồi dưới cây hoa mai duy nhất trong vườn, dù không được nhặt lá nhưng vẫn kiên trì nở ra vài chiếc hoa vàng nhỏ xinh. Mẹ tôi đi ngang thấy, nhìn cười: “Nhìn hai đứa ngắm hoa mà cứ như đang âm mưu chặt hoa vậy”.

o0o

Tết tàn. Bạn đến nhà, tặng tôi một chậu xương rồng. “Để cho Du khi rảnh rồi chăm sóc những cái gai của mình”. Tôi giận điên lên, không nói được lời nào. Ghi nhật kí, tôi chửi rửa bạn thậm tệ. Bạn đâu có biết. Nên ở trường, gặp nhau, bạn vẫn nhớn nhợ. Giận dỗi mãi mà không ích lợi chi, tôi thôi. Thấy trong lòng còn nhẹ nhõm hơn, lại còn vừa đỡ mỏi tay viết nhật kí. Tôi chẳng bao giờ có thể giận bạn được lâu. Tôi đem chuyện này đi hỏi mẹ. Mẹ cười, bảo: “Các con trẻ con quá”. Rồi mẹ nói, chỉ cần con cư xử với nó tử tế một tí, ăn nói dịu dàng hơn một tí, là con đã “mất gai” trông mắt nó rồi, là con gái của mẹ dễ thương hơn nhiều rồi. Tôi vẫn chưa hiểu. Tôi vẫn chưa biết phải làm sao. Có thể nói một cách nào đó tôi hơi tối dạ. Rồi tôi lại đâm ra cả nghĩ. Không biết tôi có giống một cây xương rồng thật không? Liệu tôi có gai thật không? Tôi đã mọc bao nhiêu cái gai rồi? Có cách nào nhổ hết gai đi mà không làm chết cây xương rồng không? Để trả lời những thắc mắc ngổn ngang trong lòng mình, tôi đem điều đó ra thực hành trên cây xương rồng của bạn cho. Lòng cũng đã chuẩn bị một kết cục tồi tệ nhất. “Nó thế nào cũng chết” - tôi nghĩ. Cho đáng đời bạn. Một công đôi việc, cũng là cách trả thù gián tiếp của tôi lên bạn mà thôi. Thế nhưng, hoàn toàn ngược lại với mong đợi, cây xương rồng vẫn sống. Sống khỏe. và còn hơn cả sự ngược- với- mong- đợi ấy, chẳng bao lâu, cây xương rồng đã bắt đầu nhú những cái gai mới đầu tiên.

Sinh nhật tôi, bạn lại đến tặng tôi hoa hồng. Chỉ một bông thôi. Hoa hồng và cả một chậu xương rồng nho nhỏ. Đó là điều tôi không hiểu, đã không thể nào hiểu được. Vì vậy tôi hi vọng rồi tôi sẽ hiểu. Tôi đem điều đó vào điều ước sinh nhật của mình.

o0o

Bây giờ, sáng sớm, tôi tập để đồng hồ reo đúng giờ, tập thức dậy không đợi mẹ nhắc, thay quần áo xong xuôi, trước khi chuẩn bị đi học, lúc nào cũng luôn nhớ lấy bình xịt phun cho ba cây xương rồng nhỏ tôi để ở góc bàn tận cửa sổ. Bạn đã bắt đầu cho tôi một thú vui mà tôi cho rằng hơi buồn cười: nuôi xương rồng. Tôi lại còn sưu tập thêm nữa chứ! Một cây xương rồng mới, với một túm gai tơ loe hoe ở trên đỉnh.

Suy cho cùng, có phải tất cả cô gái trên thế giới này đều yêu hoa hồng cả đâu...

B. K

HOÀNG TỬ VÀ MÙA XUÂN

Nguyễn Thiên Ngân

... và người ấy đặt lên bàn tay cô một nụ hôn và mỉm cười dịu dàng: “Tôi là hoàng tử đến từ vương quốc Mùa Xuân”. Đúng lúc đó đồng hồ gõ mười hai tiếng báo giao thừa...

Nó bốn cột đọc to đoạn cuối truyện bằng cái giọng nhay nhay veo veo như băng rờ rờ bất thành hình gấp cuốn sách lại quẳng bẹp xuống gầm bàn, thở hắt ra một tiếng chán chường:

“Nhảm! Nhảm hết sức!”

Ông anh đang lóc cóc gõ phím ngoảnh cổ lại nhìn con em gái úp mặt vào cái gối tựa, nằm chèo queo trên salon, lắc đầu thương hại: “Tính mày giống một thằng con trai khô khan hơn Su a! Giờ thì nhặt cuốn sách lên để lại ngay ngắn trên kệ! ” Nó miễn cưỡng làm theo, lẩm bẩm: “Người yêu tặng có khác! Anh cố mà giữ mỗi tình cổ tích của mình nhé! Người như anh và bà Hà sắp tuyệt chủng tới nơi rồi! Thật đấy!”

Mẹ từ trong phòng đi ra, khẽ khàng tăng hắng, tay cầm một tờ giấy dán lên “Bản tin nhà mình”. Gì đó mẹ? - Cả hai cái mồm đồng thanh. Mẹ đáp tỉnh “Bảng phân công nhiệm vụ dọn nhà chuẩn bị đón tết!”

oOo

- Con không thích lau cửa sổ! Năm ngoái con té từ trên cầu thang xuống một lần, sẹo nè! - Nó hùng hổ chìa tay ra một vết sẹo mờ mờ trên tay.

Mẹ nhú mày:

- Năm nay nếu cẩn thận hơn, con sẽ không té. Ai cũng phải làm việc, để có trách nhiệm với gia đình! Thôi không nói nữa, mẹ phân chia đầu vào đấy cả rồi, nếu con phải leo cao quá, anh Hai sẽ giúp con một chút, ráng mà hoàn thành sớm, hoặc là khỏi ra đường đón giao thừa.

Ông anh cười rất đều. Chờ mẹ đi, anh Hai ghé tai nó đang nhăn nhó nói thầm: “Đuôi của mày đâu? Hô một tiếng là xong ấy mà! Trừ khi...”. Nó liếc xéo, ngắt lời: “Không có ai rảnh hơi đến dọn nhà cho bạn gái trong khi việc nhà mình đùn đẩy cho em gái như anh đâu! ” Ông anh không cáu, còn bật cười khoái chí, nói tiếp câu dang dở “...mày cóc có cái đuôi nào!”

oOo

Hăm tám tết.

Nó vừa gặm khúc bánh mì mẹ để lại trên bàn, vừa lắc lư theo tiếng nhạc. Điện thoại reo. Giọng Giang, con bạn thân háo hức: “Mày chuẩn bị sao rồi? ”. “Chỉ còn dọn dẹp nhà cửa, mua sắm nữa là xong hết! ” Con bạn cười khùng khục, vẫn hồ hởi khoe: “Nhà tao xong hết rồi! Chuẩn bị sớm thiệt sướng! Giờ chỉ còn tàng tàng mà đợi Tết nữa thôi!” Hai đứa bắt đầu huyền thuyên.

“Thôi vậy nhé! Tối giao thừa tao qua chở mày đi chơi!” Nó chốt lại. Con bạn thân rụt rè: “Su nè, tao gọi để nói vụ đó. Giao thừa Minh hẹn tao đi hái lộc! Hẹn từ hồi...Noel”. Nó hắng. Nhưng rồi cũng gục gặc: “Ừ, vậy mà từ đó tới giờ không kể tao nghe!” Con bạn thân ái ngại: “Mày...”. “Không sao mà! Cúp máy đi, tám quá!”

Giao thừa đầu tiên kể từ năm lớp chín tới giờ, Giang sẽ không đi cùng nó. Giao thừa đầu tiên kể từ khi Giang có thêm “thằng bạn thân”. Nó tặc lưỡi, quảng cùi bánh mì đang nhai dở cho con Boo. “Thì có sao?”

oOo

Mẹ nhăn mặt:

- Su, phần việc của con còn y nguyên!

- Con sẽ làm mà! - Nó vẫn cằm cúi nếm tất cả loại kẹo mẹ vừa mua về.

- Này Su, anh có thằng “hiền đệ” khóa dưới cũng khá lắm. Từ lúc anh khoe hình mày, nó cứ nhăm nhe làm em rể. Giờ bảo nó đến lau cửa sổ hộ mày nhé? - Ông anh cũng đang tích cực “nắm thử” ghé tai nó thầm thì vẻ bí mật.

- Nhưng mà dù sao con cũng sẽ lau xong cửa sổ đúng hạn, dù giao thừa năm nay không đi chơi! - Nó tỉnh queo đứng dậy, mút mút mấy ngón tay còn dính đường, phớt lờ những lời vớ vẩn ông anh vừa nói.

Mẹ và anh hai nhìn nhau. Lạ đời, con bé Su ham vui vừa bảo nó sẽ không đi chơi đêm giao thừa!

Hăm chính tết. Nó lò dò thức dậy. Nhà im ắng. Mẹ đi chợ từ lâu. Ba thì đi làm sớm. Ông sẽ còn bù đầu với hóa đơn chứng từ cho đến chiều ba mươi. Ông anh đáng ghét cũng mất dạng. Có lẽ đi dọn nhà giúp chị - dâu - tương - lai - chưa - biết - sẽ - ra - sao.

Nó nhăn mặt hình dung ra xô nước, cái khăn, xà phòng và những cánh cửa sổ, những chấn song với lớp bụi dày lưu cữu. Học hành bù đầu, bài vở hóc búa quanh năm nhưng chưa có thứ gì làm cho nó nản từ trong ý nghĩ như nhiệm vụ đáng ghét này. Nó lê bước xuống cầu thang.

Dãy cửa sổ kính sạch bóng! Cửa sổ phòng khách dính một miếng sticker, anh Hai ký tên bằng cái đầu lâu cười hềnh hếch quái đản. “Su! Anh giúp mày đến đây là quá ớn rồi! Giờ chỉ việc lấy khăn lau sạch và nước rửa kính lau lại cho đến khi những ô kính trong veo không còn vết mờ là xong. Bảo mẹ anh ăn cơm trưa bên nhà chị Hà. Còn nữa, anh nhớ ra rồi, vết sẹo đó không phải do ngã thang khi lau cửa sổ. Chỉ vì mày và con Giang đã lao xe thẳng vào hàng rào thôi!”

oOo

Đêm giao thừa. Người ta bắt đầu túa ra đường. Nó ngồi trong phòng khách xem ti vi với ba mẹ, cố không thèm để ý đến lão anh trai đang vừa huýt sáo vừa chải keo bột, diện bộ quần áo “kềnh” nhất.

- Ngồi đấy làm gì? Không thay đồ đi hả? - Ông anh hất mặt.

- Đã nói là không đi chơi mà! - Nó cau có.

- Mày không thích đi chơi với anh hả?

Nó mừng hóm, thật ra đêm giao thừa nó không muốn ở nhà chút nào, không muốn chút nào hết! Mà sao ông anh hôm nay lại mát tính. Mọi ngày kèo nài, chưa chắc lão đã cho đi chơi cùng. Nhưng nó cố làm bộ làm tịch.

- Đi chơi với người yêu, có ai dắt em gái theo không?

Anh Hai nhíu trán suy nghĩ:

- Hình như không! Thôi mày ở nhà đi!

- Không, em đi! - Nó nhảy tót đi thay quần áo.

Nhóm bạn của anh Hai tổ chức party giao thừa ở quán cà phê quen. Nó rất khoái đi chơi với nhóm này, toàn sinh viên Kiến Trúc vui tính, thông minh và nghịch như quỷ sứ.

- Nè Su, giao thừa xong là “rã”. Lúc đó mày về nhà nhé, anh đi chơi với chị Hà một chút! - Ông anh thỏa thuận nhanh gọn. Nhưng rồi lão nhếch mép - Mà có thể...

- Gì cơ?

- Không, em gái! - Anh Hai nhe răng cười.

Mọi người đón nó như đón một đứa em thân thiết. Phút chốc nó quên bém rằng mình từng có ý định sẽ không đi chơi giao thừa. Một party theo kiểu “độc chiêu”. Tất cả đều đeo mặt nạ, nhảy nhót, hề hét khản giọng...Nó chui vào một chỗ góc quán cầm chai nước tu ừng ực, cái mặt nạ Cinderella kéo ngược chụp lên mái tóc bắt đầu thiếu trật tự và hơi ẩm mồ hôi.

Một hoàng tử. Không, một người đeo mặt nạ hoàng tử tiến lại, tay cầm chùm bóng bay rất to chìa cho nó, làm nó suýt sặc vì xấu hổ với cái tư thế uống “kính dị” của mình.

- Chào bạn! Cái này tặng bạn năm mới! Mỗi quả bóng là một điều ước đẹp! - “chàng” nói, giọng là lạ, trầm và ấm.

Nó lúng túng cầm lấy chùm bóng từ tay “hoàng tử”, trong cái khung cảnh mờ mờ tối tối cố căng mắt ra mà đoán xem đó là lão bạn nghịch ngợm nào của anh Hai. Nhưng nó chịu.

- Anh là ai vậy?

“Hoàng tử” khẽ cười, nó nghe thấy thế. Giọng cười thật dịu dàng. “Chàng” nói chậm:

- Tôi là hoàng tử đến từ vương quốc Mùa Xuân! Tiếc là ở đây không có tục lệ hôn tay!

- Ơ...Sao...

Nó trở mắt kinh ngạc.

và giữa phòng cà phê, lúc ấy, mọi người đang đếm ngược đến 3...2...1...Happy New Year! - Căn phòng vỡ òa trong lời chúc.

- Tùng - “Hiền đệ” mà anh nhắc với Su đấy! - Ông anh nói với nó rồi quay sang “hoàng tử”, giờ đã bỏ mặt nạ ra - Này, giờ hộ tống em gái đại ca về giúp nhé!

“Hoàng tử” dạ rất ngoan hiền. Đợi ông anh quay đi, “chàng” mới quay sang nó mỉm cười.

- Hiều chưa Cinderella?

Nó cười, nghe hai má nóng bừng.

o0o

Đã sang một năm mới. Xe trôi giữa phố rực rỡ tung bừng. Nó ngồi sau lưng “hoàng tử”, cười một mình. Không ngờ cũng có lúc mình lại ngẩn ra vì một điều “Nhảm! Nhảm hết sức! ” như ban nãy. Rồi những suy nghĩ khác tiếp nối, lộn xộn. Nó đang nghĩ tới Giang, tới anh Hai, tới ba mẹ...Trong lòng có những cảm giác và suy nghĩ lạ lùng vừa đến. Tất cả đều tràn ngập tràn yêu thương.

“Này, Cinderella, bạn có muốn đi hái lộc năm mới trước khi về chạm ngõ? ” - “Hoàng tử” rụt rè đề nghị.

Nhè nhẹ, nó gật đầu - cái cách dịu dàng, bền lên của con gái mười chín khi đón nhận một trong những điều mới mẻ đến từ mùa xuân.

N. T. N

NHỮNG KẺ LÃNG MẠN

La Thị Ánh Hoàng

Nó ngược cổ nhìn hàng cây trơ trụi lá chạy dọc suốt con đường vắng rồi quay sang người con trai bên cạnh, người rất đỗi thân quen nhưng nó... không nhớ nổi tên. Nó hỏi: “Tên đường này là gì vậy?” - “Mùa đông”. Chàng trai trả lời nhẹ tênh. Nó cảm thấy thiên nhiên chung quanh thật đẹp nhưng buồn quá. Bỗng người con trai buông tay nó ra trước một con dốc, bảo: “Tôi đi nhé!”. Nó hốt hoảng: “Mà đi đâu?” - “Tôi đi xa, xa lắm...”. Rồi bỗng chốc, bầu trời kéo mây xám xịt. Gió gào thét như muốn vò nát nó giữa thiên nhiên hung dữ. Nỗi cô đơn sợ hãi khiến nó khóc thét lên.

oOo

Thế là lúc tỉnh dậy, tao thấy mình vẫn đang khóc.

- Vì tiếc người con trai đó à!

- Cả con đường mùa đông nữa, đẹp lắm.

Nhỏ Ngọc nhắm mắt, miệng lẩm bẩm giống như các bà bói chuyên nghiệp. Cuối cùng, nó phán một câu chắc nịch:

- Mà y là con nhỏ lãng mạn duy nhất còn sót lại ở thế gian này.

Nó thở dài chán nản bỏ đi. Ừ, lãng mạn thì đã sao kia chứ? Nó đi dưới sân trường, thềm một chiếc lá vô tình rụng vương trên tóc. Gã lớp trưởng từ đâu chạy xộc lại, chép miệng: “Nhìn bà, tôi thấy nhớ cô bé trong phim *Tình nhỏ làm sao quên*^[1] quá, cái cô bé bị man man ấy!” Nó chẳng thềm đôi co với tụi con trai trong lớp, giống như kiểu người lớn không thềm chấp nhất bọn trẻ con. Mà con trai lớp nó chán thật. Hồi nhỏ, ba đã đọc cho nó nghe bao nhiêu là truyện cổ tích về công chúa với hoàng tử. Dường như thế gian bây giờ chẳng có nổi một hoàng tử như trong cổ tích, vậy thì làm gì phải nhồi nhét những điều huyền hoặc ấy vào đầu bọn trẻ, để rồi khi chúng lớn lên lại bắt sống cho thực tế.

Hàng xóm của nó cũng là một cậu con trai bằng tuổi. Nếu là trong thơ ca hay phim ảnh thì chắc chúng phải là một cặp xứng đôi lắm lắm. Đằng này, nó với Vũ cứ mà y tao chí choé, đến khi hai bà mẹ bảo mãi mới đổi được cách xưng hô, mà hai tiếng “ông, bà” thì cũng có gì tiến bộ hơn đâu.

oOo

Sinh nhật nó không hoa, không bánh, cũng chẳng có lấy một đứa bạn. Nó cầm trên tay bó nến định đốt nhưng lại thôi, sợ ai thấy lại cho là... lãng mạn. Trên căn gác bao trùm bởi một bóng tối êm dịu, nó ngồi bó gối nhìn ra ngoài, chờ tiếng bước chân quen thuộc của nhỏ Ngọc, nụ cười nghịch ngợm của Vũ hay một câu “Chúc mừng sinh nhật” của bất kỳ ai đó. Vẫn chẳng thấy gì ngoài ánh trắng, trắng sáng đến độ nó thấy rõ cả bóng mình in trên tường, thấy rõ cả nỗi cô đơn mà nó cố tình che giấu. Chẳng lẽ lại đúng như nhỏ Ngọc nói, nó là con nhỏ lãng mạn

duy nhất còn lại ở thế gian này? Không, nó không tin là mình không có bạn. Bỗng, trong đầu nó nảy ra một ý nghĩ thú vị. Nó lục tung chồng sách báo, tìm cho mình một cái tên ướm át nhất: *Lưu Nguyễn Sầu Đông* rồi gửi thư tìm bạn: *Mong kết bạn với những người lãng mạn...*

Vũ hót hải chạy vào lớp, miệng cười rộng ngoác. Ngọc lâu bầu:

- Đi trễ còn cười được.

Nó quay sang hỏi một câu có vẻ “thông cảm” hơn:

- Ngủ quên hả nhóc?

Vũ cười, tinh nghịch viết vào tờ giấy đẩy qua cho nó: “Hôm qua sinh nhật à? Sao không nói trước? Có người tặng bài hát trong mục *Quà tặng âm nhạc* ấy!”

Nó thoáng ngạc nhiên nhưng lại im lặng, lòng vẫn còn giận chúng bạn hờ hững. Sinh nhật mà còn phải báo trước à? Rõ hề.

- Bộ không thích bài hát đó hả?

Vũ lại đẩy tờ giấy sang. Ngọc bực bội ra mặt:

- Mà với ông Vũ có gì bí mật thì dặt nhau xuống cuối lớp nói, để cho tao học.

Biết tính giận lẫy của đứa bạn, vả lại cũng chẳng phải chuyện riêng tư gì, nó nói toạc:

- Vũ bảo tình cờ nghe *Quà tặng âm nhạc* trên đài, thấy có người tặng bài hát cho tao. Hần bảo sao không nói trước.

Nó cố ý kéo dài chữ “nói trước”, cảm thấy hả dạ khi nghĩ nhỏ sẽ ân hận vì lỡ quên cái ngày trọng đại của đứa bạn mà nhỏ cho là thân. Không ngờ nghe xong, nhỏ cười hì hì:

- Tao cũng quên mất. Mà ai tặng bài hát đó cho mày vậy?

Nó cười ra vẻ bí mật:

- Là bạn tao, chắc gì mày biết?

Nói vậy nhưng nó cũng chẳng đoán được đó là ai. Biết đâu Vũ làm thì sao? Cái kiểu úp úp mở mở của nó khiến nhỏ Ngọc tức điên. Từ trước đến nay có chuyện gì của nó mà Ngọc không biết kia chứ?

oOo

Cuối cùng, sau bao ngày chờ đợi, nó cũng nhận được lá thư làm quen đầu tiên. Thư của một người con trai có cái tên rất mạnh mẽ: Vũ Hùng, với dòng địa chỉ ngắn cùn: Hộp thư. . . Bưu điện. . . Suốt buổi học, nó ngồi mặc sức tưởng tượng đến người con trai qua những dòng chữ có vẻ lãng tử đó. Nó cười vu vơ khi nghĩ một ngày không xa nữa, nó sẽ dạo bộ cùng người con trai đó trên con đường mùa đông.

Bỗng nhiên nó thềm có một ai đó để chia sẻ niềm vui trong lúc này. Nhỏ Ngọc thì giờ có lẽ đang ngồi ăn “chăm chỉ” dưới căn tin. Nó quay sang Vũ, cố để niềm vui đừng bay lượn trên mặt, vì như thế trông rất trẻ con. Nó dẫn truyện một cách thản nhiên như thật:

- Ông còn nhớ hôm bạn trai tui tặng bài hát trong đêm sinh nhật không?

Vũ gấp cuốn truyện nhìn nó ngạc nhiên:

- Bà mà có bạn trai rồi á!

Nó nghênh nghênh cái đầu, làm như đó chỉ là một chuyện hiển nhiên nhất trên đời.

- Là một người con trai đứng đắn, lịch sự đàng hoàng. Chẳng như tui loi choi mấy ông.

- A, thì ra bà đang “giới thiệu sản phẩm” hả. Mà hàng nội hay hàng ngoại vậy?

Vũ nói xong chạy vội ra ngoài trước khi cơn thịnh nộ của nó nổi lên. Con trai lớp nó chán thật.

Ngọc trở lại, nhét vô miệng nó miếng me chua, bảo:

- Ông Vũ nhà ta có bồ nha mày.

Đang còn chưa hết bực, nghe Ngọc nói, nó chép miệng.

- Tội nghiệp cho con nhỏ đó. Ủa, mà sao mày biết?

- Tao thấy có lá thư ổng để trong tập, tên người gửi hình như là tên của một đứa con gái.

- Lá thư? Tên con gái? Nó cố giữ bình tĩnh, hỏi Ngọc:

- Mày không nhớ nổi tên nhỏ đó hả?

Nhỏ Ngọc mắt liếc ra ngoài, tay sục sạo tìm lá thư:

- Đây nè: *Lưu Nguyễn Sầu Đông*. . . Mà sao nét chữ quen quen. . .

Tưởng chừng như tìm nó sắp rớt ra ngoài thì trống vào học vang lên. Nhỏ Ngọc không còn thời gian để thắc mắc cái nét chữ quen quen. Nếu không, chắc có nước nó. . . tự tử quá! Mà sao lại là hần kia chứ? Nhỏ Ngọc vội vã nhét lá thư vào tập, còn nó lúi húi tìm xem có kẻ hờ nào để chui tọt xuống đất trước khi Vũ vào lớp. . .

L. T. A. H

CÔ BÉ HÀNG XÓM

Trần Việt Quỳnh

Đối diện với nhà tôi vừa chuyển về một gia đình. Thực ra thằng con trai 16 tuổi như tôi chẳng chú ý gì đâu. Có nghĩa là, nếu không có bọn trẻ con kháo nhau: cô hàng xóm mới dễ thương lắm, thì có lẽ đến giờ, tôi vẫn chẳng biết gì. Quả tình, cô bé dễ thương thật. Bởi vì dù cách một khoảng sân khá rộng nhưng cửa sổ tầng hai của hai nhà đối diện nhau, nên tôi đã nhìn thấy cô bé. Mái tóc thề buông xõa trên bờ vai tròn, hàng mi dài cong vút, đôi mắt đen láy, đẹp nhưng thật buồn và đôi môi hơi mím chặt như suy tư điều gì. Tất cả đều đẹp thêm nhờ khuôn mặt tròn vành vạnh tựa như vàng trắng. Nhưng tôi chỉ kịp nhìn thế thôi. Bởi vì, từ trong khung cửa sổ mỗi khi thấy tôi, cô bé đều lặng lẽ quay đi. Cũng vì thế nên đã chuyển về tới cả

tháng mà tôi vẫn chưa bắt chuyện được với cô bé. Hình như cô bé lại không bao giờ ra sân cả. Nói là “hình như” bởi vì tôi suốt ngày “ngao du sơn thủy” với cách bào chữa: chơi cho đã kỳ nghỉ trước Tết này để thi tốt nghiệp và đại học thật oanh liệt.

Một chiều, với cái chân đau do đá bóng hôm trước, tôi không đi chơi được mà phải ở nhà đọc sách. May mà cả nhà đi làm chứ nếu biết được, bố mẹ tôi sẽ mừng quá, mong cái chân của tôi.... đau dài dài một chút. Sắp nổi cơn buồn ngủ, tôi bỗng nghe tiếng violon ở đâu vút lên tha thiết. Vốn mê âm nhạc từ pop, rock không cho đến giao hưởng, cổ điển, tôi tỉnh như sáo, nhồm dầy lắng nghe. Bản “nhạc buồn” của Sôpanh! Bản đàn vốn đã buồn, giờ như đang rung lên trên những ngón tay run rẩy của ai đó. Hình như tiếng đàn phát ra từ cửa sổ nhà bên.... Không kịp xỏ dép, tôi lê cái chân đau lên tầng hai. Đúng rồi, ở khung cửa sổ bên kia, cô bé đang mải mê với bản nhạc của mình. Tôi chỉ còn biết lặng lẽ thưởng thức tiếng đàn điêu luyện mà cảm thấy như cô bé đang chuyển lòng sang tôi. Máu nghệ sĩ nổi lên, tôi vội lấy cây đàn ghita, nhẹ nhàng bước ra ban công. Tôi kín đáo so dây đàn cho hòa nhịp với tiếng violon của cô bé rồi hào hứng hòa theo. Thời gian như không còn ý nghĩa!

Bỗng giọng nói dịu dàng cất lên:

- Anh chơi ghita hay quá!

Tôi vội ngừng đàn, ngẩng nhìn cô bé:

- Đó là nhờ tiếng đàn của bạn nâng đỡ đấy thôi!

Cô bé nhoẻn cười. Không hiểu sao, ngay cả khi cười, cô bé trông vẫn buồn, một nỗi buồn không hợp với lứa tuổi. Nhưng tôi không vội lý giải vì còn đang ngụp lặn trong niềm vui phát hiện một cô bé hàng xóm xinh đẹp và tài hoa đến vậy. Muốn được chia sẻ niềm vui của mình, tôi gạ cô bé:

- Ta cùng chơi bài *Làng tôi* của Văn Cao nhé?

Cô bé gật đầu. và, chúng tôi chơi đàn gần như trọn cả buổi chiều hôm ấy. Rồi các buổi chiều sau đó, tôi giam mình ở nhà, chờ cô bé để chơi vài bản nhạc. Tự nhiên, tôi cảm thấy tâm hồn mình thanh thản biết bao, hơn là việc cứ lang thang ngoài đường cùng đám bạn. Thế nhưng, ngoài việc cùng chơi đàn, tôi vẫn chưa biết được điều gì nhiều về cô bé. Bởi vì cô bé có phần hơi lạnh lùng mà tôi chưa tìm được đề tài nào thích hợp hơn để trò chuyện. Một hôm, sau khi ngừng đàn, tôi đánh bạo hỏi:

- Năm nay bạn học trường nào?

- Học kỳ II này, em mới xin chuyển vào trường Hoàn Kiếm nên phải qua kỳ thi chọn vào lớp A. Đến giờ vẫn còn chưa biết kết quả.

Tôi sung sướng quá, mắt sáng lên:

- Tôi cũng học ở đó. Bao giờ bạn đi xem kết quả để tôi dẫn đường.

- Cảm ơn anh! – Giọng cô bé bỗng trở nên lạnh lùng – Ba em sẽ xem kết quả cho em.

Tôi nén tiếng thở dài, cut hứng vì giọng nói lạnh lùng của cô bé, ngao ngán vì mất một cơ hội sánh vai với người đẹp. Tiếng violon của cô bé lại cất lên như muốn cắt ngang câu chuyện. Tôi đành phải cầm ghita, gửi tiếng đàn qua bên kia khung cửa sổ....

Một mùa xuân nữa lại trở về. Đám học trò lớp dưới đã rục rịch chuẩn bị kỳ nghỉ Tết. Tôi rủ

mấy đưa bạn lên trường xem kết quả thi vào lớp chọn. Phần vì muốn xem lớp đàn em thi cử ra sao nhưng cái chính là vì cô bé. Mặc dù rất dễ nhớ nhưng tôi vẫn lấy giấy bút ghi rõ ràng: Lớp anh điểm chuẩn là 22, 5 điểm. Rất háo hức muốn xem cô bé có đỗ không nhưng đành chịu bởi tôi đâu có biết tên cô bé. Tôi học tốc chạy về nhà, lên tầng hai định báo tin. Buồn thay, khung cửa sổ nhà bên đang đóng kín. Chợt nảy ra một kế, tôi bèn đem cây đàn ghita ra ban công, chơi bản “Nhạc buồn” của Sôpanh, bản nhạc mà nhờ nó, tôi quen cô bé. Quả nhiên, chỉ sau phần dạo đầu, khuôn mặt kiêu diễm của cô bé đã hiện ra sau khung cửa vừa mở. Tôi ngừng đàn, thông báo:

- Điểm chuẩn lớp anh có rồi, hai hai phẩy năm, bạn ạ!

Cô bé chớp chớp cặp mắt đen láy:

- Cao vậy hả anh? Chẳng biết em có đủ điểm không?

Tôi sốt sắng hỏi:

- Thế tên bạn là gì? Tôi sẽ lên trường xem ngay.

Cô bé hơi đỏ mặt, bối rối:

- Ô, em vô tâm quá! Tên em là Nguyễn Kim Dung, báo danh 86. Em cảm ơn anh trước nhé!

Tôi còn chưa vội trả lời cô bé bởi bản danh sách đỗ vào lớp anh đang hiện lại trong đầu. “Nguyễn Kim Dung, báo danh 86”. Thôi đúng rồi! Tôi mừng rỡ quay sang cô bé, không giấu được sự thán phục:

- Bạn đã đỗ đầu rồi. Tôi thường nhớ rất rõ tên và số báo danh của người đứng đầu mỗi kỳ thi. Bạn được điểm tối đa ba môn toán, lý, hóa.

Nét mặt cô bé không có vẻ gì là ngạc nhiên, tựa như đã biết từ trước vậy. Chỉ có đôi mắt từ từ khép lại, rèm mi dài khẽ rung lên. Giọng cô bé nhẹ như gió thoảng:

- Thế là em đã không phụ lòng ba em rồi.

Tôi lặng lẽ quan sát cô bé mà cảm thấy lòng mình trào lên một thứ cảm giác gì khó tả. Hồi lâu sau, cô bé dịu dàng:

- Thật hạnh phúc khi được học trường anh.

Tôi bỗng nảy trò nghịch ngợm, đi lấy chiếc gậy dài vắn dùng để treo quần áo, đưa một đầu sang phía cô bé. Tôi giả thích khi bắt gặp cặp mắt tròn xoe ngơ ngác:

- Bắt tay chúc mừng bạn ý mà!

Gậy vừa đưa sang, cô bé mỉm cười nín lấy, cặp mắt khép hờ, đu cả người ra sau. Đùa đùa, tôi bất chợt buông cây gậy ra. Cô bé kêu lên một tiếng, ngã về phía sau. Tôi sững người lại, cảm giác ân hận trào lên cổ họng khiến tôi không nói được lời nào. Một lúc sau, tôi mới lí nhí cất tiếng xin lỗi. Không thấy cô bé trả lời. Một ý nghĩ ập đến khiến tôi run bắn cả chân tay. Tôi vội xuống thang gác, lao hết tốc lực sang nhà cô bé. Rất may, cửa chỉ cài then. Tôi thò tay qua song, đẩy chốt rồi xô cửa phóng lên gác. Trời ơi, tôi nhìn thấy gì đây! Dung đang cố gắng trỗi dậy trên chiếc xe đẩy. Hình như đôi chân của em bị liệt. Tôi vội lao tới, đỡ Dung lên. Em ôm mặt khóc rưng rức. Tôi chẳng biết phải làm gì, đành cứ ngồi thừ ra. Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng bố Dung ở dưới nhà:

- Con gái của bố, con đã đổ đầu vào lớp anh rồi.

Ông bước lên tầng hai, vô cùng ngỡ ngàng khi thấy tôi ngồi cạnh con ông. Dung vẫn khóc. Ông kín đáo ra hiệu cho tôi xuống dưới nhà. Ông rót nước cho tôi uống rồi ông kể về Dung. Cô bé bị liệt đôi chân năm lên tám tuổi sau một cơn sốt rét kéo dài. Vì thế, tuy học rất giỏi nhưng cô bé vẫn phải chuyển vào trường của trẻ em bị khuyết tật. Lên đến cấp III, Dung nhất quyết xin chuyển vào Hoàn Kiếm, một trường điểm của thành phố. Dung quyết tâm sẽ học không kém cá bạn lành lặn và bằng chứng là cô bé đã đỗ với số điểm thủ khoa. Dung ước mơ trở thành một bác sĩ giỏi để sau này chữa bệnh cho những đứa trẻ bị tàn tật như cô bé bây giờ. Chuyển nhà đến đây, vẫn mặc cảm vì tàn tật nên Dung không xuống sân, không chơi với ai cả, ngoài tôi. Nghe câu chuyện về Dung, tôi lặng người đi. Tự đáy lòng, tôi thấy cảm phục và thương Dung vô hạn. Cô bé quả là người có nghị lực phi thường. Tôi chợt quả quyết với bố Dung rằng:

- Chú cứ để cháu nói chuyện với em. Cháu chắc rằng em sẽ hiểu được giá trị của mình.

Bố Dung gật đầu hiền từ, đôi mắt ông đã có ngấn lệ.

Dung đã thôi khóc nhưng không nhìn khi tôi đi lên. Tôi lại gần Dung:

- Em vẫn còn giận vì trò đùa của anh sao?

Dung lắc đầu, vẫn không nhìn tôi. Ngồi xuống bên cạnh chiếc xe đẩy của Dung, tôi dịu dàng:

- Em có ý chí đáng khâm phục nhưng trẻ con quá. Em hãy hòa mình vào cuộc sống ngoài kia và sẽ chẳng có ai xa lánh em đâu. Sang học kỳ II, anh xin tình nguyện làm vệ sĩ đưa đón em tới trường.

- Em không thích sự thương hại – Dung quắc mắt.

Tôi đứng dậy, đẩy xe cho Dung ra gần cửa sổ, chỗ đặt cây violon, rồi nói:

- Em học giỏi lại chơi đàn rất hay. Thử hỏi có nhiều người lành lặn làm được như thế không? Em có biết rằng từ ngày gặp em, cùng chơi đàn với em, anh đã trở nên chững chạc hẳn trong mắt gia đình không? Anh cảm phục và quý mến em. Người như em không cần ai thương hại hết. Anh chỉ muốn san bớt gánh nặng trong học tập của em, giúp một phần nhỏ nhoi để em thực hiện mơ ước tốt đẹp của mình thôi.

Dung ngược mắt nhìn tôi, run giọng:

- Chân em thế này, anh không ghê sợ sao?

Trước đôi mắt trong veo của Dung, tôi chỉ còn biết lúng túng:

- Không chỉ riêng anh mà cả lũ bạn trong nhóm “ghita ăn hại” nữa. Tối nay, anh sẽ kéo họ tới làm quen với em. Tình bạn sẽ làm cho em vui hơn. Chịu không?

Dung gật đầu và cười, một nụ cười vui lần đầu tiên tôi thấy ở em. Tôi và em đứng bên cửa sổ, lặng lẽ hít thở làn gió mới của đất trời.

Hình như mùa xuân đã ở ngoài kia....

NẸO VỀ LỜI THƯƠNG

Tú Trinh

Đêm qua, bất chợt một giấc mơ hình cánh cung vành vành nhấp nhô thanh âm từ thuở xa xăm nào mà. . . gần lắm. Giấc mơ giọt tan vào ban mai, đọng lại lời nhớ, lời quên, lời thì thầm ngọt ngào của mùa. Đêm qua ta mơ mình nhỏ lại! (Em đừng vội cười, “... và cũng đủ lớn để mong mình trở lại” mà). Đêm qua ta mơ thấy con-người-bé-con, thuở chưa lọt lòng mẹ cơ!

Trong bụng mẹ thì. . . tối lắm! Mắt chưa thấy gì đâu, mũi chưa ngửi gì đâu, chỉ có. . . đôi tai bé bỏng đang lắng nghe. Dù chưa bắt tay làm quen (theo kiểu người lớn) nhưng bố mẹ vẫn trò chuyện cùng bé con đấy! Mẹ bảo bé con sẽ khóc khi lần đầu nói “xin chào” với mặt trời, còn mọi người nhìn ngắm trong nụ cười và chúc mừng, bố hứa làm ngựa cho bé con nhong nhong khắp nơi, bố còn nói sẽ dạy bé con cách yêu thương cuộc đời. . . Bé con còn nhớ cả lời vị bác sĩ có khuôn mặt hiền hậu và đôi mắt biết cười sau cặp kính nữa: khi ở trong bụng mẹ, bé con nào cũng giống nhau, cũng nằm chúc đầu xuống giống như hình cái. . . tai. Hi hi, bé con nào cũng có cái tai, nhờ cái tai biết lắng nghe mà bé con biết “thế giới bên ngoài bụng mẹ” thật to, thật vui. .

Ta thức dậy trong đêm, trong tròng mền ánh nhìn của những vì sao, trong tiếng cười hi hi của bé con - ta ngày xưa. Thời gian tĩnh lặng bên ngoài cửa sổ. Ta nhắm mắt và đưa tay bịt hai tai, đổ em đấy, ta nghe được gì? Trời ơi, ta nghe ầm ì tiếng sóng biển, nghe vi vút gió đồi thông, nghe trong vắt em cười hiền lành, nghe hương đêm mùa xuân ngọt lành, ta còn nghe cái nóng thót người mỗi khi bị bỏng, ta tự nhiên giơ tay nắm hai tai. . . Những thanh âm chấp chới, những âm thanh không lời đưa ta đến một câu chuyện (của một người lớn, đi rất xa, biết rất nhiều và viết rất hay) về cái tai rằng ở núi non Tây Nguyên, một đứa bé lọt lòng mẹ chỉ được xem là Con Người khi người ta thổi linh hồn vào cho nó. Vậy nên có lễ thổi tai cho trẻ sơ sinh. Một người phụ nữ (thiên chức người phụ nữ là giữ gìn mối của sự sống mà, phải vậy không em?) đứng tuổi sẽ nhai nát gừng rồi phun vào cuộn chỉ bông lấy từ chiếc xa quay, sau đó thổi bảy lần vào cuộn chỉ đặt sát tai đứa bé, vừa thổi vừa khấn một số câu gì gì đó! Ta chỉ nhớ loáng thoáng rằng: Thông lỗ mũi/ tỉnh lỗ tai/ phun gừng/ tai trái/ nhớ lấy ruộng rẫy/ tai phải/ nhớ lấy công việc/ làm người, hãy nhận lấy hồn người đây. . . Người Tây Nguyên tin rằng sau lễ thổi tai, lễ truyền cái nhớ, lễ truyền sự sống, đứa bé sơ sinh mới chính thức là Người. Phải vậy không em, từ ngàn xưa, khi con người chưa có chữ viết, chưa có. . . báo chí thì lời nói, sự nghe quan trọng đến chừng nào!

Em có bao giờ dùng bàn tay để cảm nhận lỗ tai chưa? Tai vành vành hình cánh cung đấy, em có chợt liên tưởng dãy núi cánh cung phía Bắc đón gió cho đồng bằng? Cái tai thì xiu xiu (núi cũng xiu xiu trên bản đồ) nhưng lồi vào trái rộng thênh thang! Cả một-đời-nghe, em sẽ nghe rất nhiều, cũng như miền Bắc nước mình là một vực gió. Nhưng mỗi người chỉ có một đôi tai bé nhỏ và em biết không, mỗi đôi tai chọn một cách lắng nghe khác nhau. Có những đôi tai chỉ quen nghe lời ngọt ngào, có những đôi tai biết nghe cả những lời thật - dẫu chát chúa, cay đắng. . . Có những đôi tai biết nhớ, tai nghe rồi tai biết sự nghe hôm nay là dòng chảy vĩnh hằng của sự nối tiếp câu chuyện thế hệ. Có những đôi tai suốt đời vẫn bấp bênh kinh kệ, có những đôi tai vừa chớm nghe tiếng chuông chùa buổi sáng đã lún ngún xanh cỏ thiền. . . Có những đôi tai vô tư thanh âm rồi thôi, lại có những đôi tai biết nghĩ, biết lắng nghe cả những lời-không-phải-là-thanh-âm. . . Đêm vẫn sâu sau cánh cửa phòng. Em có lắng nghe (trong giấc ngủ) câu chuyện giữa ta và em, ta và giấc mơ, ta và con-người-bé-con? Ta có làm em tự lự không? Ta tin rằng một chút tự lự sẽ làm em tươi xinh hơn trong mùa xuân mới.

Sớm mai, ta (và cả em nữa nhé!) dành riêng cho đôi tai mình những phút trong trẻo nhất

của ngày mới, nằm trên giường nhắm mắt và lắng nghe. Ta nghe giấc mơ đêm qua reo ca trên ngọn đồi phía xa, nghe hơi thở mùa xuân đang tô màu cho mặt đất bằng những nhát cọ xanh, nghe tiếng chim ngáy ngất bước chân mẹ đi chợ về, nghe cả tiếng cười thân quen của em bao năm thơm thoảng trong gió. Cả một thế giới diệu kỳ khi em biết lắng-nghe, miền bình yên lời thương trong bụng mẹ, miền gặp gheñh cái nhớ, cái quên vui đầy theo tuổi.

Ta nghe chiếc xích đu ngoài hiên đang cất lên giai điệu quen thuộc em hay hát hồn nhiên. . . Ta nghe năm mới rón rén bên thềm. . .

oOo

- a di đà Phật!

- a di đà Phật!

- Hi hi. . .

Nghe được tiếng cười “hi hi” của em thì tôi chắc chắn đất trời đã vào xuân thật rồi, mùa xuân đang đi những bước khoan thai quanh tôi chứ không còn rón rén như đêm qua nữa. Nhưng mới sáng mừng một Tết em đã làm tôi giật mình, cứ tưởng Phật tử trẻ con nào đi lạc vào phòng tôi chứ. Sống trong chùa nhiều năm, câu chào “A di đà Phật” đã thành phản xạ, gặp ai cũng “A di đà Phật”. Nhiều lúc ở trường quen miệng, gặp thầy giám thị, gặp cô chủ nhiệm cũng “A di đà Phật” làm các thầy cô chọc quá trời, còn nói tôi có căn tu nữa. Nhưng với em thì không, đây là lần đầu tiên em và tôi chào nhau như vậy. . .

- Sao Phương không ở nhà chúc Tết ông bà lấy lì xì, qua chùa sớm vậy, lúc về mất phần thì đừng có khóc nhè đầu năm ghen!

- Em chúc Tết ông bà, ba mẹ xong rồi. Em qua đây đòi lì xì của anh đó! Em bắt đầu chúc Tết anh đây, chúc Tết xong thì phải có lì xì nha!

Sáng nay em mặc một cái quần tây trắng và một chiếc áo xanh trời, em thu nhỏ cả bầu trời ngoài kia rồi quàng lên người mình hả Phương? Bầu-trời-nhỏ ời, em làm tôi bối rối. Tôi đã nhìn khắp lượt căn phòng nhỏ xíu chỉ toàn sách là sách của mình. Trong phòng không có một phong đồ nào và trong người tôi hình như cũng không còn tiền. Phương ời, em đòi chỉ lì xì của tôi, lì xì thường là ít, mỗi năm chỉ một lần, còn em thì luôn xứng đáng được nhiều hơn mà! Hay là lì xì em cái tùy bút hồi đêm. . .

- Anh chuẩn bị xong chưa? Em chúc nha. . .

- Phương ra ngoài xích đu ngồi đợi tôi một chút, sẽ có lì xì cho Phương mà, an tâm nhé!

Em ngoan ngoan nghe lời tôi ra sân ngồi chơi với chiếc xích đu, đều đặn tung tẩy người xuống lên. Từ cửa phòng tôi nhìn ra là mảnh sân sau của chùa. Cuối sân là một cái cổng gỗ, chỉ cao chừng bằng em thôi. Cổng này thông ra một con hẻm nhỏ như bao nhiêu con hẻm khác của thị xã, những sự việc nơi đây dễ thương cũng có và muộn phiền cũng có. Mảnh sân có lát gạch tàu đỏ đỏ, vuông vuông, rêu rêu, cũ cũ. . . chỉ có bàn chân em hay chạy nhảy trong sân là mới hơn qua mỗi ngày nắng lên. Góc sân có mấy chậu hoa quỳnh, mấy chậu cúc, mấy giò lan và một nẹp đất dọc theo vách tường tha hồ cho rau càng cua, hoa cúc dại, cỏ dại chen nhau mọc lên, nhìn nẹp đất đó là có vẻ đông vui nhất trong cái sân chùa cổ kính này.

May quá, tôi tìm được cái túi đựng đồng xu rồi. Thích mấy cái đồng xu kêu lanh canh, tôi đổi cả túi xu năm trăm đồng để dành gửi xe đạp đi học. Mỗi lần đặt đồng xu vô tay ai đó, tôi có cảm giác lạ lắm, không chỉ đơn giản là xin-cho, bán-mua. . . Còn đúng mười hai đồng xu, may quá,

năm nay em cũng mười hai tuổi.

- Phương ơi vào đây. Phương muốn chúc gì tôi?

- Em chúc anh năm mới sẽ học giỏi nè, mạnh khỏe nè, vui thật vui và có nhiều tiền lì xì nữa!

Tôi cười mỉm mỉm. Em hồn nhiên quá đến mức không nhớ tôi già rồi sao. Tôi học cao hơn lớp mười hai rồi, em à! Từ rất lâu tôi đã quên mất chuyện nhận lì xì và trước em, tôi chưa bao giờ phải lì xì cho ai đó. Chưa đầy một tiếng đồng hồ sáng mừng một, em mang đến cho tôi cả hai chuyện đầu tiên:ADI đà Phật và lì xì. Chắc còn nữa phải không em?

Tôi trao cho em phong bao lì xì đã chiến tôi vừa gấp bằng tờ giấy tập rồi quẹt vài nhát cọ màu đỏ lên. Trông nó xấu xí thế mà em lại thích thú, cười thật tươi, cứ cố ý tạo ra âm thanh leng keng leng keng rộn ràng cả buổi trưa mừng một đang đến.

- Em sẽ giữ tiền lì xì của anh làm kỷ niệm chứ không xài đâu! Nhưng anh phải chúc Tết lại cho em chứ!

- Phương muốn tôi chúc gì?

- Năm ngoái em chưa chuyển đến đây nên chưa được anh chúc Tết. Anh chúc gì gì cũng được nhưng chúc gấp đôi nhé!

- Em à, em biết không, tôi sẵn sàng dành cho em tất cả những lời chúc tốt đẹp nhất mà tôi có thể nghĩ ra. Không phải chỉ có năm ngoái thôi, em có thể nghe nó suốt mười hai mùa xuân, kể từ cái Tết đầu tiên em hiện diện trên đời này.

- Chúc Phương luôn vui, luôn mạnh khỏe, học giỏi suốt đời luôn, chịu không?

- Dạ chịu. Nhưng năm sau em chạy qua thì anh vẫn chúc Tết em nhé. Anh không được nói là đã chúc suốt đời rồi đấy!

- Tôi không có ăn gian vậy đâu. Phương cứ yên tâm!

Em cười hiền lành và thích thú. Sợ gì không sợ, lại sợ năm sau không được chúc Tết nữa. Chắc chỉ có em thôi. . .

Em loanh quanh chơi với tôi đến hết buổi sáng mừng một. Khi thì đóng đưa xích đu, khi thì lúc lắc cái bao lì xì giấy cho mấy đồng xu nhảy lên kêu leng keng, lúc lại chạy đuổi theo con bướm trắng nhỏ xíu nào đó chỗ nẹp đất um tùm rau, cỏ dại. . . Đến trưa, chắc là em bắt đầu thấm mệt và đói bụng thì em xin phép tôi ra về. Tam biệt em. Cám ơn em đã tặng tôi một buổi sáng mừng một Tết bồi rỗi, thú vị và hạnh phúc, tôi được lì xì cho em, được em chúc Tết, được chúc Tết lại em, được nhìn ngắm em tung tăng. . . Tôi lại bắt chước hồn nhiên em rồi, tôi không tham lam quá đâu, tôi chỉ ước mỗi năm có mười hai ngày mừng một thôi.

Tết năm nay chùa vắng lặng, các thầy đã lên một ngôi chùa trên Đà Lạt hết rồi. Chỉ còn tôi - gã học sinh ở nhờ nhiều năm và thầy Hải ở lại giữ hương mấy ngày xuân cho chùa. Phật tử cũng vài người đến lau chùi quét dọn. Thường thì mọi người ít ra tới mảnh sân sau này và cũng không ra vào bằng cổng sau. Vậy đó, nên bước chân em ló cò trong sân là cứ mới tinh sau mỗi ngày nắng lên. . .

Đêm qua trở dậy ngồi viết một mạch, không đầu không đuôi. Cũng định lì xì cho em bài viết khai bút rồi chứ nhưng lại thôi, để dành đó cũng là cho em mà. Chắc em sẽ cùng gia đình về quê mấy ngày Tết. Tôi sẽ trông ngày em tựu trường lại. Mỗi chiều, em sẽ mang tập vở qua đây, rón

rén mở cánh cổng sau rồi ào vô chiếc xích đu ngồi đu đưa. Tôi sẽ giúp em học bài, làm bài tập trong lớp. Tôi sẽ lại ngạc nhiên vì em thông minh quá. và tôi sẽ thích thú chia sẻ với em chuyện đôi tai kỳ diệu. Em có thể phán đoán chính xác khoảng cách bằng đôi tai mình. Một chú ong bị thương nhé, ong bị té xuống đất nhưng cánh vẫn phát ra thanh âm. Không ai khác hơn là em có thể tìm ra chú ong tội nghiệp đó rồi đưa ong về tổ. và em có thể nghe được những khúc vĩ thanh mà tôi chỉ biết cúi đầu thán phục. Một buổi sáng, trước giờ đến trường, em hốt hải chạy ra báo cho tôi biết em nghe tiếng hoa khóc. Em níu tôi ra chỗ mấy chậu hoa. Hình như đêm qua, nơi đây là chiến trường của hai con mèo, hoa quỳnh, hoa cúc trơ cánh xơ xác, cái nẹp đất bị bới tung lên, bẹp nhẹp đất bùn. . . Em rướm rướm nước mắt. Tôi phải năn nỉ em mau đến trường kéo muộn giờ học và đích thân tôi sẽ đưa mấy cây hoa đi bác sĩ. . . Em vừa đi, vừa ngoái lại thút thít khóc. . . Tôi nhìn theo em mà cứ ngỡ đó là một thiên thần. Em ạ! Tôi viết vài dòng đêm qua là để tặng em và đôi tai bé nhỏ, mùa xuân năm sau tôi sẽ tặng em nhé. . .

o0o

Em lên thành phố chơi suốt mùa hè lớp sáu. Cuối tháng tám, em về lại thị xã, tôi vui như Tết. Em vẫn thế, chẳng cao hơn bao nhiêu, nước da ngăm hơn nhưng trông em khỏe mạnh hơn. Em ghé chùa thăm tôi vào một buổi chiều. Tôi nhìn em từ căn phòng nhỏ xíu của mình, em vẫn ngồi trên cái xích đu, đu đưa đu đưa, trong tai em là một cái earphone, hình như em đang nghe nhạc. Thấy tôi, em vui ríu rít từ trong ánh mắt.

Em kể cho tôi nghe về mọi thứ trên thành phố, hội hộp, la lăm, tiện nghi và cả những nỗi sợ sệt nữa. Em khoe em đã biết sử dụng vi tính rồi, em có thể gõ một đoạn thơ trong sách giáo khoa lên máy tính và em còn biết chơi games nữa, trò chơi có cái rồ chạy qua chạy lại hứng trúng. Em được mẹ cho đi học hát ở nhà thiếu nhi, em hát cho tôi nghe một đoạn bài hát thiếu nhi mới, em khoe cái đĩa CD nhạc teen-pop rực rỡ màu sắc em đang nghe có giọng ca gì đấy rất nổi tiếng ở thành phố. . . Tôi cũng vui vui, mừng cho em nhanh thích nghi được với nhịp sống sôi động của thành phố. Rồi em sẽ đi xa hơn, vươn khỏi cái thị xã bé nhỏ này, em sẽ bay cao tung tăng trong bầu trời một thành phố hiện đại nào khác nữa. Có thể, nơi đó, rất xa, cách mảnh sân chùa bé nhỏ có chiếc xích đu này cả triệu triệu chiếc cánh ong, cách ngày hôm nay cả một khoảng trời của những bước chân sáo an nhiên, có thể người ta không dùng chung loại tiếng nói mà tôi và em đang trò chuyện. . . Em sẽ lớn lên. . .

- Hôm nay em qua chùa chào tạm biệt anh, chín tháng lặn. Em sẽ lên thành phố học và mùa hè năm sau lại về đây chơi với anh nhé!

Mắt em thấp thoáng chút xiu, xiu xiu buồn thôi rồi rất nhanh, ánh lên những tia long lanh cũ, những tia háo hức mới. Tôi và mảnh sân chùa này trong em, vừa thoáng qua mắt rồi. . .

- Phương đi học ở thành phố thật là ngoan nhé! Tôi chúc Phương học giỏi và mau có nhiều bạn mới. . .

Em cười trong vắt, ừm, cũng lạ, em thích nghe những lời chúc, chẳng biết có phải từ tất cả mọi người không, hay chỉ từ mảnh sân có nẹp đất um tùm cây cỏ dại này. Nhưng Phương ơi, em lại làm tôi bối rối nữa rồi. Tôi mong bối rối trong tôi cũng sẽ thoáng qua thôi như mắt em thoáng buồn khi nói với tôi lời chia tay. . .

Đó là buổi chiều em ngồi lại chiếc xích đu rất muộn cùng tôi. Trời đã lác đác những vì sao mà em vẫn chưa muốn về nhà, em ngồi đến lúc cụm hoa quỳnh man mác, bắt đầu tỏa hương nhẹ nhàng quyến luyến.

- Phương chưa đói bụng à, mẹ Phương đang đợi cơm đó! Khi nào về thăm nhà cũ thì ghé thăm tôi luôn nhé, chiếc xích đu này vẫn chờ Phương. Phương sẽ học thật giỏi, sẽ thật vui ở trường mới nhé Phương!

- Dạ. Em sẽ về thăm anh và chơi xích đu nữa! Em về đây! Tạm biệt anh!

Em ngồi thêm một lúc nữa rồi kéo cánh cổng gỗ ở phía sau về nhà. Cũng tối, tôi muốn đưa em về lắm nhưng chẳng hiểu sao lại đứng im đó nhìn theo bóng em cho đến lúc em khuất đằng sau cánh cửa nhà em. Tôi đi tha thẩn trong sân rồi ngồi ngồi cạnh mấy bụi hoa. Đêm bắt đầu dày hơn.

Thoáng bối rối trong tôi ban chiều đang trở lại trong màn đêm. Đôi tai có thể lắng nghe những siêu thanh đó, chắc sẽ không còn lâu nữa đâu, em ạ! Khi em ở một thành phố sôi động, nhạc teen- pop, âm thanh công nghiệp, giao thông choán hết những phần trong trẻo của mọi thanh âm khác. Em hát hay lắm Phương ạ, mọi người sẽ thích tiếng hát em, nhưng khi em hát thì em sẽ không còn nghe được những khúc vĩ thanh phát ra từ những chiếc cánh côn trùng, em sẽ vội lắm mà không còn nghe được hoa cỏ thắm thì cười khóc. Em sẽ bị cuốn đi, như con chim non sẽ lao theo đàn, đâu biết em sẽ thích nghi và sẽ nhanh chóng trở thành một trong những con chim đầu đàn mới, em giỏi thể cơ mà! Nhưng tôi thích em có một không gian trong trẻo dành cho đôi tai mình hơn, tôi thích niềm vui trong em khi em - bằng đôi tai của mình cứu được đôi cánh ong, cánh kiến đang bị thương. . . Tôi thích em nghe được hồn nhiên rồi em khóc hồn nhiên theo giọt nước mắt cỏ hoa khóc. . . Lũ côn trùng có cánh và cỏ hoa trong sân chùa này từ nay vắng em. . .

Em biết không, Phương, nếu bé Hương, em ruột tôi đó, không bị cơn lũ cuốn đi, chắc giờ cũng cao bằng em và có gương mặt lấp lánh y như em vậy. Ngày năm tuổi, bé Hương cũng bằng đôi tai xú xiu của mình, cứu được những cánh bướm bị thương bên bờ cúc đại nhà tôi. . .

Một chút luyến tiếc khi tôi chẳng tặng em những suy ngẫm ngồ ngộ về cái tai hôm đầu năm. Một chút thôi rồi cũng sẽ qua. . . Dù bé Hương, bé Phương đang ở góc khuất nào của cuộc sống đa không gian này đi nữa, tôi biết, chỉ cần có sự hiện diện của hai em, nơi đó sẽ là nẻo về của những lời thương chân thành nhất. . .

T. T

MƯA MÙA XUÂN

Minh Nhật

Mưa bụi lăn tăn không đủ làm ướt áo nhưng cũng đủ làm cho khách đi đường thấm lạnh của mùa xuân mới đang đến. Mưa đều đặn, lưa thưa như dải lụa màu phấp phới. Từng đôi, từng đôi đi bên nhau trên phố, giữ nguyên nét mặt hào hứng mà lặng lẽ. Một cơn gió lạnh chợt bõ ngỡ ào tới, như nuốt tiếc một mùa đông đã qua. Răng Khểnh thoáng rung mình, nó vội vã rảo bước. . .

“Con cảm ơn, con vẫn còn tiền”. Huy lắc đầu, nó đẩy tay mẹ trở lại. Bố nhích tờ báo sang một bên, nhíu mày: “Bố có thể mua cho con vài ba cái cửa hàng như chỗ con đang làm và cũng không từ chối bất cứ yêu cầu gì ở con. Sao con phải đi làm ở đấy?” Huy cười nhẹ để trốn câu trả lời, nó chẳng bao giờ xin tiền ai khi còn có thể tự nuôi mình. . .

Răng Khểnh tra chìa khóa, vặn hai vòng. Nó bước vào nhà, bật đèn lên, ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng gọn ghẽ, ngăn nắp càng làm Răng Khểnh thấy ấm áp. và nó thấy mình nên ngồi một chỗ là hơn cái việc dọn dẹp ngó ngẩn ở cái phòng chẳng có vật gì bừa bải này. Nó tự cảm thấy phục Huy- đã ở riêng hơn một năm, một mình với một căn nhà nhỏ nhắn, xinh xắn. Là quá ít khi dùng từ “tự lập” cho cậu học sinh cấp III ấy. . .

Răng Khềnh tự ngắt mạch suy nghĩ của mình bằng cách bấm T2 gọi vào di động của cậu bạn. Vừa nghe tiếng bắt máy, Răng Khềnh vào đề luôn: “Huy này, tôi đang ở nhà ông, hôm nay nấu cái gì đó ăn nhé? Máy giờ về?” Câu hỏi cuối của Răng Khềnh làm Huy chợt nhớ hôm nay đã là 27 Tết, buổi làm cuối của năm, chắc tí nữa phát lương. Ý nghĩ ấy làm nó vui vẻ hẳn lên. “Thôi, không nấu nướng gì cả. Ở yên đây, tôi sẽ về đón bà đi ăn khao”. Răng Khềnh hôn “chụt” một cái vào T2: “Cám ơn cái gã chủ đầu hói sắp phát lương cho ông. Nhanh nhé!”

Huy tắt máy. Nó huýt sáo một điệu nhạc của “*Fly to sky*” và chợt nhớ tới Kiều. Một món quà? Tại sao lại không? Trừ số tiền đóng học phí thì nó vẫn còn tới năm trăm ngàn, mua một ít sách, đĩa nhạc. Phải rồi, cái đĩa Vol2 xịn của Billy Gilman! Tháng trước nó định mua thì đã tiêu hết tiền cho sinh nhật một thằng bạn. Còn lại nó sẽ vào siêu thị một vòng. Mua một số thứ cho Tết. Thế là xong! Một tờ kế hoạch đã được lên sẵn rất hoàn chỉnh trong đầu, Huy nhét giấy tờ vào cặp, tắt máy tính. Nó đã hoàn thành phần dữ liệu phải nhập. “Hai năm học chuyên Tin quả là bổ ích và hữu dụng”, Huy thầm nghĩ khi bước lên phòng kế toán...

“Vẫn còn sớm chán!” Huy thả tay ga cho xe chạy từ từ dọc đường Nguyễn Hữu Huân. Bất chợt nó nhìn thấy một người đi bộ ngược chiều. Rất quen! Huy nhăn trán. và phải mất tới... 2 giây, Huy mới nhận ra đó là một thằng bạn cũ từ hồi cấp I. Cũng đang còn rồi, nó bóp phanh, nhanh chóng kéo cậu bạn vào một quán cà phê... - Vậy là cậu bị đuổi việc?

- Ừ!

- Giọng Dũng chán nản. Huy chờ bạn tiếp nhưng không thấy gì, đành phải tiếp tục để phá vỡ không khí im lặng.

- Vậy cậu có định về quê Tết này không?

- Mình không biết. Không về thì ăn nói thế nào với các cụ, nhưng chả lẽ cậu bảo mình mang cái thân thất nghiệp này về xin tiền học ư? Lại còn quà Tết nữa? Hai năm nay mình đều làm việc chăm chỉ ở đây, dùng một cái về thốt lên “con bị đuổi việc” để ai thương... Nét mặt Dũng dẹt xuống, nó thở ra:

- Vậy thà dùng về còn hơn. Huy vẫn im lặng, bình tĩnh chờ đợi Dũng tiếp.

- Nhưng mẹ mình sẽ lăn đùng ra ốm bất tử nếu không thấy thằng con quý hóa mà vô dụng này về. Vẫn phải về...

- Ừ, phải vậy chứ. Nhất định về.

- Mắt Huy chẳng có vẻ gì là thất vọng cả, vẫn cứ ánh lên cái gì ấy mạnh mẽ mà bình yên.

- À, ngồi đây chờ mình chút nhé. Không chờ bạn trả lời, nó chạy vụt đi. Chỉ 10 phút sau, Huy trở lại, nó dúm vào tay bạn một gói quà bọc kỹ.

- Mình chẳng có gì, đành nhờ gửi hộ các cụ tấm lụa may áo. Đừng từ chối, nhận cho mình vui. Dũng cười buồn, chút hàm ơn ánh lên trong nụ cười ấy:

- Cảm ơn. Cậu tốt quá...

oOo

Huy lại thả ga cho xe chạy từ từ. Di động rung lên bất chợt làm nó giật mình - cái cảm giác Huy ít gặp. “Vẫn chưa xong à? Có đi ăn không?”.

Huy nhắm mắt lại. Chỉ trong một giây, bao nhiêu dự định, suy nghĩ, khái niệm, hình ảnh về mọi thứ xẹt qua trong óc. Nó bưng tỉnh: “Ăn chứ! Sao lại không?”

Lúc ấy, Huy nghĩ tới một cảnh đào phai nhẹ nở, mang theo hương sắc đất trời lẫn cả mùa xuân tràn ngập vào gia đình Dũng, thấm cả những giọt mưa bụi đất Hà Thành. . .

oOo

Dũng ngồi trên chuyến tàu đêm cuối cùng trong ngày, lặng nhìn ra cửa sổ, tay nó run lên vì hạnh phúc. . .

Ở một góc trong ba lô của Dũng, tấm lụa đang thì thầm với bọc tiền lương còn nguyên vẹn của Huy: “Này, ngoài kia mưa mùa xuân đấy. . .”

M. N

LẠC GIỮA MÙA XUÂN

Trần Huyền Trang

Những ngày thi học kỳ chán ngắt rồi cũng qua. Thôi không còn xuýt xoa với cái lạnh của mùa Giáng Sinh. Tết dương lịch cũng đã đón rồi. Người ta bắt đầu chộn rộn với biết bao là thứ. Đường phố rực rỡ những gian hàng tạp hóa đầy ắp bánh mứt rượu trà, quà biếu bao bọc đủ loại nơ xanh có đỏ có. Những nụ cười bùng lên trên khuôn mặt vốn đầy lo toan. Tiếng trẻ con cười rộn góc phố. Tự dưng thấy cuộc đời sao đáng yêu đến mức có thể đánh đổi tất cả chỉ để được hưởng trọn vẹn những giây phút này. Người ta quẩn cả lên với chuyện tiền nong, chợ búa cho ba bữa Tết. Còn nó rảnh quá chẳng biết làm gì, hay đúng hơn là một đứa vô tích sự đúng nghĩa, lười những buồn vui trong năm ra tổng kết. Tổng số nỗi buồn và niềm vui ngang ngửa. Nó vò trang giấy quăng vào thùng rác, thở một tiếng thật dài, não nuột. Điều bộ thật buồn cười của một đứa dở hơi!

Ông anh đứng sau lưng nó từ lúc nào, đằng hắng:

- Tổng tiền năm cũ bằng một cái thở dài như vậy thì mệt mỏi lắm! Nè, con gái con đứa gì mà lại nằm dài ra đó hả?

Nó giật thót, ngồi ngay ngắn lại, phân bua:

- Ờ thì tại... chán quá! Nhưng sao tui làm gì cũng không lọt khỏi mắt anh hết vậy?

Ông anh vỗ vai nó, cười hình hích:

- Thôi đi cô nương. Rảnh quá bày đặt chán nản hão! Kiếm cái gì đó làm là hết chán liền!

Nó tròn mắt:

- Anh biểu tui làm cái gì bây giờ?

Ông anh cũng tròn xoe mắt, sờ trán nó:

- Năm nay Út bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy bẻ gãy sừng... dê!

Ông anh lắc đầu vẻ đầy thất vọng:

- Hồng dám mười bảy đâu! Một đứa con nít thì có, chẳng biết làm gì ngoài ăn với ngủ, coi chừng... phì ra! Nè, cầm cây chổi, quét mạng nhện hết cái nhà luôn! Ngoan đi, anh cho kẹo!!!

Nó còn chưa kịp nổi đóa lên thì ông khôn lỏi chuồn mất dép sau khi phán một câu xanh đờn:

- Ráng đi! Tết này nhà mình có khách quý, làm giỏi thì được tiếng thơm! Vớ lại, siêng năng thì tao cho đi đón giao thừa, không thì nằm nhà! Chọn đi!

Nhắc tới cái màn đi đón giao thừa này mới tức cảnh hông! Nó khoái được ủa ra đường đón pháo bông đêm giao thừa lắm! Mà khổ nỗi năm nào mẹ cũng tìm đủ lí do để cầm chân nó ở nhà, không cho đến cái chỗ đông đúc đó, dễ sinh chuyện. Còn ông anh thì khỏi nói, biến mất từ lúc chiều ba mươi kia! Thế này mà gọi là nam nữ bình quyền cái nổi gì! Năm nay nhất quyết phải đòi lại công bằng. Nghĩ vậy, nó xằng xái cầm chổi đi quét mạng nhện, hì hục lau tất cả bàn ghế cho kỳ sạch, bóng loáng lên mới thôi. Đã vậy, nó còn kiếm ra được mấy nhánh mai giả chưng lên bàn trông thật có không khí! Năm nay thuận, mai đua nhau bung cánh trước Tết hơn cả tháng, thành ra cứ thấy vắng vắng làm sao! Mẹ cuống cả lên với bao nhiêu là món cho bà bữa Tết. Nó nhăn nhó:

- Mấy thứ này trong siêu thị đầy, làm chi cho cực vậy mẹ!

Mẹ lườm nó, mắng té tát:

- Lại lòi ra cái tật làm biếng rồi! Học cách làm mấy món này theo mẹ đi là vừa. Tự tay mình làm đậm đà hơn đồ làm sẵn. Tết này có khách quý, khâu nấu nướng quan trọng nhất đó con!

Nói thì nói vậy nhưng nó vẫn vui vẻ lao vô làm phụ mẹ, dù chỉ là những việc vặt vãnh như là cắt rễ kiệu hay chẻ củ cải. Chẳng biết khách quý là ai mà mọi người phấn khích như vậy. Mẹ cười bí mật:

- Khách của thằng Hai, thôi để tới đó rồi hay!

Tối giao thừa, như đã hứa, anh Hai đưa nó đi xem bắn pháo bông. Mẹ căn dặn đủ điều nghe lòng búng cả hai tai. Nó lắc đầu ngán ngấm, lớn tồng ngồng thế này rồi, phở nằm gọn trong trí nhớ nó, để gì lạc được mà mẹ cứ phải lo.

Chen chúc trong một rừng người kẹt cứng, anh Hai cố tìm cho nó một chỗ đứng thật tốt rồi lúi măt, bảo là có tí việc sẽ quay lại ngay. Nó đứng yên chờ xem pháo hoa nổ rộ trên bầu trời thì cũng là lúc rắc rối bắt đầu xảy ra. Một gã choai choai mặt gầy, thật ngố bông dưng gặp người thật thấp trước mặt nó, xổ một câu tiếng Nhật "Arigato Gozaimashita" làm nó giật bắn. Tiếng Nhật thì nó chỉ lồm bồm được vài câu dẫn túi. Nó cũng cúi đầu đáp lễ. Gã con trai ú ớ ra hiệu ý bảo mình lạc đường, hay lạc người thân gì đó, nó chả hiểu. Biết làm sao bây giờ? Anh Hai hay mắng nó lười, không chịu đi học thêm tiếng Nhật dù anh sẵn sàng làm gia sư cho nó. Giờ thì mới thấy rõ sự tệ hại ấy. Bỏ mặc cái gã này lúc khó khăn thì tội quá. Vậy là nó quyết định kéo cái gã ấy đi tìm điện thoại công cộng. Tiếng anh hai cuống quýt:

- Trời ơi anh bận lắm! Đang đi tìm trẻ lạc đây nè!

Liếc qua vẻ khẩn khoản của gã con trai, nó nói như hét vào máy:

- Anh phải tới đây trước! Hẳn là người Nhật. Em không biết tiếng Nhật đâu đấy!

Chắc là sợ nhỏ em lặn ra khóc nhè nên anh Hai lật đật tới ngay. Lại một lần nữa nó phải tròn miệng ngạc nhiên khi thấy anh Hai và gã đó gặp người chào nhau rồi xoắn một lèo tiếng Nhật. Anh Hai siết vai nó cười thật hả hê:

- Trời ơi! May quá! Người này anh đang tìm này giờ. Em trai của phó giám đốc công ty anh đó.

Định đòi anh nói rõ hơn sự xuất hiện của gã người Nhật đó nhưng những chùm pháo bông lấp lánh trên kia làm nó quên bống. Những cảm xúc khó tả trước thềm năm mới cũng đang thăng hoa trong lòng nó.

Hóa ra gã này chính là khách quý mà anh Hai luôn miệng nhắc tới. Thoạt nhìn thì có vẻ hơi ngố, nhưng nhìn kỹ thấy đầy vẻ thân thiện, chút ít rụt rè, lễ phép. Mới bước vào nhà, hẳn cúi đầu buông một câu "Xin chào!" bằng tiếng Việt thật sôi trước con mắt mở to thán phục của ba mẹ. Anh Hai hí hửng cúi chỗ vào hong nó:

- Thấy chưa, người Nhật học tất cả những thứ làm cho đất nước học giàu mạnh, cho cá nhân họ được giỏi giang. Ráng mà noi theo nghe Ut!

Anh Hai cho biết hẳn qua đây tham quan Việt Nam rồi sau đó sẽ viết bài về văn hóa con người mình. Hẳn đang là sinh viên một trường khá danh tiếng ở Nhật. Hẳn tỏ ra thích thú khi thường thức những món ăn mẹ làm, nhất là món bánh tét chay ăn với củ cải muối. Mẹ cười thật tươi. Đây là lần đầu mẹ nấu đãi người nước ngoài, khách không chê thì mừng phất cờ trong bụng. Vui hơn nữa là được tự mình giới thiệu văn hóa ẩm thực của quê hương với bạn bè thế giới.

Vì bất đồng ngôn ngữ nên không thể trò chuyện được nhiều, nó phải dùng tới *body language*[2]. Hẳn nói khi trở lại đây nhất thiết sẽ học tiếng Việt. Hẳn lễ phép chúc Tết cả nhà bằng tiếng Nhật anh Hai phải thông dịch ra. Hẳn cười híp cả mắt, hẹn nó một ngày không xa sẽ đãi nó món sushi và bánh hoa anh đào ngon tuyệt!

Mùa xuân đã qua đi. Nó lên một bảng kế hoạch dài sọc. Trong ấy có cả lịch học tiếng Nhật. Phen này anh Hai tốn khá nhiều thời gian dạy cho nó đây! Cái này là do anh Hai nghĩ ra chứ không ai ép buộc, đừng có viện cớ này cớ nọ để chuồn nha ông! Anh Hai cười hiền queo:

Ngoéo tay coi, ai chuồn trước ăn đòn nát mông.

T. H. T

Áo Len men theo bức tường, thoát đã ở mảnh sân sau nhà. Trời đã tối om và trong nhà cũng tối om. Thật là thích thú khi cúp điện, mọi người không ai thấy nhau cả. Áo Len tự mỉm cười một mình.

Ba mẹ chắc đang ở trên phòng khách. Rồi khuôn mặt ba lại méo mó đi tìm nến và quẹt diêm thích chơi trò trốn tìm. Có lần ba nói, giá như mình hút thuốc thì trong túi lúc nào cũng sẵn hộp quẹt. Mẹ lập tức phản đối, nếu vậy mẹ con tôi sẽ cho ông ở riêng! Lúc đó ba bật cười thành tiếng, làm sao xe mẹ con nhà mày được, ba nói vậy.

Bây giờ trong nhà đã sáng lên màu hồng của ngọn nến. Ba lại ngồi bên mẹ. Thế nào hai người cũng chuyện trò tới sáng cho coi! Áo Len ngồi trên chiếc xích đu ba đóng riêng cho mình. Gió từ đám cỏ ngoài vườn thổi vào mát rượi và có cả mùi ngai ngái mà Áo Len chưa kịp nghĩ ra cái tên nào để đặt cho chúng. Một khu vườn nhỏ bỏ hoang um tùm cỏ mà Áo Len vẫn tinh nghịch gọi đó là cánh đồng cỏ. À không, phải là vương quốc cỏ mới đúng chứ. và Áo Len chính là công chúa của vương quốc đó. Vương quốc này vẫn chưa có ai đặt chân đến và vẫn nằm trong vòng bí mật. Kể cả bạn bè, kể cả ba mẹ. Một thế giới riêng biệt. Áo Len thích thú về điều đó.

Lúc này Áo Len lại nghĩ khác. Cái cảm giác bình yên này nên chia sẻ với mọi người. Bạn bè ư? Trong lớp chẳng ai thêm nói chuyện với Áo Len cả. Họ còn nói Áo Len hình như không được bình thường. Áo Len buồn lắm, ai mà chẳng muốn làm bạn với mọi người. Nhưng Áo Len còn nhút nhát quá, Áo Len ít nói và ngại tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Áo Len tự chui vào vỏ ốc của chính mình. Áo Len không có bạn. Không, Áo Len có bạn chứ, đó là một người bạn rất thân – Su Su. Không biết bây giờ Su Su đang ở đâu vậy cả? Chắc cô nàng đang rúc mình vào trong chăn ấm đây. Su Su nhõng nhẽo lắm!

Áo Len chạy vào nhà, rồi nhẹ nhàng bước lên bậc thang dẫn lên gác. Áo Len sợ Su Su thức giấc!

Lạ thật! Su Su không có trong chăn ấm. Cô bé đang ở đâu vậy?

- Su Su ơi! Su Su à!

- Su Su ở dưới này nè con! – Giọng ba cất lên. Chà Su Su của chị dám trốn xuống dưới nhà chơi một mình nhé. Tối nay không cho Su Su ngủ chung nữa đâu.

Nhưng....

- Trời ơi, Su Su sao bị mất một cánh tay vậy nè? Áo Len hốt hoảng làm cho ba mẹ giật mình.

- Ba xin lỗi. . lúc nãy.... - Giọng ba ấp úng – Ba....

- Ba ... làm sao vậy, ba? – Áo Len không giữ được bình tĩnh nữa, giọng nói cũng run run theo ba.

- Con ngồi xuống ghế đã. – Rồi như không để con mình kịp ngồi xuống, ba tiếp lời - Lúc nãy ba sơ ý làm đổ cây nến xuống bàn, không biết Su Su đang ở trên đó. Thế là Su Su bị cháy. Cũng may mẹ nhanh tay nên Su Su chỉ bị mất một tay thôi!

Áo Len lòng chùng hẫng xuống. Nước mắt đã giàn giụa. Áo Len vẫn như thế, vẫn là chúa nước mắt.

Mẹ an ủi:

- Thôi, con đừng khóc nữa. Su Su chỉ là một con búp bê giấy thôi mà. Rồi ba sẽ mua đèn cho con một con búp bê khác.

- Không, con chỉ cần Su Su thôi!

Nói xong, Áo Len ôm Su Su chạy ra phía sau nhà. Ba gọi lại:

- Áo Len, Áo Len...

Áo Len lúc này đã nhẹ nhõm hơn. Có ngọn gió thoảng qua. Áo Len thở dài, quệt ngang nước mắt. Cho chị xin lỗi nhé Su Su. Buổi chiều chị đã bỏ quên em nơi phòng khách nên mới dẫn đến hậu quả này. Su Su có đau lắm không? Chỉ cần tới sáng mai là Su Su sẽ bình thường trở lại thôi mà. Su Su còn giận chị không? Sao không lên tiếng vậy? Su Su giận chị rồi!

Áo Len ôm Su Su vào lòng như muốn truyền hơi ấm của mình cho cô em tội nghiệp.

Đêm nay trời nhiều sao quá. Mẹ nói, nếu ước lúc có sao băng thì điều ước đó sẽ trở thành hiện thực. Nếu vậy mình sẽ ước cho Su Su trở lại lành lặn như xưa. Nhưng bầu trời lúc này chẳng có ngôi sao băng nào cả. Áo Len ngồi thừ ra, chờ đợi, mà cũng chẳng biết mình có đang mong chờ điều gì nữa. Phép màu chỉ có trong truyện cổ tích. Vậy thì Áo Len sẽ đếm sao vậy. Để coi trên bầu trời có bao nhiêu ngôi sao.

Áo Len bắt đầu đếm: một, hai, ba... Lạ thật càng đếm các ngôi sao càng hiện ra nhiều hơn. Đến ngôi sao thứ tám mươi bảy thì Áo Len không còn phân biệt được đâu là ngôi sao đã đếm rồi hay chưa. Áo Len phải đếm lại từ đầu. và cũng như lần trước, Áo Len lại bị rối lên. Chà khó quá! Có ai đếm được các ngôi sao trên trời đâu. Nhưng Áo Len vẫn tiếp tục đếm. Chẳng phải ba nói rằng điều gì ta quyết tâm làm thì cuối cùng cũng thực hiện được mà. Cũng giống như mái tóc của mẹ, có lẽ mẹ phải lo nghĩ nhiều. Áo Len đã nhổ hết những sợi tóc bạc cho mẹ và thế là mẹ trẻ lại như xưa. Những sợi tóc bạc rất nhiều mà Áo Len còn nhổ hết thì những ngôi sao trên trời cũng sẽ đếm được thôi.

Lần này Áo Len phát hiện ra một ngôi sao lạc. Nó chỉ là một chấm sáng nhỏ xíu đứng tách riêng một góc. Xung quanh là rất nhiều ngôi sao đang đua nhau lấp lánh. Chắc nó buồn và cô đơn lắm vì không ai thèm làm bạn với nó cả. Áo Len tin rằng một ngày nào đó, ngôi sao kia sẽ không còn cô đơn nữa đâu. Nó cũng sẽ lấp lánh như những ngôi sao khác. Có phải vậy không Su Su? Áo Len nhìn vào Su Su, thì ra cô bé đã ngủ quên trên tay Áo Len từ lúc nào.

Sáng nay ba mẹ đều đi vắng cả. Áo Len tiếp tục bày trò chơi dạy học của mình. Áo Len là cô giáo, còn trò là Su Su, con gấu bông màu hồng Na Na và mèo con. Trong lớp chỉ có Su Su và Na Na là chăm nhất. Còn mèo con lười biếng, hay bắt nạt bạn Na na và còn hay “trốn học” nữa. Hôm nay mèo con lại trốn học, nhất định phải phạt mèo con mới được.

Nắng đã choàng vào cửa sổ, len vào “lớp học”. “Cô giáo” Áo Len vẫn đang say sưa kể những câu chuyện cổ cho lũ học trò nghe, về cô bé Lộ Lem, về nàng Bạch Tuyết, về cô công chúa ngủ trong rừng. Sau đó “cô giáo” ngồi xuống ghế ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ về một điều gì đó. Áo Len lắng tai nghe âm thanh của lũ chim sẻ, mà chắc chắn biết rằng phát ra từ mái ngói nhà bếp. Áo Len linh cảm có điều gì không ổn liền vội vã trèo lên gác nghe ngóng. Những cọng rơm nằm tung tóe trên mái ngói, nghĩa là cái tổ chim bé nhỏ ấy đã bị phá tan. Điều thật tệ hại, những con chim non đã bị mèo con bắt hết rồi..

Áo Len bật khóc ngon lành, cảm thấy mình như bị mất đi điều gì quý báu.

Mẹ về, mẹ đã hiểu ra mọi chuyện. Mẹ ôm Áo Len vào lòng: “Mèo con dù sao cũng chỉ là một

động vật ăn thịt sống, đó là bản năng”. “Nhưng mèo con đáng ghét lắm, hôm nay con sẽ phạt nó không cho ăn cơm nữa”. Áo Len nói trong âm ức.

Mẹ nói: “Trời đã bắt đầu trở lạnh, đi ngủ phải nhớ mặc thêm áo ấm”. Áo Len ngoan ngoãn vâng lời. Giờ này ba mẹ đã ngủ cả. Áo Len len lén mở cửa sổ hít một hơi dài. Nếu có thể, Áo Len sẽ chạy ra ngoài cánh đồng cỏ lắng nghe tiếng côn trùng rí rả và thở cùng cái mùi ngai ngái khó diễn tả. Chắc chắn chẳng ai cho phép rồi. Một mình trên gác mẹ còn cấm không cho mở cửa sổ lúc đi ngủ vì sợ gió sẽ làm Áo Len bị cảm lạnh, huống chi là ra bên ngoài. Đêm nay Áo Len đành không vâng lời mẹ vậy. Áo Len xòe bàn tay ra ngoài. Tầng làn sương mỏng đang nằm gọn trong lòng bàn tay, Áo Len áp vào má nghe mát lạnh. Mùa đông đã về!

Đêm nay Áo Len sẽ ngủ rất ngon và sẽ cho Su Su gội đầu lên mái tóc của mình.

Có một ngày Áo Len nhận ra một điều, ngôi nhà này chuẩn bị bán. Áo Len đã lén lút nghe câu chuyện của ba mẹ. Ngoại đang bệnh nặng, cần một số tiền để chữa bệnh. Gia đình Áo Len đành phải bán nhà với mục đích là có tiền chữa bệnh và được sống gần ngoại để được chăm sóc ngoại nhiều hơn. Áo Len hiểu tất cả nhưng tâm trạng cứ rối bời.

Nắng vẫn cứ râm ran ngoài kia, dai dẳng và oi nồng. Áo Len đi dạo quanh khu vườn. Những cây cúc dại đã lác đác vài bông hoa vàng. Chúng nhỏ xíu, lắt lể nhưng vàng rực cả góc vườn. Ngôi nhà nhỏ nhắn ngói đỏ hết như câu chuyện cổ tích. Rồi cả cánh đồng cỏ này nữa, ai sẽ là công chúa kể vị. Áo Len buồn thiu. Thế là sắp phải xa tất cả, rất nhiều kỷ niệm đã đi qua.

Mẹ ngồi một mình và đang lau nước mắt. Thì ra người lớn cũng biết khóc!

Áo Len đến ngồi bên mẹ rồi nằm gọn trong vòng tay của mẹ.

Áo Len phát hiện ra một điều thật lý thú, mèo con đã sinh được ba đứa con. Mèo con à, bây giờ phải gọi là mèo mẹ rồi. Mèo mẹ giấu con kỹ lắm, đó là khe hở giữa nhà bếp và bức tường hàng rào. Mấy đứa con lúc nhúc, nhỏ xíu nằm ngoan ngoãn trong lòng mẹ. Chúng nó bắt đầu một cuộc sống mới cũng giống như Áo Len vậy.

Áo Len ngồi thừ ra, suy nghĩ mông lung như người lớn.

Bao báo tin, bệnh của ngoại đã đỡ đi nhiều. Cả nhà ai cũng vui cả. Nhất là Áo Len, rằng ngôi nhà này vẫn là của Áo Len và thế giới của cô vẫn chưa ai thay thế!

Mẹ nói, mùa xuân sắp về. Còn Áo Len biết rằng mùa xuân đã về. Áo Len sẽ thêm tuổi mới. Áo Len tự hỏi mình đã trở thành người lớn chưa?

Đ. M. T

TÌNH KHÚC

Phong Điệp

Cô vắn vẹo các đầu ngón tay và tự nghĩ mình hơi ác. Nhưng chẳng lẽ vì thế mà anh không nói chuyện với cô? Cái kiểu gật đầu lãnh đạm của anh khiến cô điên tiết. Anh đã nấn ná lâu ở quầy báo chí, lâu hơn mức cần thiết để rồi sáu đó nhặt lên vài tờ *Nhân Dân*, *Tuần Tin Tức*... Đại loại là những tờ báo mà cô thậm ghét.

Đến tận lúc cô đã kéo ghế ngồi yên vị trên một ghế trống bên cạnh, anh mới quyết định quay ra nhưng đi về một ghế trống khác ở gần cửa ra vào. Ở vị trí ấy, họ sẽ quan sát nhau khó khăn hơn. Tại sao không phải là chiếc ghế bên cạnh cô như những lần trước?

Cô đứng dậy, cầm cuốn sách đi đổi. Tiếng gót giày xiết xuống nền đá hoa nghe khó chịu. vài ba cặp kính ngẩng lên, dè dặt nhìn cô. Có anh không nhỉ? Cố gắng giữ người cho thẳng và đặt giày xuống nhẹ nhàng. Cạch! Cạch... Cô thở dài khe khẽ, nghiêng mặt ra phía cửa sổ. Có tiếng thì thào của mấy cô bé ở cuối phòng. Hình như chúng để ý đến hai người từ lúc mới vào. Đúng là trò trẻ con! Cô khó chịu, ngúc ngắc cái cổ trong đồng khăn áo bùng bùng. Trời cứ hơi lạnh là cô bị viêm họng. Như một thứ đồng đánh mất thời gian. Lại còn phải ngậm thuốc đắng đến cháy cổ. Nói chuyện lào phào như người hết hơi.

Ngày trước bà nội cô mất sớm vì bệnh hen suyễn quá nặng. Bố cô vì thế rất lo cho cô. Có hôm chẳng biết linh tính thế nào, người bỏ cả việc đến trường xem cô có biến chứng gì lạ không. Rồi đứa trẻ ấy cũng lớn khôn, khỏe mạnh và xinh đẹp như bất kỳ những đứa trẻ khác.

Cô thủ thư trẻ măng ngừng dũa móng tay, ngẩng lên, chăm chú nhìn cô. Cái vành môi tô đậm kéo ra hơi rộng và có vẻ gì như nũng nịu. Nhưng đôi mắt thì tuyệt vời. Cô gắng nhìn sâu và trách mình quên mang theo kính. Kề cận lại thì ghét đeo kính, người chẳng làm sao lại tự nhiên chuốc hai cái “đít chai” cồng kềnh lên mặt. Kỳ cục thật!

- Bạn... bạn có phải là...

Cô nhướn mắt ngạc nhiên. Dù biết rằng mình chỉ giả dối và kiểu cách đấy thôi.

- Chị cũng...

Hỉ hả gật đầu. Một cuốn sổ xinh xắn đặt ngay trước mặt cô. Rất nhiều chữ ký các loại. Cô bút rút, làm cái thao tác như cái máy đã được cài đặt chương trình từ trước. Cô tình cờ lật tiếp. Chữ ký của anh với các nét gạch đậm đầy cá tính.

- Thật tốt quá!

- Anh ấy kia kìa. Một con người nhiệt tình và tốt bụng hiếm có!

Người thủ thư trẻ tuổi xoay xoay các con chữ trước mặt cô. Cô cảm thấy mệt mỏi. Cố cười một chút. Cổ họng khô khan như một con chim khát nước.

Lúc ôm sách về bàn, cô chợt tức giận với tiếng gót giày của mình và ngay cả bản thân mình. vài ba cặp mắt lại nhấp nhóm sau những trang sách. Họ thừa biết là đôi giày sẽ kêu mà. Cô tức tối. Muốn chạy vù về chỗ. Cạch! Cạch! Cạch! Nhìn gì chứ? Cô thấy người mình nóng bừng lên. Các cô bé hiếu kỳ ở bàn cuối tiếp tục quan sát cô. Thì thào! Thì thào!

Anh là người duy nhất không nhìn cô. Đôi mắt như dán chặt vào trang báo trước mặt. Anh cũng là kẻ giả dối! Cô bẻ các ngón tay đến đau nhức: “Anh cũng ác lắm! Anh có biết không?”

Có ai đó hắt xì hơi. Tiếng ai đó cười rúc rích. Rồi lại im lặng. Cô khe khẽ thở dài và e sợ nó lộ liễu quá. Nhưng có lẽ không ai để ý.

oOo

Những giờ lý luận dài lê thê trên lớp khiến cô ngáp đến sái quai hàm. Thằng quỷ bàn sau túm lấy bím tóc của cô:

- Chết nhé! Đi chơi khuya nhé! Với ai?

Cô lừ mắt:

- Đi chơi với ma. Có bỏ tay ra không thì bảo?

Thầy giáo gõ lộc cộc vào bảng, thổ lộ:

- Tôi thấy các bạn nữ lớp mình rất đẹp!

Tại sao tự nhiên thầy lại nói thế? Cô thấy hơi khó chịu. Cô vốn không ưa cái kiểu thầy giáo trẻ đôi lúc đỏ mặt và ấp úng. Bữa trước cô thấy thầy đeo bạn gái đi lên phía phủ Tây Hồ. Đòi thường hơn và dễ chịu hơn. Họ sẽ mua hoa hồng để thắp hương. Cầu nguyện những gì tốt đẹp nhất. Không phải là mớ lý thuyết bùng nổ mà trên lớp thầy vẫn cố gắng nhồi nhét vào đầu những đứa trẻ ham chơi và ngộ nghĩnh.

Cô ngo ngoáy trong chiếc áo bành tô rộng thùng thình, nhìn mặt thầy tự nhiên đỏ lựng lên. Cô cười tinh quái và nháy mắt với đứa bạn ngồi cạnh:

- Cao nữa, phải không thầy?

Cô nhớ lúc thầy vào lớp, dù đã đứng vững chãi trên đôi giày năm phân, thầy cũng chỉ cao đến tai Vinh mập.

Con Hà chép miệng: “Mày ác khẩu quá! Vậy mà tụi con trai...”

Cô thở dài: “Mày tưởng tao thích thế à?”

Đứa bạn thân búng ngón tay tanh tách: “Cũng phải. Nhiều lúc tao muốn được như mày. Nhiều lúc nghĩ hóa ra mình may mắn. Buồn cười thế không biết. Con gái ấy à, chỉ nên sống yên ổn thôi...”

Cô không phải là con tàu có cánh buồm đỏ thắm. Nhưng anh cũng đâu có phải là thủy thủ của con tàu ấy? Song có nhất thiết tránh mặt nhau mãi như thế? Hôm trước cô đang đọc sách thì có điện thoại. Nhấc lên, chỉ nghe thấy bài hát “Hello” của Lionel Richie. Đến câu cuối cùng “*But let me start by saying: I love you*” thì đầu dây bên kia gác máy. Cô không yên ổn với chính tâm tư của mình, chỉ muốn chập tối lên giường, đặt lưng là ngủ ngay. Nhưng đêm nào cũng chong mắt đến 2 - 3 giờ sáng. Đến lớp thì ngáp ngủ. Họp hành nặng trĩu cả lên mà cô cố tìm cách để trốn.

Có nhất thiết phải tránh mặt nhau như thế? Lẽ nào anh sợ cô lại một lần nữa phủ nhận? và anh sẽ bị thương tổn rất lâu...

Lớp rì rầm như một chuyến tàu tốc hành đường dài. Thầy chép miệng: “Tệ quá! Tệ quá! Chưa học đã đòi nghỉ. Rồi nói chuyện, ăn quà”.

Cười râm ran như chẳng có chuyện gì. Thầy đành phải cho ra sớm mười lăm phút.

Cô kéo áo đứa bạn: “Đi ăn bún ốc đi. Tao đói bụng quá. Sáng nay ngủ dậy muộn”.

Đứa bạn cười toe toét: “Được đấy. Mày vẫn dẫn chương trình cho bọn thời trang đấy à? Mà đầu gội đầu gì đấy? Thơm thật. Bọn bạn tao bên ngoại thương bị trượt môn bơi lia lịa. Tóc thì rụng vì nước nhiều thuốc sát trùng quá. Gội đầu mấy cũng không lại”.

Chút nữa cả hai đứa đụng phải thầy.

Quả nhiên thầy thấp thật. Cô bắt chuyện.

- Người Việt nam mình vốn khiêm tốn phải không thầy?

Chỉ thấy mặt thầy lại đỏ lựng lên: “Học trò ơi là học trò”.

oOo

Quái quỷ thế nào mà đứa nhỏ cô nhận dạy kèm ở ngay gần nhà anh. Cũng may nhà anh khóa cửa. Cô có thể dạo mạo dắt thẳng xe vào nhà học trò. Sau đó với vẻ đầy nghiêm nghị, cô lấy sách vở ra, bắt đầu:

Chúng ta làm quen nhau nhé...

Đứa trẻ lúng búng nhè cái kẹo trong mồm ra:

- Cô ơi, sao áo cô lấm tua rua thế? Làm thế nào mà chui vào được hả cô?

Cô hơi luống cuống, chỉ lên hàng cúc ở trên vai và tự hứa lần sau sẽ cẩn thận hơn. Sau đó, cô hắng giọng:

- Để giải một bài toán đố...

Đứa trẻ giãy giụa nhiều hơn:

- Cô ơi, muối!

Cô hốt hoảng lục tìm lọ nước hoa bôi vào những vết muối cắn. Lại còn phải giải thích rất lâu về những con muối và an ủi rằng không nên sợ muối. Nhưng hình như không hiệu quả vì đứa trẻ tiếp tục khóc âm lên khi thấy những con muối bay vo ve trước mặt. Một cuộc săn bắt muối diễn ra ngay sau đó. Cô cảm thấy mặt phờ còn đứa trẻ cười thỏa thuê.

Quay đi quay lại đã hết giờ. Cô thu dọn sách vở và dặn dò:

- Lần sau học em phải tập trung hơn nhé.

Nhưng đứa trẻ còn mãi để ý những xác muối trên sàn. Nó lúng búng dặn với theo:

- Cô nhớ đến chơi với em nữa cô nhé!

Thật là hết biết mà! Léch thếch dắt xe ra ngõ thì gặp anh đi làm về. Phân bua:

- Đạo này anh bận tối mặt tối mũi. Học thêm tiếng Pháp vào tối thứ hai, năm. Dạy thêm vào thứ bảy, chủ nhật. Còn thứ tư...

Cô thấy tai ù đi. Anh học được cái kiểu khách sáo này từ bao giờ vậy? Để giải thích cho cái việc họ không còn gặp nhau thường xuyên nữa? và anh không thể suốt ngày cứ chầu chực đợi cô ở sau các sân khấu, khi cô đã quá mệt mỏi với việc nhai đi nhai lại những câu giới thiệu, quảng cáo lờ lợc. Thậm chí còn phải giả bộ làm ngờ trước thế giới bạn bè vô vậ của cô.

Cô xót xa gật đầu:

- Thế cũng tốt mà.

- Còn em, liệu mà giữ gìn sức khỏe. Trời lạnh đấy, nhớ mặc ấm vào...

Có phải một điều gì đó đã trở lại trong anh? Cô cố đọc nó trong đôi mắt anh. Nhưng chẳng có gì cả. Anh tốt bụng như một người bạn gái ấy. và cũng chỉ có thế thôi.

oOo

Cô thấy mọi chuyện như thế có lẽ tốt hơn. Không phải chia sẻ lòng mình ra quá nhiều cho những chuyện viễn vông. Mẹ sẽ không trách mắng cô về sự buồn vui thất thường. Bố sẽ yên tâm hơn khi thấy cô ít lông bông trên phố, không đi tất, không đeo khăn quàng. Anh bí thư Đoàn trường không còn phải hốt hải chạy nhặng lên tìm cô khắp các hội trường của nhà 6 tầng.

Thế nào nữa nhỉ? Cô sẽ là một đứa trẻ ngoan, không ngo ngoáy, phá đám bài giảng của thầy, không khắc những câu thơ tình nham nhở trên mặt bàn. Sẽ không trừng mắt khi nhìn tụi con trai và không lăm lăm cái kéo để cắt tóc tụi con gái.

Như thế có lẽ tốt hơn. Coi như anh chưa từng một lần in dấu trong trái tim dễ tổn thương của cô.

Mà dấu điều ấy có xảy ra thì đâu có gì phải né tránh? Chẳng lẽ con người không được phép sống thật với trái tim mình ư?

Nhưng tất cả đã xa quá rồi. Có lẽ như thế sẽ tốt hơn. và cô sẽ tự an ủi: cuộc sống bận rộn quá. Người ta cần bao nhiêu thứ để nhập cuộc. Để có thể trụ lại mà không bị đánh bật ra. và đôi lúc cũng cần phải bỏ qua một điều gì đó...

oOo

Cô không đi giày cao gót đến thư viện. Không khí ở đó hầu như chẳng có gì thay đổi. Yên lặng. Tiếng giờ sách sột soạt. Hắt xì hơi. Ho. Cô thủ thư tỉ mỉ giữa từng đầu móng tay đã được sơn nhũ rất đẹp.

Bước vào phòng, tự nhiên cô cũng thấy mọi cử động của mình gượng nhẹ hơn.

- Lâu lắm không thấy em đến. Vẫn là sách nghiên cứu à?

Cô thủ thư vồn vã cầm tấm phiếu đọc giả từ tay cô.

- Sao em không ghi tên sách? Hay quyển bữa nọ em đang đọc dở. Chị vẫn cất ở trong ngăn kéo đây này.

Cô thấy lòng mình thanh thản lạ lùng. Có một cái gì đấy hết sức thân quen và gần gũi ở chính tại nơi này.

- Em biết không, người bạn trai của chị cũng biết em. Anh ấy không tin là chị đã được gặp em đâu nhé. Thực ra, từ trước chị cũng chẳng thể hình dung được đâu. Thú vị thật.

Cô nhìn vào bàn tay cô ấy đang mở rộng trên bàn. Một bàn tay dễ chịu với những đường nét đơn giản và rõ ràng. Các ngón tay thon dài, không chai sần, không cứng cáp quá. Cô ấy vui vẻ:

- Em biết xem chỉ tay ư? Xem cho chị đi.

Cô cũng xòe bàn tay mình ra:

- Chị biết không, cái mà em không thuộc nhất là lòng bàn tay mình.

Bàn tay dịu dàng của cô ấy áp nhẹ vào lòng bàn tay cô.

- Em tuyệt vời lắm, cô bé ạ.

Cô bỗng thấy như mình nhỏ bé lại, mong muốn một ai đó che chở, vỗ về...

Anh không đến. Vắng cả mấy cô bé nghịch ngợm thích quan sát chuyện của người lớn.

Cô tìm một cuốn sách nghiên cứu về âm nhạc. Nhưng chẳng đọc được chữ gì. Yên lặng quá.

oOo

Đứa trẻ bắt đầu cảm thấy thích thú với những buổi lên lớp của cô. và cô cũng bắt đầu thấy ngồ ngồ với việc đề ra những bài toán về con muỗi. Đại loại như: "Có năm con muỗi ở trong phòng khách. Sau đó một con bay vào phòng ngủ và lại có ba con muỗi khác bay vào phòng khách. Hỏi trong phòng khách có bao nhiêu con muỗi?"

Có hôm bố mẹ đưa trẻ đi vắng, nhờ cô trông coi nó cả ngày. Chưa bao giờ cô cảm thấy bận rộn như thế. Dẫn nó lòng vòng ra công viên đến mỏi dừ cả chân mà nó vẫn cứ nhất định đòi đi nữa. Rồi ăn kem, ăn ngô luộc, ăn bánh xèo... tất cả những gì mà nó thấy "hay hay mắt". Để đến quá trưa thì bụng sôi ồng ọc, nước mắt nước mũi đầm dề:

- Cô ơi, em đau bụng quá! Bụng em sắp "chín" rồi cô ạ.

Nửa khóc, nửa cười. Đành phải quành xe về nhà. Tìm mọi cách dỗ cho nó ngủ. Cô buồn ngủ díp cả mắt mà đứa nhỏ vẫn mở mắt thao láo:

- Cô ơi, con muỗi đậu trên bóng đèn kia. Cô đập đi cô.

Nhưng nói chung những lần ấy không nhiều và đều suôn sẻ cả. Đứa trẻ học khá lên trông thấy: "Cô biết không, cô ở lớp không biết ra bài về muỗi đâu". "Cô ơi, hôm nay lớp mất điện. Có con muỗi cắn em đau ơi là đau...".

Cô ít để ý đến nhà anh hơn. Bởi cô biết hầu như lúc nào nó cũng đóng cửa. Chỉ đến tầm chiều chiều mới thấy bố anh đang tưới cho mấy cây cảnh ngoài ban công. Nhưng có một lần, dắt xe ra ngõ, đột nhiên cô nghe thấy những lời ca quen thuộc của Lionel Richie trong bài "Hello".

"I have been alone with you inside my mind. And in my dreams I have kissed your lips anh thousand times..."

Ở nơi ấy, trên khung cửa nhỏ, anh đang lặng nhìn cô. Có phải mùa xuân đang đến gần đó không? ...

P. Đ

TRẦN KHÔNG

Nguyễn Ngọc Thuần

Chiều 30 đi nhẹ ra vườn, hái giàn trầu chọt nhớ câu hát thuở nhỏ. “*Trầu trầu trầu, mày ngủ ở đâu. . .*”. Trầu không ba lá, ngắt lá cuối, ngoại dạn. Khi hái phải biết cung như trứng mỏng, tưới bằng vòi sen. Đúng là người già. Hái lá này, mển lá kia. Một đời ngoại, muốn ăn hết chục vạn lá trầu có được đâu. Cái món thanh cao này rồi cũng chẳng còn.

Mẹ chuẩn bị làm lễ đóng giếng, nhấp nhóm: “Đứa nào chưa tắm thì tắm đi. Nếu không, sang năm mới được tắm đấy”. Tục lệ ông bà mình vậy, thương từ cái vật thương ra; cái giếng cũng phải có ngày yên tĩnh nên phong thần. Thần giếng. Mẹ nói người xưa làm sao thì mẹ làm vậy.

Năm nào cũng thế, mẹ nuôi con heo chờ 29 tết anh Hai về làm thịt. Anh đi làm xa, phong trần lắm. Mặt đen, râu rậm. Mổ heo, áo phanh ngực như trắng sỡ, nhìn cứ thấy mển mển, lại xa xa. Ngoại nói, đàn ông càng già càng mọc vẩy mọc vẩy, vẩy vùng như hổ báo. Đêm chạm tay vào người anh thấy rần như đánh, chắc vẩy mọc cũng nhiều nhiều. Anh nói: “Nếu sống tới trăm tuổi thì tao sẽ mổ được tám chục con heo chõ chúng mày ăn”. Hy vọng sáu chục con đã là quá sức rồi. Mẹ đi ngang không dám nhìn vào, nuôi nó lành thịt lành da nên mển, nhìn không nỡ.

Năm nay, con heo cứ còi còi, đứng xa nhìn ngỡ con... chó. Anh Hai diễn trò “*lượng sơn bạc*” với dao phay một đường quyền, thật ghê rợn nhưng cũng hấp dẫn. “*Bắc nồi cháo lên thì vừa*” - anh nói. Mẹ ra vườn với mâm chè xôi. Hình như mẹ gặp cái gì cũng cúng: cúng bốn phương, cúng đất đai, cúng hoa màu, cúng giếng; trước đó thì cúng ruộng, cúng ông táo, cúng đình. Một đời, chắc mẹ lạy hơn ba vạn cái. Tưởng nói nhỏ nhau nghe, hóa ra mẹ nghe thật, mắng: “Chúng mày cứ hiện đại cho lắm vào rồi không biết đến tổ tiên gì”. Ngoại chỉ chờ có thể, tiếp: “Ừ, phải đó, mai anh em chúng mày lên chùa cho tao”. Không đi ngoại giận, khi giận thì quay vào vách, không nói năng, lại còn tuyệt thực, sợ lắm. Ngoại cứ lấy thân thể mình ra như một thứ vũ khí đàn dược, ai mà chẳng sợ. Mẹ cũng vậy. “*Khi nào già sẽ học cách của ngoại*” - mẹ nói. Mẹ mà già gì, tóc đen nhánh, mắt đen nhánh, nhìn nét lắm! Mẹ cười kiểu xưa xưa, dặng nếp dưới hoa dưới nhụy, bây giờ chẳng còn. “Con gái ngày nay, cười hô hố, ghê lắm ngoại ơi!”. Ngoại gật gù, mỏng mảnh: “Ừ, phải đấy!”. Nhìn cái dáng lơ thơ lơ liễu của ngoại, chọt phì cười. Cái dáng này mà tuyệt thực thì. . .

Đóng cửa giếng rồi nhé, đứa nào xách nước là mẹ chặt tay. Mẹ phán một câu xanh dờn nhưng mặt thì cứ tươi như thiếu nữ. Trên bếp, nồi thịt kho hủ cái họng no tròn, nghi ngút khói. Một năm hủ cái được ba ngày Tết rồi cất vào trong chạn. Những chén kiểu xa xưa, mẹ lôi ra chùi. Khéo, cẩn thận, bẻ thì ngoại giận, quay vào vách thì coi như toi ba ngày xuân. Ăn bằng cái thứ “*tinh túy*” đó chẳng sang thêm được bao nhiêu, chỉ thêm mệt. Nhưng ngoại bắt phải lấy ra, xuân mà. Ông ngoại chúng mày có được ăn bằng chén kiểu bao giờ đâu. Chân tay ông cứ thô vụng, lóng ngóng. Cầm cái gì thì cái đó phải nặng, không thì vuột. Ngoại sắm cho ông cái tô đất dày, thế là vĩnh cửu. Thật tội! Một đời ăn sống năm gió, chém cây cây ngã, lên núi núi bằng, vậy mà về già cũng biết trồng hoa hồng, hưởng cái thú tiêu diêu, phong lưu lắm.

Năm giờ chiều, cúng tất niên, mẹ nói, năm nay khởi hành hướng bắc thì thượng kiết. Phúc, lộc, thọ mẹ rước về trên tờ giấy to. Tụ tay dán lên vách kỹ càng, rách thì xui, ba cái thứ đó không vào nhà coi như vô phước.

Tôi ra vườn thăm hái lá trầu, chờ ngoại ra bôi vôi. Giao thừa thì hái lá làm lộc. Trầu vàng cánh mỏng áp lên mặt vừa mát vừa thơm. Ăn một miếng tươi thì cay nồng lên mũi. Những năm trước, khi còn khỏe, ngoại thường gánh trầu ra chợ, cứ một liễn 20 lá chụm đầu cột bằng dây chuối tươi. Bán trầu thì ít mà thương cái hương vị thì nhiều. Sau này, đến phiên mẹ, nuôi một đàn con lớn lên cũng ăn nhờ từ trầu. Mẹ bắc thang chót vót lên cao, lia từng lá, thả rơi cho nằm xanh gốc, rồi gom lại phân loại lớn nhỏ, trầu mặt, trầu ruột, trầu dôi, lùm cùm cả đêm. Cái không khí u buồn đèn dầu, cái lọ mọ đêm khuya đếm nhặt từng lá mới thương làm sao. Sáng, một gánh nhẹ tênh ra chợ chẳng hề nghĩ ngợi gì. Tôi lần theo vết mẹ trong mịt mù ký ức để rồi

tự hỏi: những lá tràu ngày xưa đâu rồi? Anh chị em tôi vô phước mỗi người ngậm một lá để rồi lớn lên không quên được nữa. Kể đi người ở, riêng mẹ vẫn vậy. Tóc búi củ hành rồi đến củ tỏi, thừa dần...

Chiều 30 Tết, mẹ gánh về một xấp vàng mã, xếp lên bàn thờ. Đây là vải hoa sọc điều mẹ sắm cho tổ tiên, cũng là sắm cho tấm lòng mình. Buổi tối, hóa vàng trong cái chậu sứ, khói nghi ngút bay.

Năm đó, anh Hai đem về xấp lụa. Mẹ chạm tay vào xuýt xoa. Thời con gái, mẹ cũng có một xấp như vậy vào ngày cưới, cắt may phải lên tận chợ huyện, mắc gấp mấy cũng phải bấm bụng, sợ mấy ông thợ vườn làm hỏng. Một lần mặc áo lụa thì nhớ một đời, nhớ đến già, đến chết, quên gì được. Xong ngày cưới, cắt mãi, cắt mãi... cho đến lúc rồi việc đồng áng, mở ra xem thì ôi thôi, mỗi một căn lỗ chỗ. Lọ mọ cả đêm chằm lại rồi cắt, như giấu kín đi cái dĩ vãng lụa là một lần của mình.

Tấm lụa anh Hai đem về cũng chung một phen. Mẹ già rồi, bận lụa làm gì nữa, phí đi. Để chừa cho con Ba, xem như món quà để kiếm tấm chồng. Vả lại mẹ cũng chẳng có thói quen đó. Ngày thường nâu sồng vá vú, bông khoác lụa vào người nó ngượng ngập, nó nhí nhảnh se sua một cách kỳ cục, khó coi, không được. Nhưng mẹ vui lắm. Lụa của con trai mình mà. Cái mặt giang hồ vậy chứ cũng tình cảm, biết thương mẹ, quý lắm...

Đêm 30 trình trọng trái chiếu hoa trên cái sân vuông. Trẻ con nằm bò trên đó được phát cho cái bánh, loại bánh cây nhà lá vườn ngọt ngắt, màu lợt lợt. Thế cũng là hoa tay lắm rồi. Còn cốm thì được đóng hộp từ ba hôm trước, vuông vắn phẳng phiu, nơ tua đầy đủ. Một hộp cốm là một hộp nghĩa tình làng xóm từ khâu lựa vỏ trấu, thắng đường, phụ giúp nhau.

Giao thừa, mẹ vấn khăn đi chùa, dáng mỏng. Hai anh em theo sau. Vì là ngày xuân nên đi khề lăm, khoan thai, chẳng vội vàng gì. Lại biết chúc tụng những lời ngọt ngào. Hai anh em nhớ vào lạy Phật nghe chùa, cầu ngoại sống trăm tuổi. Trăm năm thì hiếm, bảy mươi thôi, đủ vừa. Ngoại ở nhà đã nói rồi. Mà có phải bảy mươi đâu, năm mươi sáu tuổi, ông ngoại đã mất, mặt già choắt, đầy rẫy nếp nhăn. Sống đến bảy mươi chắc cả nhà chẳng ai nhận ra. May mà cuối đời biết trồng hoa hồng, lãng mạn. Thiệt là...

Trong chùa, khói bảng lảng sương. Lại lệ mẹ bày lên bàn thiên mấy liễn tràu cúng đường của ngoại. Một năm, ngoại cúng một lần vào tối 30 nên tràu ngon lắm. Năm đó ngoại yếu, không đi chùa được nữa, mẹ phải đem thay và khấn lời của ngoại. Một đời sáu mươi tuổi, ngoại đi chùa hết bốn mươi năm nên quen hết, không sợ một ông Phật nào. Tôi đi lần đầu, sợ run. Tôi sợ cái vẻ trang nghiêm kia. Mới hay, sự im lặng cũng là một quyền lực tối thượng.

Còn tôi, cái kẻ ôm đồm, lộn xộn lại mơ mộng nhiều. Tôi tưởng rằng trái tim tôi có sức chứa vĩ đại, tôi chứa quê nhà, những người thân yêu và cuộc đời tôi. Tôi còn dành một phần cho những lá tràu. Tôi đã hứa với ngoại một cách vãng mạng rằng, sáu mươi tuổi tôi sẽ ăn tràu như ngoại, tôi ăn và tôi nhớ về ngoại đã từng như tôi. Tôi sẽ trồng một vườn tràu, rồi nhân nó lên thành vô hạn, mà mỗi nhánh mỗi gốc rễ vươn ra từ cái thân tràu của ngoại từ bốn mươi năm trước.

Năm nay, 30 Tết, tôi ra vườn và hổ thẹn mà đánh thức một gốc tràu không còn. Còn chẳng chỉ là câu hát rờ rại ấu thơ tỏa bóng trong tôi:

Trầu trầu trầu trầu

mày ngủ ở đâu

gọi bà tao với...

MÙA XUÂN CỦA NGUYÊN

Đoàn Thị Phương Ái

- Báo đây! Báo đây.... Xuân Công An Thành phố, Xuân Thanh Niên, Xuân Sài Gòn Giải Phóng đây...

Chỉ một loáng, Nguyên đã bán hết sấp báo Xuân trên tay. Hôm nay, đúng là ngày hên của Nguyên. Hồi sang, tổng kết học kỳ một, Nguyên đạt danh hiệu học sinh giỏi, giờ thì “buôn may bán đắt”. Chưa vội trở lại sạp báo, Nguyên chạy bay về nhà, lấy con heo đất ra, dùng cọng dây kẽm chọc vào bụng nó:

- Chịu đau một tý nhé “bác Trư”, nếu bác không muốn cháu đập vỡ bác ra.

Nguyên nhắm tính, số tiền hoa hồng bán báo hôm nay, cộng với tiền để dành từ tuần qua, Nguyên sẽ có đủ tiền mua cho mẹ món quà Xuân mơ ước.

Ba Nguyên mất sớm. Mẹ Nguyên dạy cấp hai, lương giáo viên ít ỏi, phải chạy đầu này đầu nọ buôn bán mới nuôi được Nguyên ăn học cho tới bây giờ, Nguyên thương mẹ lắm, đôi lúc Nguyên muốn đi nhặt bao nylon hoặc lãnh bánh cam bán kiếm thêm phụ giúp mẹ, nhưng mẹ không cho, mẹ sợ Nguyên bị phân tâm trong việc học.

Bây giờ thì Nguyên đã lên lớp 9. Nguyên sắp trở thành người đàn ông trong gia đình này rồi, thì không có lý do gì ngăn cản Nguyên giúp đỡ mẹ. Vậy là vừa thi xong học kỳ, Nguyên lãnh báo đi bán vào buổi chiều. Mẹ chưa biết. Nhưng dù mẹ có biết, chắc mẹ cũng không nỡ la Nguyên.

Nguyên đi dọc theo đường Lê Văn Sỹ với cỡi long rộng vui, mắt chăm chú nhìn vào các tủ kiếng bày bán mỹ phẩm, kẹp tóc, bông tai.... . Nguyên nghĩ đến mẹ, mẹ lúc nào cũng buộc tóc bằng sợi dây thun. Không thể như thế được, Nguyên phải chọn cho mẹ một cây kẹp thật đẹp mới xứng đáng với mái tóc dày mượt mà như con suối mùa xuân của mẹ. Dòng xuân ấy đã chảy qua đời mẹ cuốn theo những năm tháng tuổi trẻ mẹ hy sinh hết cho Nguyên. Suốt nhiều đêm nay, mẹ đã thức trắng để cắt từng mảnh vụn giấy màu, làm công-phéc-ti tranh thủ bán trong những đêm hội chợ vui xuân. Nguyên cũng có giúp mẹ nhưng chẳng được bao nhiêu vì cơn buồn ngủ cứ kéo đến lôi Nguyên đi mất.

Nhất định Nguyên phải tìm cho mẹ một cây kẹp thật đẹp. Ánh điện sáng trưng soi lên những món hàng rực rỡ. Nguyên lóa mắt, đứng sững nhìn.

- Chị ơi, cho em mua cây kẹp có đóa hoa hồng màu nâu này. Bao nhiêu tiền vậy chị?

Cô bán hàng mở tủ kiếng:

- Kẹp ngoại đó em. Hai mươi sáu ngàn.

Nguyên để tay vào túi quần. Không đủ.

- Hai chục ngàn.... được không chị?

- Thôi, chị bớt cho em một ngàn.

- Nhưng em chỉ có....

Cô bán hàng cười nhẹ, lắc đầu. Nguyên buồn bã quay ra.

- Này, em trai.

Ơ kìa, cô bán hàng sao giống nàng tiên trong truyện cổ tích thế? Tim Nguyên đập rộn ràng khi thấy cô đặt chiếc kẹp vào tờ giấy hoa:

- Lại đây, chị để giá vốn cho em.

Đã bắt đầu những ngày hội vui Xuân từ lúc đưa ông Táo về trời. Đúng là “ngựa xe như nước áo quần như nêm”. Mới hoàng hôn mà dòng người đã lũ lượt đổ xô về những tụ điểm ca nhạc, vui chơi... Nguyên nhận ra một vài đứa bạn cùng trường. Chúng kêu ầm lên:

- Nguyên, Nguyên.

Nguyên bước vào một cửa hàng để tránh những tia nhìn thương hại dán vào tấm áo sờn rách của Nguyên. Chung quanh Nguyên, nơi đâu cũng lộng lẫy sáng ngời, tràn đầy không khí Tết. Nguyên mê mải ngắm những lọ lớn đựng mứt đủ loại, đủ màu. Mứt củ năng, cà rốt, khoai tây... Nguyên thích nhất là mứt hạt sen, những viên thuôn tròn bằng đầu ngón tay trắng thơm hương hoa bưởi làm Nguyên thèm muốn chảy nước miếng. Nguyên nhìn bảng giá. Mắc quá. Nguyên để tay vào túi, không còn gì ngoài gói kẹp của mẹ, Nguyên nghĩ đến mẹ như một nguồn an ủi dịu dàng và quên đi những hạt sen trắng ngần đầy hấp dẫn.

Ngồi nhà gỗ nằm im lìm bên kinh nước đen, Nguyên đẩy cánh cửa ọp ẹp. Mẹ đã đi bán hàng. Trên bàn, tô cơm mẹ nấu sẵn đang đợi Nguyên. Lát cá mỏng và nhúm dưa cải chua làm dạ dày Nguyên càng thêm cồn cào vì đói. Nguyên vừa ăn vừa nghĩ: “Mình không có tiền như ai cấm mình tham quan chợ hoa chứ? Hoa năm nay có nhiều loại rất lạ, phải xem mới được”. Nghĩ vậy nhưng chợt nhớ đến mấy bài toán vui thầy chủ nhiệm đã đổ hời sáng, Nguyên lại háo hức đem ra làm thử. Nguyên nhủ lòng: không sao, làm xong, đi dạo chợ Tết vẫn chưa muộn.

Nguyên ngủ quên lúc nào không hay. Bàn tay mềm mại của mẹ để lên vai làm Nguyên tỉnh giấc.

- Qua giường mà ngủ, con.

- A, mẹ về. Mẹ bán được không hả mẹ?

- Được con à. Chợ Tết mà, ai cũng hào phóng. Mẹ có mua quà cho con nè.

- Quà gì vậy mẹ?

Vừa hỏi, Nguyên vừa nhanh chóng mở chiếc túi xấp trên tay mẹ. Ô, bịch mứt hạt sen trong mơ! Những hạt ngọc tròn thơm lừng đang nhảy múa trước mặt Nguyên điệu luân vũ tuyệt vời. Nguyên ôm chầm lấy mẹ, quên mất chiếc kẹp có hoa hồng màu nâu đang cộm lên trong túi mình.

Đ. T. P. A

VỀ NHÀ

Chu Quang Mạnh Thắng

Khoảng bốn giờ sáng, những tiếng chuông ping poong phía bên xóm đạo đổ dồn. Chỉ có những dịp về quê như lần này, Hương mới lại được nghe những âm thanh quen thuộc như vậy. Lẳng nghe hết mấy hồi chuông, cô lại rúc mình vào trong chiếc chăn bông ấm áp.

Cô vòng tay ôm ngang bụng mẹ y như những ngày còn bé thơ. Hình như mẹ cũng đã tỉnh giấc. Mẹ trở mình, ôm cô vào lòng.

- Mẹ ngủ ngon không mẹ? - Cô khẽ hỏi.

- Ngon! Còn con?

- Ngon hơn những đêm ở Sài Gòn mẹ ạ!

- Ừ!

Cô lại rúc vào lòng mẹ, nghe hơi ấm đang tỏa ra từ cơ thể mẹ mà cảm thấy ghen ngào. Thật, chẳng có gì bằng được trở về nhà mình, được vùi đầu vào lòng mẹ mà ngủ một giấc thật sâu trong những đêm có gió mùa đông - bắc như thế này. Bố cô mất đã lâu. Mẹ ở vậy nuôi hai chị em cô khôn lớn. Chị Hương hơn cô ba tuổi, hiện là giáo viên cấp một trường làng. Chị khá đẹp, có khối người dòm ngó nhưng chị bảo: chưa muốn "chống lầy!". Nhưng nghe đâu, chị đang yêu Chương, một giáo viên cùng trường. Những đêm trước, hai chị em ngủ chung giường, một hôm sáng ra, chị Hương lên án: "Con này ngủ hay ôm, gác và đập bừa! Tối nay, cho mày sang ngủ giường mẹ!" - Vậy là cô được ngủ chung với mẹ.

Sáng. Mẹ dậy sớm nhất. Trong khi hai chị em vẫn cuộn tròn, cố thủ trong những chiếc chăn bông, mẹ đã xuống bếp nổi lửa, chiên bánh xèo xèo. Những khoanh bánh chưng cuối cùng của ngày tết được thả vào chảo mỡ, bốc mùi thơm nức. Sau một hồi vất vả nữa, mẹ mới lôi được hai chị em ra khỏi chăn. Cả nhà xúm quanh chiếc bàn có đĩa bánh vàng ươm, thơm ngon khó tả.

- Ăn xong, hai đứa ra đồng hái ngô giúp mẹ!

- Vâng! - Hai chị em đồng thanh trả lời.

oOo

Cánh đồng ngô rộng bạt ngàn. Đứng trên đường làng, Hương sung sướng phóng tầm mắt lướt qua những thửa ruộng trải rộng về tận phía chân trời, lòng thấy nao nao lạ. Quê hương đáng yêu quá đi mất. Cô muốn được nhìn một hồi thật lâu cho con mắt thật no nê. . .

- Đi nhanh nhanh lên một tí! Tao đá phải gót bây giờ! - Phía sau, chị Hương hối thúc.

Cô lại bước nhanh hơn theo sát mẹ.

Đến ruộng ngô nhà mình, cô xắn quần cao ngang gối, lội xăm xăm vào ruộng cùng chị Hương và mẹ. Những bắp ngô to bằng bắp tay, chỉ một lát nữa thôi sẽ được chở về nhà và chẳng bao lâu nữa, biết đâu sẽ được mẹ đưa ra chợ. Mẹ thường gom góp những đồng tiền ít ỏi thu được từ những mảnh ruộng bạc màu để gửi vào Sài Gòn cho cô ăn học. Thương mẹ và chị Hương vất vả, tết năm ngoái cô quyết định không về, đỡ tốn kém. Một bọn con gái hoàn cảnh giống nhau gom lại một phòng, cùng ăn tết. Trong phòng cũng có đủ nào bánh kẹo, hoa mai cùng bánh chưng, dưa hấu đỏ. . . Vậy mà cả bọn vẫn thấy buồn kinh khủng. Phút giao thừa, một đứa buột miệng: giá như lúc này được ở nhà! - làm cả bọn mủi lòng. Cả phòng lặng đi để đến. . . mười phút. Có đứa gục đầu vào tường khóc rưng rức. . . "Tết sang năm tao sẽ cố về!" - Một đứa không chịu nổi thốt lên rồi xùi mắt. "Nhưng liệu sang năm, có nhiều tiền không mà về!". . . Năm nay, cô cũng định không về nhưng mẹ và chị Hương động viên: Cứ về ăn tết cho vui cửa vui nhà! Tiền bạc, mẹ và chị sẽ cố lo! - Năm nay lại được nghỉ sớm, thế là cô quyết định về, vẫn biết một cặp vé tàu, với gia đình cô, không rẻ.

Gánh những gánh ngô lên đường cái, đổ vào chiếc thùng xe bò cho đầy ắp, cô leo lên xe, quất con bò một roi. Con bò hiểu ý chủ, gò lưng kéo chiếc xe đi về làng. Hương ngồi trên xe, quất bò như một đứa con trai. Ngày còn ở nhà, cô vẫn thường làm công việc này. Đạo đó, cô thường để tóc ngắn. Mọi người thường gật đầu, đùa: "Thằng này giỏi ghê!" - Cô cười toét miệng. Mẹ vẫn thường ao ước: "Giá như một trong hai đứa là con trai!" Cô không phải con trai nhưng có tính con trai, khác hẳn với cái vẻ lả lướt, điệu đà của chị Hương. Mẹ thường đùa: "Lẽ ra nó phải là

con trai, chắc tại bà mụ nắn nhăm! ” Chỉ đến khi những nét con gái lộ dần, mọi người mới bớt nhăm lẩn. Cô đã để tóc dài và đến khi vào đại học thì cái vẻ tinh nghịch giống một thằng con trai biến mất.

Con bò vẫn tiến từng bước, từng bước lặc lè. Cô nhảy xuống đất cho chiếc xe bớt nặng.

- Hương ơi, chừng nào con đi? - Một người quen đi ngang chợt hỏi.

- Dạ, mai!

- Sao đi sớm thế?

- Đến ngày con phải vào học rồi!

- Ờ, sang năm lại về nhá!

- Tốn kém lắm, khi nào ra trường con mới về!

- Vậy hả? Ráng học tốt nhé con!

- Dạ, vâng!

Người khách thôi không hỏi nữa, chỉ đứng nhìn theo. Cô mỉm cười. Mới có một cái tết không về mà ai cũng mong, cũng nhớ. Mai mốt, chắc bà con dòng họ chẳng ai muốn cho cô đi lấy chồng thiên hạ! - “Trai làng này thiếu gì!” - Mọi người vẫn thường nói thế mỗi khi thấy một ai đó có ý định lấy chồng xa xứ. Cô lại tủm tỉm cười: Nhưng mà bọn con trai làng này... ngốc lắm!

Tối. Mẹ nấu một nồi canh cá, cả nhà chan bún, húp xì xụp. Sau mấy ngày tết, nhìn vào mâm cơm vẫn thấy ngán ngẩm. Mẹ cô bảo, nấu nồi canh cá, chan bún ăn cho đỡ ngán. Sáng mai cô đi rồi. Đây là bữa cuối cả nhà quây quần.

Chị Hường ra lệnh:

- Tối nay mày sang ngủ với tao!

- Chị không sợ em làm mất giấc ngủ sao?

- Không! Đêm nay chị em mình trò chuyện đến khuya nhé!

- Dạ được, mai lên tàu, em ngủ bù! Chỉ lo cho chị thôi!

- Không sao, chiều mai chị mới phải lên lớp!...

Ăn cơm xong. Mẹ gói ghém hành lý cho cô, không quên nhét vào vali của cô ít bánh kẹo:

- Mang vào làm quà cho mấy đứa bạn cùng phòng! Tội nghiệp, cả năm có mỗi cái tết mà không về với gia đình được!

Rồi mẹ dặn dò đủ thứ...

- Mẹ đừng quá lo, con lớn rồi!

- Lớn gì, khôn nhà nhưng còn dại chợ, mẹ dặn không thừa đâu!

Cô bụm miệng cười. . . Chị Hường cũng thêm vào:

- Đất Sài Gòn chứ có phải đất quê nhà mình đâu!

- Em biết rồi!

Khuya. Cô leo lên giường chị Hường. Hai chị em cuộn tròn trong chăn một lúc thì nghe hơi ấm. Cô xoay người, gác một chân lên ngang hông chị Hường:

- Tao bảo rồi, không được gác! Cái giò mày nặng như cột đình, ai mà chịu nổi!

Cô lại cười híc híc:

- Cho em gác, một đêm nay nữa thôi!

- Không được! Khó chịu lắm! Ráng học vài năm cho xong rồi kiếm thằng chồng, tối tha hồ mà gác!

- Thế còn chị, chừng nào mới chịu lấy chồng?

- Tao hả, còn lâu!

- Thế, chị định bắt anh Chương chờ đến bao giờ?

Chị Hường bụm miệng cười:

- Kệ cho hắn ta chờ mãi mắt!

- Sao chị ác với anh ta thế?

- Vì hắn ta còn. . . ngốc lắm và nhát như thỏ đế!

- Nhát, là sao hả chị?

Chị Hường xoay người sang ôm lấy cô:

- Ai đời, là con trai, có mỗi chữ yêu mà không dám nói! Mà thôi, dẹp cái chuyện của chị đi! Còn em, đã yêu thằng nào chưa?

- Dạ, chưa!

Cô trả lời một cách hồn nhiên. Năm rồi, cũng có một “thằng” học cùng lớp muốn đeo đuổi cô nhưng nhìn hắn đáng ghét lắm. Phải chi được như anh Chương của chị Hường, cũng đỡ. Ngược lại với anh Chương, hắn lì như thót ngửi. Nhưng cô còn. . . lì hơn. Kết quả, anh chàng ấy đành phải tuyên bố đầu hàng vô điều kiện.

Bên phía giường mẹ, có tiếng cọt két, hình như mẹ mới trở mình. Hai chị em đành giảm bớt “volume”, tiếp tục thầm thì. . .

. . . Chẳng mấy chốc, tiếng chuông bên xóm đạo lại ping pong đổ dồn. Đã bốn giờ sáng.

- Thôi, tranh thủ chớp mắt một chút đi!

Chị Hường quay sang ôm lấy cô, gác một chân lên đùi cô. Cái giò chị Hường không nặng như

cột đình. Để yên cho chị Hương gác, cô nhủ thầm: Biết đâu đây là đêm cuối hai chị em được ngủ chung với nhau. Mai một, khi cô ra trường, có thể chị Hương đã có gia đình rồi. . .

Hương cũng quay sang, ôm chặt chị Hương rồi ngủ thiếp đi. Một giấc mơ nhẹ nhàng chợt thoáng qua, cho cô một cảm giác bồng bênh, bồng bênh. . .

C. Q. M. T

ANH EM

Quân Thiên Kim

Đó là một thị trấn nhỏ nằm trên quốc lộ, có cuộc sống không sôi động, cũng không buồn tẻ, người dân sau khi an cư lâu dài với đất vườn đã bắt đầu khấm khá. Hầu hết các hộ trong thị trấn đều có gốc gác ở một làng công giáo ngoài Bắc, năm 1954 di cư vào Nam. Bao năm trôi qua, chẳng còn ai bận tâm về chuyện quê quán của mình, nhất là lớp trẻ.

Ngày giải phóng, Thắng mới lên ba tuổi. Giai đoạn sống khó khăn thời đó, bây giờ Thắng vẫn có thể tưởng tượng được phần nào. Thập sinh sáu Thắng sáu năm, lúc nhỏ cũng còi cọc, vậy mà sau này nó nhổ giò cao hơn Thắng cả tấc. Hết lớp 9, Thắng nghỉ học phụ ba làm rẫy. Mà có muốn học tiếp cũng chịu, có bố đầu Thắng nhét chữ nhét số vào chắc cũng rơi hết ra. Thắng Thập với út Thy thì lại học khá, lúc nào cũng được làm lớp trưởng, lớp phó. Cùng cha cùng mẹ nhưng Thập cao ráo trắng trẻo, ăn nói lưu loát khác hẳn với anh trai. Đến năm nó vào lớp 10, ở thị trấn rộ lên việc cho con cái lên Sài Gòn học đại học. Thập được gia đình tính toán để vào đại học ngay từ đó. Nó suốt ngày ăn rồi học, rủ đi đâu, chơi gì nó cũng lắc đầu:

- Em mà không vào được đại học thì chẳng còn biết làm gì nữa anh ạ, chẳng lẽ đi làm rẫy? Làm gì còn đủ đất cho mình cày!

Thắng để yên cho thằng em tập trung học hành. Thị trấn đã có nhiều gia đình có con vào đại học. Khát khao của Thập cũng cháy bỏng hơn. Nó cặm cụi học thấy mà thương.

oOo

Thập vào đại học được hai năm thì khác hẳn. Nó đem về quê cái dáng vẻ giống như những sinh viên trước nó một vài khóa đã đem về: vẻ tự mãn, không hài lòng với cuộc sống ở thị trấn dù cuộc sống đó đã thay đổi rất nhiều trong vài năm gần đây. Quán cà phê mở ra liên tục. Những hôm chủ nhật đi lễ về, Thắng cũng như phần đông thanh niên khác ghé vào quán, vừa nhâm nhi cà phê vừa ngắm cảnh lễ tan. Những cô gái xứ đạo thật duyên dáng trong tà áo dài. Chính Thập cũng phải công nhận điều ấy.

- Quê mình chỉ có cảnh tan lễ là không đâu sánh bằng được. Ở Sài Gòn, người ta đi lễ mặc tùm lùm đủ thứ đồ, còn ở đây toàn là áo dài, kiểu nào cũng đẹp. Em chịu! Ở thành phố cũng khó có những kiểu áo dài đẹp như vậy. Mà sao con gái xứ mình mặc áo dài nhìn đẹp thế không biết!

- Vậy sao không tìm cô nào ở quê mà quen, chạy theo các cô trên thành phố làm gì?

- Trời đất! - Giọng của thằng Thập đã pha âm sắc của người Nam bộ - Nói là đẹp đáng đẹp người chứ tiếp xúc nói chuyện thì... chán mớ đời lắm anh ơi!

Thắng không hiểu cái “chán mớ đời” của Thập nghĩa là gì. Chẳng hiểu ở nơi khác đi lễ họ ăn mặc ra sao, con gái thành phố nói năng như thế nào, chỉ biết Thắng vẫn thầm mong tìm được

một người vợ hiền trong số những cô gái xứ đạo này. Thắng đã qua tuổi hai mươi lăm, tuổi mà bạn bè cùng lứa đã có vợ có con. Đám con gái mới lớn sau này đẹp hơn hẳn các chị lớp trước, có lẽ nhờ cuộc sống thoải mái, sung túc hơn. Họ cũng chẳng màng lấy chồng sớm. Ai lên thành phố học đại học cứ đi, phần đông còn lại nhàn rỗi, ngoài ba việc vặt chỉ còn chờ sáng sáng điểm trang, đi lễ.

- Chẳng phải là ngoan đạo gì đâu - Có lần Thập đã chun mũi nói như vậy khi bị mẹ mắng vì tội về thăm nhà mà không đi lễ sáng - Chẳng qua là cái có để ăn diện rồi đi cà đồng cà đánh cho người khác ngắm thôi.

- Đừng có hỗn, học cái thói vô đạo ấy ở đâu thế hả thằng kia?

Thắng biết Thập có thành kiến với con gái xứ này kể từ hồi nó đang học lớp 12, Diễm bỏ học đi lấy chồng. Diễm là một cô bé dễ thương trong lớp mà Thập đã thầm để ý vì sự thông minh, chăm chỉ. Hai người chị ruột của Diễm đều lấy chồng Việt kiều. Bạn bè trong lớp ban đầu cũng trêu chọc Diễm đang chờ một anh Việt kiều nào đó về rước đi như hai chị, Diễm chỉ lắc đầu. Thập tin Diễm là người sống rất có tâm hồn, sâu sắc. Vậy mà dùng một cái, gần cuối năm học thì Diễm đi lấy chồng. Lại là một anh chàng Việt kiều. Thập buồn rĩ vì niềm tin ngây ngô của mình vỡ tan tành.

oOo

Tết năm rồi, Thập về với gương mặt hốc hác, tiều tụy. Tối, nó rủ Thắng chạy vòng vòng rồi ghé quán cà phê. Nhìn cách hút thuốc cũng biết nó lậm món này khá sâu.

- Kỳ này nhìn mày như ông cụ ấy, sao vậy?

- Năm tư rồi, cày dữ lắm, em muốn ở lại Sài Gòn lập nghiệp.

Tự dưng có cái gì đó chùng lại trong lòng Thắng. Thắng chợt thấy thương thằng Thập quá.

- Từ Sài Gòn về đây có bao xa mà gần cả năm trời không về thăm nhà được hở?

- Em ở lại kiếm tiền. Hè đi làm, đi dạy thêm, Tết làm trong hội chợ. Họ cần em làm đến qua Tết, tiền trả khá lắm, cũng ham mà không dám nhận, sợ qua Tết về, ông bà già giận đuổi đi luôn thì khổ.

- Tiền nhà gửi không đủ xài à?

Thập lắc đầu. Thắng chợt nhận ra đời ông, đời cha và cả lứa như Thắng cũng đã quen sống dành dụm, tiết kiệm, còn đám mới lớn ở thị trấn bây giờ khác hẳn. Chúng thích thụ hưởng cuộc sống trong khi bản thân chúng chẳng làm được tích sự gì. Những thanh niên ở tuổi Thắng sau khi lập gia đình đều mệt mỏi với cuộc sống. Họ không biết làm gì để gầy dựng một gia đình mới khi mà người cứ sinh ra đều đều còn dật vắn như thuở nào. vài nghề vặt như hót tóc, sửa xe hay thợ may cũng chẳng thể đủ sống vì người học nghề mở tiệm quá nhiều. Còn biết làm gì nữa với thị trấn sống bằng rẫy bãi này? Cuộc mưu sinh ngày càng khó khăn làm Thắng ngại lập gia đình.

Những tốp xe phân khối lớn chạy vụt qua với tiếng nổ giòn giã. Cách ăn mặc của đám lái xe giống như “dân Sài Gòn”. Một tốp khác chạy rề rà ngang quán, đèn thắng nhấp nháy quanh đuôi xe, tiếng máy tè tè nghe phát bức. Mấy đứa con gái mặc đồ jean bụi bụi, nói cười ồn ào. Thắng biết đó là những sinh viên học ở Sài Gòn về quê chơi mỗi dịp Tết hoặc hè.

Thằng Thập nhìn dòng người chạy qua, gật gù:

- Hèn gì người ta nói xứ mình giàu.

- Xứ mình mà giàu?

- Thì anh coi, cứ mười chiếc xe chạy ngang qua đây là hết bảy tám cái đèn vuông. Còn mấy cái nhà xây như biệt thự anh chỉ em tuy so với Sài Gòn không có gì ghê gớm, nhưng ở cái thị trấn nhỏ này thì quá kinh khủng rồi còn gì. Liệu anh làm cả đời có nổi tiền tỉ để xây như họ không?

- Họ có tiền nước ngoài gửi về. Ở chỗ mình nhà nào chẳng có thân nhân ở nước ngoài? Mà không thì buôn cà phê cũng giàu sụ, mình bì sao được?

- Bởi vậy - Mũi thẳng Thập lại chun lên - Tụi con gái bây giờ chỉ biết ăn vớ diện, đứa nào cũng mơ Việt kiều! Con trai xứ này riết rồi chỉ còn mấy cô xấu hoắc.

Thập chợt im bặt, quây cái muống ào ào. Hình như nó cảm thấy có lỗi vì đã đụng chạm tới cái tuổi hai mươi bảy chưa vợ của ông anh. Rồi chẳng biết Thập nghĩ gì mà mặt cứ dài thượt ra.

oOo

Mấy ngày Tết, Thập kể cho Thắng nghe đủ mọi chuyện. Mới biết cuộc sống thật phong phú, chẳng ở đâu giống ở đâu!

Có lần Thập say khướt, mở nhạc giật tung tung như ma nhập một hồi rồi lục lọi moi ra một xấp bài cho Thắng xem. Người Thắng nóng bừng lên. Thắng Thập còn khoái trá tả lại những cảnh độc đáo mà nó xem trên máy vi tính hay video.

- Xem trên vi tính rõ lắm vì độ phân giải màu sắc rất cao, sống động từng chi tiết! Còn cái này - Thập giật phăng đám bài trong tay Thắng ném xuống đất - Cấp độ thấp, chẳng đáng quan tâm.

Nó phả vào tai Thắng hơi men ngập ngụa. Bất giác, Thắng thấy hai bên thái dương giần giật, say say. Thắng Thập biết quá nhiều, Thắng ghen tỵ với nó, nhưng nó biết cả những cái kinh khủng quá.

- Thế mày đã làm chưa?

- Làm gì?

- Tìm một ả làm tiền rồi quên đời với nó?

- Xì, cần gì hả anh trai? Con bạn gái em đủ bốc lửa hơn gấp trăm lần.

- Mày... đã... với nó rồi à? - Miệng Thắng bắt đầu run lên.

Thập cười, cái nụ cười hả hê của một thằng say.

- Hai mươi hai tuổi rồi đó, liệu mà sống nghe chưa Thập! - Thắng dần ngửa Thập xuống, quát lên rồi bỏ ra hiên ngồi.

Đêm ấy, Thắng trần trọc mãi không ngủ được. Nhìn sang, Thập đã ngủ ngon lành. Trông dáng nó ngủ như thể những xô bồ của cuộc sống chưa chen được vào tâm hồn của nó. Thập đã trưởng thành, nhưng chắc chắn không phải là người đàn ông sành sỏi, Thắng tin là như vậy.

Mấy ngày sau khi Thập đi, Thắng chặt bỏ cây ổi ngoài vườn. Thập bảo thời buổi này muốn mua gì ra chợ đều có, trồng làm gì cây ổi cả năm không có nổi mười quả. Hồi nhỏ, Thập rất thích cây ổi ấy. Những lần chơi con quay bị đũa khác bổ vỡ, nó về ngồi hăm hực bên gốc ổi con, ước mơ cây ổi lớn thật nhanh. Thắng biết Thập thích có một con quay làm bằng gỗ ổi, sẽ chẳng đũa nào có thể bổ vỡ được và Thập sẽ là vô địch.

Thắng bỏ mấy ngày liền tỉ mẩn đẽo con quay, rồi chợt nhận thấy mình xuân ngốc. Đã lâu lắm không còn ai chơi con quay nữa. Ước mơ của Thập bây giờ cũng không còn là con quay bằng gỗ ổi. Thương em nhưng chẳng biết làm gì, mỗi sáng đi lễ, mỗi tối đọc kinh Thắng đều cầu nguyện cho thằng Thập giữ được tâm hồn trong sạch, đứng vững được trên đất Sài Gòn đầy cám dỗ. Hôm dọn vườn, Thắng mang con quay ra, thoáng ngần ngại rồi quẳng vào đồng lửa.

Tuổi thơ của Thắng và Thập đã đi qua lâu lắm rồi.

Q. T. K

XUÂN MUỘN

Đinh Lê Vũ

1.

Hai sáu Tết. Lữ điện thoại cho tôi, giọng nghe hồ hởi lạ:

- Năm nay tao về ăn Tết, chiều hai tám mày ra sân bay đón tao...

Tôi mừng như không thể nào mừng hơn:

- Được rồi, yên tâm đi. Thư có cùng về với mày?

Tiếng Lữ cười nghe thật giòn giã:

- Không, tao về một mình. Thư bận. Sao? Đã sắm đồ Tết chưa?

Tôi khẽ khàng:

- Không, tao không định đi chơi đâu.

- Sao vậy?

Tôi cười:

- Chả biết đi chơi với ai cả!

Chợt thấy mắt mình cay cay, nhận ra câu nói của mình nghe giống như một câu nói đùa. Đầu dây bên kia, Lữ im lặng, rồi cất giọng ngập ngừng:

- Thôi, bye nhe, hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại.

Tôi lặp lại lời Lữ, vô thức, nghe như một tiếng thở dài.

2.

Tôi ra sân bay đón Lữ, hai tám Tết, không ở đâu có cái không khí Tết rộn rịp như ở sân bay. Người đi, người về, kẻ đón, kẻ tiễn, bịn rịn, dằn dò tiễn đưa, vui vẻ, sung sướng khi gặp lại nhau, đủ cả. Lữ xuất hiện ở đầu nhà ga đến, đi sau một đoàn người lĩnh kính giỗ xách và hoa đào. Ở cái miền Trung đầy nắng và gió này, cảnh đào đón Tết là một cái gì đó thật hiếm hoi, sang trọng. Lữ ôm lấy vai tôi: “Trông mà chả khác là mấy”. Không kịp để tôi nói thêm một lời nào, Lữ nheo mắt: “Thư gửi lời thăm mày!”. Câu đầu tiên khi gặp nhau, Lữ nói với tôi là nói về Thư, rồi đây trong câu chuyện của tôi và Lữ sẽ còn nhắc nhiều đến Thư. Ở Lữ có cái vẻ phô diễn hạnh phúc ngời ngời làm tôi chạnh lòng. Tôi biết, Lữ không hề cố ý khi nói vậy nhưng vẫn cảm thấy chạnh lòng.

Tôi chở Lữ về nhà, ngang qua mấy dãy phố mới, bên cạnh những ngôi nhà ba tầng mới tinh, có nơi còn gạch vữa ngổ ngang. Chiều cuối năm ở Đà Nẵng, không dung gió nhiều quá. Lữ trầm trồ: “Lâu ngày về, tao thấy thành phố phát triển ghê!”, rồi hỏi: “Năm nay mày làm ăn khá không?”. Tôi gật gù: “Cũng tạm”. Chợt buồn bã nhận ra rằng cái mà người ta vẫn gọi là “nền kinh tế thị trường” dường như đang len lỏi vào mọi ngóc ngách của đời sống, cả trong quan hệ của tôi và Lữ mất rồi. Nhớ lại vẻ vui mừng của Lữ khi gặp tôi ở sân bay, có lẽ tôi thuộc tuýp người hoài nghi, cả nghĩ quá mức đến nỗi nhìn ở đâu cũng thấy những điều chẳng nên thấy. . .

Lữ lục trong giỏ xách, đưa ra cho tôi một hộp gói giấy bóng cẩn thận: “Quà cho mày!”. Tôi nhú mày: “Gì vậy?”. Lữ cười: “Cái mà mày chưa có” rồi giục: “Mày mở ra coi đi!”. Tôi mở lớp giấy bóng ngoài, đến cái hộp carton, suýt reo lên vì cảm động: trong hộp là một bộ gồm áo sơ mi hộp, quần ka ki và cà vạt, đủ bộ diện Tết. Tôi nghe giọng mình run run: “Sao mày mua cho tao nhiều quá vậy?”. Lữ choàng ngang vai tôi: “Quan trọng là mày có thích không đã chứ. Đừng băn khoăn gì, tao chỉ muốn mày vui”. Tôi bồi hồi: “Nhưng. . .”. Lữ ngắt lời tôi: “Dẹp mày đi, nhưng cái gì. Mày quên là tao làm cho *Nisso Iwai*^[3] à?”.

3.

Mồng một Tết, tôi nằm ngủ vui, lẽ ra chẳng nên như vậy, nhưng vì chương trình ca nhạc đêm giao thừa trên tivi quá khuya. Lữ đến vào tận trong phòng tôi, tốc chân dậy: “Thay đồ, đi uống cà phê với tao”. Tôi uể oải cự mình: “Tao lười quá!”. Lữ vẫn khẳng khẳng: “Không lười gì cả. Mày phải đi!”. Tôi biết mình không từ chối Lữ được, cũng không cưỡng nổi cái nhiệt tình hồ hởi Lữ mang đến trong ngày đầu năm.

Lữ nói: “Tao không nghĩ là Thuyền có thể làm mày thay đổi đến mức này”. Quả thật, tôi thay đổi lắm sao? Tôi làm như thể nhạc trong quán cà phê đang mở to quá, hỏi lại, cốt để lặp liếm: “Mày nói cái gì? Bài hát này hay ghê há!”. Lữ nhìn tôi, cái kiểu nhìn đi thấu ruột gan: “Ừ, hay!” rồi im lặng. Máy đang phát *That’s Why!* - một bài hát của nhóm “Michael Learns To Rock”, nói lên tâm trạng của một cậu con trai không được yêu, bị cô gái mình yêu coi như một người để lấp chỗ trống. Tôi chợt nhận ra không khí giữa tôi và Lữ đang ngọt ngào hẳn đi. Tại sao tôi lại phải khép mình lại với Lữ, Lữ là bạn thân của tôi mà. Chợt thấy đau lòng ghê gớm. . .

4.

Tối mùng hai Tết, tôi phóng xe lơ ngơ trong phố tìm Lữ, dù chẳng biết mình tìm Lữ như thế này để làm gì. Lữ đã đi chơi từ chiều với đám bạn cùng công ty từ Hà Nội vào. Ngày Tết, người ta kéo nhau đi chơi xa như là một cái mốt. Cũng giờ này năm ngoái, tôi đang rong ruổi với Thuyên ở một con đường hai bên có vòm lá xanh mượt, đan dày dọc bờ sông Hương. Ngày đó, tôi đâu hề có cảm giác là mình không được yêu, tôi ngập mình trong hạnh phúc, cho đến lúc tình cờ gặp Minh ở một quán mì Quảng lụp xụp dưới chân nhà thờ Trà Kiệu. Nhìn vào mắt Thuyên, cái kiểu Thuyên nhìn Minh, tôi hiểu hết. Tôi đã muốn đập phá, tung hê lên tất cả, nhưng rồi vẫn không thoát được cái vỏ nhút nhát cố hữu. Tôi khô khốc cổ họng nói lời chia tay với Thuyên, vô cùng khó khăn để diễn tả một câu trọn lời. Có lúc tôi thầm mong ước Thuyên thanh minh hay nói một lời gì đó, nhưng Thuyên đã không thanh minh gì hết...

Tôi ghé quán cà phê quen và gặp một nhóm bạn cùng lớp cũ. Tụi nó xôn xao: “Đặng ngồi cùng bàn với tụi mình cho vui”, rồi hỏi: “Sao Đặng đi có một mình?”. Ngày Tết, tôi sợ phải trả lời những câu hỏi như thế này kinh khủng. Mà sao đi đâu người ta cũng hỏi cùng một kiểu câu hỏi: “Sao đi có một mình?”; “Chừng nào cưới vợ?”. Họ muốn chứng tỏ là mình quan tâm mà đâu biết đang làm người khác phiền lòng. . . Lệ nói: “Anh Đặng kén chọn quá, mau tìm một cô nâng khăn sửa túi cho rồi”. Lệ là bạn thân của tôi ngày xưa, bây giờ đã có hai con, đi cùng với chồng là Quý, cũng là bạn cùng lớp. Tôi đùa trêu lại Lệ: “Ngày xưa anh để ý Lệ nhưng Lệ chê, đến bây giờ cũng chưa có cô nào chịu ư cả”. Cả bọn phá lên cười ha hả: “Chà, ông Đặng liêu, không sợ ông Quý cho một dao!”. Quý cười, Lệ cũng cười, thoáng chút đỏ mặt, lúng túng và ngay lúc đó tôi nhận ra mình đang đùa ác, mình đã trở thành một kẻ đem chuyện yêu đương ra đùa cợt từ lúc nào vậy kia. Ngày đi học, tôi là thằng gặp con gái là mở miệng không ra, còn bây giờ thì... Đến chẳng hiểu nổi mình...

5.

Tôi đùa giỡn, tôi diện bộ áo quần mới Lữ tặng đi rong chơi, trêu cợt cô này, cô nọ, vẫn không giấu được nỗi buồn rã rời trong mắt. Ngày Tết, vui vẻ thế kia, tôi thèm mình được vui chơi vô tư như những người khác nhưng sao khó quá. Nỗi buồn trong tôi, lớn hơn, có lẽ là cảm giác tự ái của một thằng đàn ông chân thành bị lừa dối. Có lúc, tôi vật vã: có đáng để mình phải vậy không...

Sau gần hai năm, tôi lại có một cái Tết giống như trước kia, không có Thuyên, nhưng với trái tim vun vơ, chấp vá. Lữ chép miệng: “Tao chịu mày luôn, biết thế nào đây cho mày khôn ra được!”. Lữ cố tình chọc cho tôi nổi khùng lên bằng cách cứ lải nhải ngâm nga: “Làm trai cho đáng nên trai. . .”. Ôi, tội nghiệp cho thằng bạn của tôi quá, hình như tôi đang rất vô lý với mình, với Lữ thì phải.

Lữ lôi tôi đi chơi khắp nơi, ghé thăm bạn bè cũ, đi picnic ở Mỹ Sơn, Khe Lim, những thắng cảnh cách thành phố tôi sống hơn năm chục cây số, có hôm còn rủ tôi chạy xe máy vượt đèo Hải Vân ăn cháo sò, một phở người, tưởng không còn thời gian mà thở. Lữ không còn kể cho tôi nghe về Thư nữa. Lữ luôn là đứa thâm trầm, tế nhị. Có lúc, tôi tưởng chừng quên đi những muện phiền đang dần vật mình, trở lại cái thời hai thằng còn là học trò, vô tư, không vướng bận. . . Mùng tám Tết, Lữ đổi vé máy bay, điện xin nghỉ phép thêm vài ngày nữa để rủ tôi đi

thăm một trường nuôi dạy trẻ em khuyết tật dưới chân núi Ngũ Hành, nhìn ra một bãi tắm, có gió lồng và phi lao rì rào. Ở đây yên tĩnh quá, chỉ có sóng biển, nắng và gió làm tôi tự nhiên thấy thư thái, nhẹ nhàng. Thấy chúng tôi đến, những cặp mắt chỉ còn lòng trắng đục mờ, những đôi môi sứt, những khuôn mặt bị biến dạng không còn nhìn ra nổi bảo nhau đứng dậy chào khách, ngong lúu ngong lo vỗ tay hát: “Bé bé bằng bông, hai má hồng hồng...”, dù trong đám có đứa từ lúc mới sinh ra đã không biết màu hồng là gì. Nhìn những đứa trẻ sung sướng một cách vô tư chìa tay nhận mấy món đồ chơi, bánh kẹo Lữ mang theo làm quà, lòng tôi bỗng trào lên niềm thương cảm, thấy mình lâu nay như ở trong một cái vỏ ốc, mù mịt, chỉ thấy nỗi buồn của mình là lớn. Lữ trầm ngâm: “Tiếc ghê, sáng nay tao mang ít quà quá. Nhìn tụi nhỏ thấy mà thương”. Không dừng, tôi thấy nóng bừng mặt, một cảm giác gần như là nổi xấu hổ, không biết trả lời lại với Lữ như thế nào, mãi sau mới ấp úng được một câu:

- Sao mày biết được chỗ này?

Lữ thật thà:

- Tình cờ, trong một chuyến đi picnic. Lần nào về Đà Nẵng tao cũng ghé đây.

Tôi trách nhẹ Lữ:

- Vậy sao không lần nào mày rủ tao đi?

- Thì bây giờ tao rủ mày đi đấy thôi!

Tôi im lặng, mông lung nhìn ra phía biển, nơi có những con sóng biếc xanh đang tung bọt trắng xóa, chợt thấy thật bình yên... Như người vừa tỉnh sau một giấc mơ dài, tôi ngỡ ngàng nhận ra, mùa Xuân dường như đã về từ rất lâu...

Đ. L. V

XUÂN VỀ

Võ Thu Hương

Sài Gòn ngày cuối đông vẫn đầy những nắng. Hoài nhắm đếm từng ngày. Đã là ngày ông Táo chầu trời. Dao ở nhà vẫn thường theo mẹ đốt bình hương, rồi đi thả cá chép. Nghĩ thật vô lý, những người ở chợ đánh bắt cá, người đi mua như mẹ lại thả ra, rồi chắc gì nó lại thoát trong một lần buông lưới khác. Như vậy là bằng mười lần hại nó chứ cứu vớt cái nổi gì? Nhưng dầu sao cũng như một cái lệ và Hoài cảm thấy thanh thản hơn mỗi chiều hăm ba theo mẹ ra sông như vậy để cảm giác cái lạnh se se ủa vào người, cảm giác lòng mình thanh thản lại trước cái nhẹ nhàng của nước sông thông thả chảy.

Mấy năm trọ học xa nhà, Hoài thấy thời gian như níu cuồng chân mỗi ngày gần Tết. Có một chút gì đó tiếc nuối về khoảng thời gian qua, một chút gì đó hồ hởi khi sắp tới lại về nhà sống trong vòng tay ấm áp của gia đình. Hai mươi tuổi, Hoài vẫn như cô bé con mỗi lúc bên mẹ. Cho dù suốt thời gian xa nhà, cũng bận bịu với học hành, lo âu với cuộc sống tự lực như bao đứa sinh viên khác.

Những tia nắng sớm mai đã quét thành vệt dài trên nền nhà. Hoài uể oải xách cặp, lại thấy lười như không muốn tới lớp. Đứa bạn cùng phòng ê anh hát với một khúc nhà xuân, tay quỳnh quáng dọn đồ, hí hửng chuẩn bị về nhà. Nó “quyết tâm” trốn học hôm nay và tự biện minh rằng sẽ rất nhiều đứa trốn. Hoài chẳng buồn quan tâm, muốn lên lớp không phải vì ham học tới vậy.

Hoài thừa biết bữa cuối cùng chẳng ai có hứng mà học, giáo viên đứng trước lũ học sinh mất hứng thú chắc cũng ngán ngấm mà cho nghỉ sớm. Thực ra, Hoài chỉ muốn gặp lại Long để xem phản ứng của cậu ra sẽ như thế nào, cái kẻ đã làm Hoài vừa tức giận vừa muốn quên đi suốt từ hôm qua tới giờ mà vẫn không thể..... Cứ nhớ tới cảm giác nhìn thấy Long hồ hởi chở cô bé lạ hoắc sau xe, cười cười nói nói mà cảm thấy như bị xúc phạm. Chắc Long cũng sẽ nói những lời ngọt ngào như với Hoài, có vậy cô bé kia mới có vẻ như e dè, như hân hoan vậy chứ. Chao, cái bọn con trai...

Long không lên lớp. Hoài cảm thấy thất vọng nặng nề. Con nhóc Vân dường như không biết chuyện gì, vui vẻ chia cho Hoài một bảng dài dằng dặc những công thức làm bánh, mứt Tết. Để về trở tài cho bố mẹ thấy con gái lớn khéo tay lắm nhé! Nó chọc với theo rồi chỉ thêm cách thức làm khoai lang dẻo – đặc sản quê nó. Hoài nghe mà hai tay cứ như thông nhau trôi tuột. Con bạn vẫn vô tư, quàng tay ôm ngang vai Hoài, rủ rủ: “Ta sẽ nhớ mi lắm trong thời gian về Tết”. Hoài cười, dù không trọn vẹn nhưng cũng hạnh phúc lắm thay!

Tan học. Hoài cùng Vân tạt ngang siêu thị mua vài thứ quà cáp mang về nhà. Hai đứa tay xách nách mang đi bên nhau. Vân mua một nhánh mai đầy những nụ là nụ, tặng Hoài. Vân bảo, chắc về ngoài đó, những ngày áp Tết mai sẽ nở. Chia tay Vân, Hoài cảm giác nhẹ nhàng, chạy nhanh lên tầng ba. Ký túc xá bây giờ đã vắng bóng. Tới phòng, cửa đóng im ỉm. Bọn cùng phòng, đứa về trước, đứa về sau, Hoài là người về muộn nhất. Cánh cửa sắt mở ra khe rít lên nhè nhẹ. Chợt có cảm giác ngại với cuộc sống trọ học xa nhà. Dẫu sao, hôm nay cũng có thể tạm quên nó đi trong một thời gian ngắn.

Con tàu trôi dần về phương Bắc, bỏ lại sau lưng những tia nắng cuối chiều vàng hoe hoắt của phương Nam. Hoài từ tay nhìn qua ô cửa. Phía ngoài những mắt cáo, từng đàn chim én lượn ngang dọc. Bây giờ, chắc trời miền Bắc cũng đầy chim én lượn, những đàn chim trở về sau mùa trốn rét.

Trời sập tối, Hoài thấy mắt nặng nặng như muốn sập mí lại. Thấy mệt mỗi khi nghĩ đến quãng đường dài hàng ngàn cây số. Hoài tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Vẫn chưa tới nơi. Ngán ngấm cảm headphone nghe. Cô bé ngồi đối diện không biết lên từ ga nào, mon men lại gần:

- Cô nghe đài hả? Cô nghe chi rứa?

Hoài bật cười, chắc nó là dân Nghệ, cái giọng nặng nặng đi đâu cũng dễ nhận ra, nghe ấm cả lòng. Một chị chừng ba mươi tuổi bế xốc con bé lên, giọng nghiêm nghị: “Con đừng phá cô”. Hoài nhìn nó thân thiện.

- Bé có muốn nghe không?

Con bé e dè gật đầu. Cắm tai nghe vào, nó ngồi lọt thỏm trong lòng mẹ, hai chân đu đưa, đu đưa. Nó lẩm bẩm hát theo, lạc cả giọng: *Bèo dạt mây trôi í í...* Người mẹ tủm tỉm cười, khuôn mặt ngời lên hạnh phúc. Hoài nhìn mà ấm áp.

Tàu ra tới đèo Hải Vân, lừ đừ chui vào cửa hang đen ngòm. Đã nghe cái lạnh lạnh thốc vào. Hoài choàng vội chiếc áo bông. Con bé đã ngủ quên trong lòng mẹ lúc nào, chị ôm chặt nó, kéo tấm chăn lên che gió và hơi lạnh. Chắc trong giấc ngủ ngon, con bé vẫn có thể cảm nhận được đó là nơi ấm nhất. Người đàn bà đưa mắt nhìn Hoài thật hiền:

- Em đi học về hả?

- Dạ, sao chị biết?

- Nhìn em kìa, áo còn in cả tên trường...

Hoài cười ngượng ngáp. Câu chuyện trở nên dễ cười hơn:

- Chị đi thăm bố nó. Tết nhất đến nơi mà vẫn không được về, ở lại trực em ạ! Em ở đâu vậy?

- Dạ, ở Vinh!

- À, nghe giọng Nghệ, chị cũng đoán chừng vậy.... . Chị ở Nam Đàn. Đường đi thì xa mà con bé cứ ráo riết theo. Đành vậy, nó nhớ bố lắm, nhắc suốt thôi... Nó còn đòi ở lại đón Tết cùng bố nữa. Con với cái, bố đi xa mà nó thương bố hơn cả mẹ....

Chị nhìn nó âu yếm, pha chút hãnh diện. Hoài chột nhó và mong mẹ không nguôi. Đã lâu lắm, Hoài chẳng được nghe câu mắng yêu nào của mẹ. Con tàu vẫn trôi đều theo nhịp của đêm. Hoài nghe gần lắm, thương lắm cái khí trời miền Bắc vào xuân. Lạnh để se sắt cả người. Lạnh mang cả một nỗi niềm mà hàng năm Hoài chỉ có thể gặp lại một lần vào dịp nghỉ Tết, rồi lại xa, lại mang một niềm nhớ mỗi lúc nghĩ về....

Tàu gần tới ga Vinh, chạy chậm lại. Xuống bến, chị không quên mời Hoài đến nhà chơi. Con bé nhìn Hoài nửa hy vọng, nửa nũng nịu:

- Cô nhớ tới, cô nhé!

Hoài gật đầu hứa hẹn. Tay xách cành mai và lĩnh kính những túi, ba lô đi dọc về phía cổng. Những vẻ mặt hân hoan xung quanh. Hình như sân ga ngày Tết ít có chỗ cho những buồn bã, biệt ly. Người ta đi đón nhau, mang cả niềm hân hoan, hy vọng của ngày xuân ra phố.

Hoài nghe tiếng gọi quen thuộc. Ngoảnh lại, thấy dáng vẻ vui mừng của bố mà thấy tha thiết quá, một cảm giác từ lâu lắm rồi mới gặp lại. Tự dừng, cảm giác mệt mỏi sau một chuyến đi dài tan biến đâu hết.

Những ngày ở nhà thật êm đềm. Hoài chẳng bận tâm gì lắm với những rắc rối thường nhật mà cuộc sống trọ học vẫn còn, kể cả chuyện của Long. Đôi khi nghĩ đến lại tự nhủ mình thật ngốc khi nhớ về một con người hai mặt. Thoáng buồn, rồi gác qua, vô tư đi chơi và nghịch ngợm đủ mọi trò với mấy cậu bạn thân dạo cấp ba. Thấy chúng nó còn tuyệt vời và đáng yêu hơn ngàn vạn lần Long!

Không hiểu sao, cành mai đầy nụ Vân tặng lại không thấy ra hoa. Những chiếc nụ cứ xanh rì, căng mẩy lên. Ngày áp Tết vẫn chỉ có một vài nụ hé hé nở, còn hết thấy chỉ chúm chím một chút vàng như mũ úp trên đầu vậy. Mẹ bảo, chắc tại không hợp thời tiết ngoài này. Lạnh quá, nó không trở bông được. Bố định đi chọn một cành đào nhiều hoa về đón Tết cho có không khí xuân trong nhà. Có vẻ như ngại làm Hoài buồn, lại thôi. Bố xưa nay vẫn vậy, chẳng bao giờ muốn làm ai buồn lòng, dù đôi khi nóng tính bột phát. Cái vết sẹo dài nằm ở chân, một lần duy nhất bị bố đánh, lỗi do Hoài nói dối. Đau cả một thời gian dài. Nhớ mãi sẽ chẳng bao giờ dám tái phạm nữa.

Con bé Nga nhà bên cạnh hàng ngày vẫn sang chơi với chị em Hoài vào mỗi sớm. Nga đặc biệt quan tâm tới những nụ mai, lúc nào cũng lặp đi lặp lại những câu hỏi: “Chị Hoài ơi, mai nở chưa?” – “Chị ơi, hoa mai màu gì vậy?” – “Chị ơi, hôm nay mai nở thêm mấy bông?” ... Những câu hỏi khiến Hoài sốt cả ruột. Chắc Vân không thể nghĩ cành mai chọn một cách khéo léo vậy mà chẳng thể đem lại niềm vui xuân.

Buổi chiều, cùng mẹ đi sắm những đồ còn thiếu cho mấy ngày Tết. Tới đâu cũng gặp người quen của mẹ, cả những hàng mứt, hàng thịt.... Hỏi hỏi han han thêm náo nức. Mẹ không dấu vẻ tự hào khi giới thiệu Hoài với ai đó: “Con gái lớn đó. Cháu nó học đại học, năm thứ hai rồi. ”

Hoài ngượng ngượng, lẻo đẻo nín tay mẹ. Về tới nhà, con em bảo có một anh ở trong Nam gọi điện. Đoán ngay là Long. Tối tận hôm nay mới sức nghĩ tới mình kia đấy! Hoài mĩa mai nghĩ, cũng chẳng muốn gọi lại, với tay mở nhạc. Những thanh âm trong trẻo, tha thiết của *Happy New Year* gọi màu xuân về thật gần.

Đêm giao thừa, chuẩn bị mâm cỗ cúng tổ tiên với mẹ xong cũng đã mười giờ. Hoài vội tranh thủ ra phố đón Tết với lớp cũ. Lớp Mười Hai suốt ngày giận hờn nhau, rồi mỗi đứa đi một nẻo khắp Bắc Trung Nam. Chỉ mỗi dịp Tết mới tụ về khá đông đủ, lại đùa trêu nhau tếu táo, bót măn mà nhưng ra vẻ khôn ngoan hơn. Cả con trai con gái nắm tay nhau rồng rắn thành dọc dài trên phố. Lại hẹn hò nhau mòng hai hộp lớp, đi chơi, đến thăm thầy... Lâu lắm mới có một buổi vui vẻ thoải mái với nhau như vậy.

Hoài trở về nhà trước giờ giao thừa. Mẹ đang nấu nước thơm để cả nhà tắm. Nghe mùi hương nhu, lá bưởi ngào ngạt thơm bốc hơi, cuộn với mùi hương trầm thơm ngát.

Sáng mùng một, Hoài ngủ dậy khá trễ, xuống nhà, ngạc nhiên khi thấy những nụ mai đã bùng nở lúc nào. Cả cảnh vàng ươm như mang nắng. Bố mẹ chắc đi chúc Tết, con em đang ngồi chơi với bé Nga. Hoài thấy một cảm giác khoan khoái lạ. Định mở nhạc nghe thì chuông điện thoại reo. Giọng Long đầy trách móc:

- Hoài bận quá, Long phải gọi mãi mới gặp. Sao hôm về sớm vậy, lại chẳng báo cho ai cả?
- Long cũng bận đâu kém, phải dẫn em nào đi chơi mà!

Giọng Hoài không giấu được vẻ bức bối. Long ngạc nhiên khẽ ơ lên rồi phì cười:

- Hôm trước đó hả? Là em con gì từ ngoài Bắc vào chơi mấy bữa trước Tết! Hóa ra vì vậy mà Hoài lờ Long đi?

Giọng Long thật tình đến độ Hoài thấy hình như mặt mình đang dần đỏ lên. Cảm giác như cất được gánh nặng lâu nay....

Con em nhìn Hoài háy mắt:

- Chị Hoài biết tại sao mai lại nở nhiều vậy không? Tối qua, lúc chị đi ngủ, có một thiên thần ghé chơi, cùng em ngồi gỡ từng chiếc nụ ra đấy!

Lúc này để ý kỹ, Hoài thấy những nụ mai có vẻ như nở ép. “Sáng kiến của Nga đấy chị ạ!” Con bé nói thêm. Hoài nhìn hai đứa thấy ấm áp lạ lùng, dường như có phần ấm áp từ những nụ mai đặc biệt kia tỏa ra vậy. Bé Nga nắm tay chị Hoài:

- Đẹp không chị? Giá em được nhìn thấy hoa mai vàng như thế nào chị nhỉ?

Hoài khẽ ghì mạnh tay con bé, cảm thương và xúc động:

- Hoa mai không chỉ vàng mà ấm áp lắm, em ạ. Vì nó được sự giúp sức của thiên thần mà. Chị cảm ơn nhé!

Con bé rạng rỡ cười. Nụ cười sáng lung linh cả đôi mắt. Hoài như nghe mùa xuân về ngang ngõ với từng bước chân êm đềm. Vòm trời đầy cánh én chao nghiêng, những ngọn gió không còn lạnh lẽo, lùa cả khí xuân dịu ngọt vào nhà....

Mùng 5 Tết. Đến trường. Thấy ồn ào. “Lì xì tao đi, chó nhóc!””. “Sao hôm mùng 2 không tới”. “Tết này thu nhập kém quá!”...

Cô giáo vào.

- Cô ơi mừng tuổi!

Cô giáo:

- Lớp trưởng đâu, phát lì xì này.

Thành lên, cầm xấp bao lì xì đỏ chót, phát như trả bài kiểm tra. Mỗi đứa có 2.000đ mới cứng. Lớp vui như người lớn vừa được lĩnh lương.

- Hôm nay nghỉ đi cô - Có đứa nói.

Cô giáo gật đầu.

Ở dưới, Giang nheo mắt:

- Anh Hoàng chưa mừng tuổi Giang đấy nhé.

Hoàng cười ngọng nghịu không đáp. Tờ 2000đ duy nhất vừa được cô phát chẩn cục cựa trong túi.

Bên này, Bích lúng túng nói với Trang:

- Anh Hải Anh mừng tuổi em số tiền lớn quá. Em đáp lễ lại sao thấu.

Góc lớp, Nhung thở dài bảo Hạnh:

- Cái Quách tao mừng nó 20 ngàn mà nó mừng lại tao mỗi 10 ngàn. “Lỗ Trí Thâm” quá!

Hạnh nhún vai:

- Cái Ngô cũng thế. Giàu mà keo.

Đến tiết hai, Hằng hét:

- Bùng^[4] đi! Hôm nay lên gò Đống Đa.

Minh hất hàm:

- Đủ xe không mà đi?

Hồng đếm, tính nhẩm:

- Kẹp bốn vẫn thừa ra 3 người.

Có đứa nói:

- Cho Thành, Hiếu, Đức ở nhà.

Khánh nói:

- Sao được! Thế bị nói chết.

Lại nghe:

- Nói là nói thế nào. Ai thầu họ? Tình cảm còn có thể bao được chứ tiền thì có phải vỏ sò đâu mà bao.

Và ào ào đi.

Đầu tiết ba, cô vào:

- Sao vắng thế này?

- Thừa cô các bạn ấy bùng học hết rồi.

- Thật quá quắt. Không học thì thôi, bùng thế này điểm thi đua của lớp sẽ thế nào. Mất thi đua là cái chắc.

Nói rồi cô bực bội bỏ đi. Có đứa lẩm bẩm:

- Mất thi đua thì cô mất danh hiệu giáo viên giỏi thôi.

Sang tiết bốn.

Lớp chỉ còn chưa đến chục người. Thầy giáo cho lớp nghỉ.

Tất niên 1999

H.A.T

HOA VÔNG

Ngô Thị Hạnh

Nhận được phiếu báo điện thoại, còn đang mắt nhắm mắt mở, tôi làu bàu:

- Ai mà gọi điện giữa trưa thế này!

Hai giờ chiều đối với dân ký túc xá vẫn là trưa. Thường mà không đi học thì cứ “quất” đến ba, bốn giờ là chuyện thường.

- Mà về được không? Con Nhung chết rồi!

- Cái gì? - Tôi tỉnh ngủ liền - Nhung chết? Tại sao?

- Tự tử!

Tôi bủn rủn cả chân tay, không còn biết mình đang nghĩ gì, buông một câu như phản xạ:

- Tao về!

Tôi tức tốc về ngay chiều hôm ấy. Sáng hôm sau thì đưa đám. Những cái chết trẻ thường người ta không để lâu. Khách của đám ma toàn là những học sinh của trường bổ túc văn hóa tỉnh. Nhưng đang học lớp mười bổ túc ở đó. Phải khó khăn lắm, nó mới có thể tiếp tục đi học. Nó học nửa buổi, còn nửa buổi đi bào mì^[5] hoặc nhặt đậu phộng mướn.

Tôi quen với Nhung từ hồi còn học cấp hai, chúng tôi thường tham gia hoạt động Đội của trường. Ngày đó, Nhung thích mặc chiếc áo màu xanh có thêu hình những bông hoa bưởi. Màu xanh nền đã bạc phếch, còn những bông bưởi trắng đã trở thành màu cháo lòng. Lần đi sinh hoạt nào, Nhung cũng mặc cái áo ấy. Tôi chê cái áo ấy cộc thì Nhung bảo: “Mặc áo cộc để người ta biết mình đã lớn”. Tôi cười, thúi vào lưng Nhung mấy cái rồi cả hai đuổi nhau chạy khắp sân trường. Sau này khi chơi với nhau lâu, tôi mới biết chiếc áo ấy là của ba Nhung mua từ khi nó còn học lớp năm. Ba Nhung mất vì tai nạn giao thông, mất ngay trong lúc đi mướn truyện tranh về cho con gái lớn. Nhung biết thế nên càng nhớ thương ba nhiều hơn. Người ra đi, để lại Nhung và đứa em gái vừa tròn tám tuổi. Mẹ Nhung là nông dân, lấy chồng theo chồng về thị xã, thường ngày chỉ lo hai bữa cơm nước cho chồng cho con. Mất chồng, bà mất đi trụ cột chính trong nhà, cả về tinh thần lẫn vật chất. Vốn là người phụ nữ yếu đuối, bà không thể làm gì ngoài việc làm công lặt vặt cho những lò mì gần nhà. Công việc thất thường, lúc có lúc không. Nhung học được một thời gian rồi nghỉ vì thiếu tiền đóng học phí. Nó trở nên ít nói và có lúc còn tỏ ra bất cần đời. Tôi còn nhớ có một buổi chiều nó đem đến cho tôi một cây mía rồi bảo: “Nhi, mày ăn đi! Để nếu thỉnh linh tao biến mất thì cứ ăn mía là mày nhớ đến tao”. Ngày ấy, tôi còn nhỏ nên chẳng hiểu gì. Nhung cũng chỉ nói đùa. Thời gian trôi đi, tôi vào đại học, nó nghỉ học, buôn bán một thời gian rồi xin vào trường bổ túc văn hóa tỉnh. Nghe đâu nó tiếp tục học để xứng với người yêu và gia đình nề nếp của anh ta. Vậy mà, ai có thể ngờ lời nói đùa năm xưa lại như một điềm báo trước...

Người lớn ở nghĩa trang, ngoài mẹ Nhung mắt đỏ hoe vì khóc suốt từ ngày hôm trước thì dường như chẳng ai khóc. Họ biểu lộ sự thương xót bằng những lời trách móc một thanh niên chết vì tự tử. Những lời đau đáu cứ thi nhau tuôn ra:

- Không hiểu con bé lấy trái mã tiền ở đâu mà uống. Tội nghiệp! Đến khi ngấm thuốc, bị giật dữ quá, nó đâm sợ, tông cửa chạy ra ngoài, hàng xóm đưa đi bệnh viện liền mà vẫn không kịp.

- Nhưng tự mình giết mình là bất hiếu.

- Con gái chết vì tình thì thật chẳng ra làm sao!

- Đúng thật tuổi trẻ dại dột. Ngày xưa, chúng mình còn khổ đến đâu. Bây giờ thời bình, chỉ có làm ăn mà sống, chúng nó cũng không làm được, hơi một tí là đòi chết. Rõ khổ thân cha mẹ!

Còn tôi, tôi không trách Nhung mà chỉ giận. Tôi giận nó tại sao không nghĩ về những đóa vông ngày xưa, trước khi từ bỏ cõi đời. Những hoa vông của ngày xưa...

Tôi thường kể cho Nhung nghe về ông ngoại tôi khi dẫn nó về thăm vườn hoa vông đỏ thắm. Hoa vông thường rực đỏ từ đầu mùa xuân cho đến tận mùa hè. Những cây vông của ngoại trồng tạo thành một hàng rào vững chắc và đẹp mắt. Tôi bảo Nhung: “Khi buồn, nhìn vào hoa vông đương rừng rực đỏ, người ta có thể yêu đời lại ngay được”. Nhung bảo tôi triết lý giống bà cụ non, chưa biết đến chán đời làm sao biết cái cảm giác “yêu đời lại”. Tôi cười hì hì rồi nghĩ về ông ngoại. Ngoại thường sai tôi đi hái lá vông non để đem về nấu canh ăn cho khỏi mất ngủ.

Khi trở trời, ngoại vẫn bị vết thương thời chiến tranh hoành hành, viên bom bị quái ác vẫn còn nằm sâu trong đầu ngoại, không thể nào lấy ra được. Có lá vông, ngoại ngủ được ngon hơn. Ngoại bảo: “Không ở đâu có hoa vông đỏ bằng ở vùng Đông Nam Bộ”. Sáng nào, ngoại cũng dậy sớm tập thể dục để giữ gìn sức khỏe. Thời gian trôi, rồi ngoại cũng mất, tôi vẫn không thể nào quên những lần ngoại gặt vì tôi cứ quàng chiếc khăn có màu đỏ của hoa vông trong lúc ngoại ốm. Ngoại yêu hoa vông và không muốn xa nó. Nó mang khát vọng cuộc sống, biết vươn lên, nở những bông hoa màu đỏ - như chính cuộc đời ngoại vậy. Hoa vông, loài hoa mang trong mình một niềm tin bất tử vào cuộc sống. Ngoại gặt tôi bởi ngoại sợ mình đánh mất màu hoa vông vì bệnh tật. Nhưng không, khát vọng từ những hoa vông ấy đã truyền qua tôi và tôi nghĩ rằng nó đã truyền qua Nhung, chỉ ít thì cũng là một phần. Nhưng...

oOo

Tôi về, ngắt hết những đóa vông màu đỏ chói ấy xuống. và trong lòng tôi, sự rối rắm sắp bắt đầu. Trời càng nắng, đất càng khô, vông càng đỏ. Vậy mà trong tôi cứ như vỡ ra một cái gì rất quý, rất thiêng liêng. Tôi bày hoa vông lên giường, lên bàn, nhớ đến Nhung rồi ứa nước mắt, lại nhớ đến cái áo ngắn màu xanh có thêu hình những bông hoa bưởi...

oOo

- Mày đừng trách tao mà vứt bỏ những bông hoa vô tội, màu vông còn đỏ thì máu tao vẫn chảy.

Nhung! Nó vẫn mặc chiếc áo màu xanh có thêu những chùm hoa bưởi, vẫn nhỏ bé như hồi lớp bảy. Nhìn thấy nó tôi tức giận gắt lên:

- Mày không nhớ lời hoa vông và ông ngoại, mày phản bội sự sống này.

- Mày không hiểu, Hạnh Nhi! - Nó nhìn tôi như nhìn một đứa trẻ - Mày được chăm sóc và học hành, những người mày yêu không làm mày đau khổ.

Tôi bắt đầu nhìn kỹ Nhung. Thân hình nó nhỏ bé và què quặt, cái đầu thì to và khuôn mặt mang vẻ ưu tư sầu muộn, ánh mắt sắc lạnh như dao, chân tay teo lại, trông đến lạ. Đành vậy, Nhung bằng tuổi tôi nhưng nó lớn hơn tôi nhiều lắm ở trường đời.

- Tao đã mất hết niềm tin. Yêu mẹ, mẹ vì hạnh phúc riêng mà xao lãng việc con Hiền. Tao thì sao cũng được, nó hư hỏng, tao biết hy vọng vào đâu? Mày chưa nhìn em mày cô đơn vì tội phạm, mày chưa biết khổ. Mày đã bao giờ có cảm giác rằng những người mày thương yêu nhất đều không hiểu mày, không tin mày? Liệu mày có nghĩ đến hoa vông khi mọi niềm tin đều bị nghiền nát? Phải! Tao là người chạy trốn hèn nhát, tao không bào chữa. Nhưng chính mày cũng đổ tội cho hoa vông, nghĩa là mày cũng không hiểu tao nốt.

Tôi nhìn thấy mình quy xuống, tai ù đi nhưng mắt vẫn tỏ. Tôi nhìn vào mắt Nhung, ánh mắt nó rục một nỗi niềm: niềm tin - một tài sản vô cùng quý giá, nếu ai đánh mất nó thì khó lòng mà trụ lại được trên cõi đời này.

Tôi nhìn Nhung bối rối:

- Thế tại sao con người lại đánh mất niềm tin của nhau?

Bởi vì con người vô tình. Từ vô tình đến vô tâm rất dễ, lại cứ lầm tưởng đó là một sự ngây thơ.

- Ai? Ai? - Tôi lắp bắp.

Nhung không trả lời tôi, trong mắt nó còn ẩn chứa một niềm u uất. Nó chết nhưng chưa hết. Tình cảm của nó với cõi đời này còn nguyên vẹn nên nó mới như thế.

Nhung xa dần, định bước vào bóng tối thì tôi vội với theo:

- Nhung, tao luôn hy vọng. Đời này có buộc thì có gỡ!

Nhung không ngoảnh lại. Tôi chạy theo nó rồi bị vấp té.

oOo

Bừng tỉnh, tôi biết mình từ trên giường rơi xuống đất, toàn thân ê ẩm. Những lời của Nhung cứ như một cảnh buối quất vào tôi. Những cái gai khiến cho da tôi trầy xước. Ánh mắt của Nhung khiến tôi từng phút không yên.

Tôi đến gặp mẹ Nhung. Bà tiều tụy đi rất nhiều nhưng tôi vẫn cảm nhận được rằng bà đẹp hơn nhiều so với mẹ tôi. Bằng sự nhạy cảm của phụ nữ, tôi biết bà vẫn còn phơi phới sắc xuân. và có lẽ, chính điều đó lại là điều khiến bà làm mất một phần niềm tin ở Nhung. Nghe có vẻ nghịch lý nhưng lại đúng với trường hợp của Nhung. Bà gọi tôi là con, nước mắt rơi lã chã khi nhắc đến Nhung: “Cái con ấy thật buồn bĩnh! Nó đi rồi mà còn để lại cho dì những lời trách cứ”. Tôi nắm lấy bàn tay của người đàn bà bất hạnh, một cảm giác gì đó không rõ ràng trong tôi, cứ bồng bênh, bồng bênh...

Tờ giấy nhàu nát được chuyển sang tay tôi. Tôi mở ra, nét chữ Nhung nguệch ngoạc: “*Mẹ, con đi đây! Xin lỗi mẹ vì con quyết định ra đi sớm quá. Nhưng như vậy sẽ tốt hơn cho mẹ, mẹ sẽ được tự do. Mẹ sẽ không còn phải lo lắng, suy nghĩ đến con khi đi với người yêu của mẹ. Mẹ hãy chăm sóc em Hiền, nó không buồn bĩnh như con. Thế mà mẹ biết không, nó đã tỏ ra khó chịu khi có con ở bên cạnh. Con chỉ là một đứa dư thừa...*”.

- Nhung! Mày đã làm! - Tôi hét lên, một lần nữa lá thư lại bị vò nát.

- Hôm ấy bác đi vắng. . . - Bà nức nở kể trong đau khổ - Hai mẹ con đã không nói chuyện với nhau từ ngày hôm trước. Nó thật là dần, tình cảm của bác dành cho người đàn ông kia dù có thể nào cũng làm sao có thể so sánh với tình mẹ thương con.

- Bác không phải là người có lỗi! - Tôi vịn vào đôi vai gầy gầy của người mẹ, vỗ về.

Ra đến cổng, tôi gặp Phương - bạn trai của Nhung. Hơi rượu từ anh phả sang tôi rất nồng.

- Hạnh Nhi, em cũng đến đây ư?

- Anh Phương!

- Nhi, em có biết không? Anh đã không bắt điện thoại của Nhung mặc dù anh biết cô ấy gọi. Nhung gọi rất nhiều lần. Có lẽ Nhung đã khóc, cổ ấy là người quả quyết nhưng lại rất hay khóc vì tủi thân.

- Tại sao anh lại không trả lời cô ấy? - Tôi nhìn anh ta tỏ vẻ thương hại.

- Tại sao ư? Tại cục ghen to dùng nó chèn trên đầu anh. Anh đã thấy một người con trai chở cô ấy, cười cười, nói nói. Thằng ấy chạy băng băng trên đường Cách mạng Tháng Tám. Anh đã oán giận Nhung, rằng cô ấy là người không chung thủy. Thế nhưng hôm đám tang Nhung, anh đã nhận ra anh ta. Em có biết người con trai đó là ai không? Đó là thằng Sang - em bà con với

Nhung. Thật đáng nguyên rủa. Anh nhất định phải thú tội. Anh vào với bác gái đây!

Anh Phương! Dù sao, Nhung cũng đã đi rồi. Đối với nó, mọi chuyện đã không còn xoay chuyển nữa. Việc anh không nhận điện thoại chỉ là một giọt nước, nhưng lại là giọt nước cuối cùng làm tràn ly...

oOo

Tôi trở về với những đóa vòng của mình. Nhìn màu đỏ của nó, tôi chợt nghĩ đến lời ngoại: “Cây vòng không chỉ để làm hàng rào ngăn cách nhà này với nhà kia mà nó còn nở ra những bông hoa màu đỏ. Màu đỏ ấy là vách ngăn giữa ánh sáng và bóng tối”.

Có lẽ vào giờ này năm sau, những cây vòng lại cho ra những bông hoa màu đỏ. Những bông hoa đầy sức sống, tồn tại và vươn lên giữa cái nắng quay quắt này...

N. T. H

HOA MAI NỞ ĐÚNG GIAO THỪA

Hồ Việt Khuê

Buổi trưa, công viên vắng vẻ, Tín nằm dài trên ghế đá vừa nhâm nhi ổ bánh mì, vừa đọc truyện Kim Đồng. Những cộng dương khô thả lên người Tín. Gió từ phía sông thổi hiu hiu mát. Tín định ăn xong sẽ ôn bài cho hai tiết học buổi chiều nhưng mắt Tín đã riu lại. Tín dùng khóa vòng khóa xe đạp vào chân ghế đá, lót cặp dưới đầu và tư mơ thi u ngủ. Trong tuần vào ngày thứ năm, Tín học hai buổi. Vì nhà Tín cách trường gần mười cây số nên Tín nghỉ trưa trong công viên để chiều đến lớp, đỡ đi lại vất vả. Tín định chớp mắt một chút, không ngờ gió mát làm Tín ngủ quên. Khi Tín giật mình dậy, nắng đã xể trên đám hoa quỳ.

Chiếc xe đạp còn nhưng cái cặp đâu rồi! Tín tìm quanh chỗ nằm, trong các bụi hoa quanh ghế đá, vẫn không thấy. Sợ trễ giờ, Tín lật đật đến trường, lòng lo lắng không biết nói sao với thầy cô, với cha mẹ. Tín vào lớp vừa kịp giờ. Cái cặp đã nằm trong hộc bàn chờ Tín.

“Cái ngủ mày ngủ cho ngoan

Để cho cái cặp lon ton đến trường

Cái ngủ mày ngủ dễ thương

Để cho cái cặp xuống mường có ngày”.

Khi đặt tay lên cặp, Tín gặp tờ giấy vở có ghi bốn câu thơ trên. Tín không đoán được chữ của bạn nào vì thơ viết toàn chữ in hoa. Hai tiết học trôi nhanh, đầu óc Tín tư mơ với những lời thơ trên chọc, mắt Tín cứ lảo liên nhìn các bạn để tìm... thủ phạm.

Trưa thứ năm tuần sau, Tín cũng “an nghỉ” trên ghế đá quen thuộc của mình. Nhai xong ổ bánh mì, Tín khóa xe cẩn thận và dùng cặp gối đầu để ngủ nhưng lần này Tín “gài bẫy” rất khoa học. Tín định bụng chỉ ngủ chập chờn từ... lỗ mũi trở xuống thôi, còn hai mắt vờ lim dim và hai tai căng vênh ra để nghe ngóng bước chân kẻ gian, nhưng chỉ được một đổi, gió sông quái ác thổi mát rười rượi ru Tín ngáy pho pho. Tín còn nằm mơ nữa chớ! Tín thấy mình leo lên cây me với cô láng giềng. Hai đứa hái lá me non để nấu canh chua. Tín rắc lá me xanh mơn lên tóc cô bạn. Cô bạn chun mũi tinh nghịch ném một trái me vào người Tín. Tín sững người vì cô láng

giềng bông chốc biến thành Ái Trinh - cô bạn ngồi đầu bàn cách Tín bởi lối đi giữa lớp, hay mỉm cười khi Tín ngó sang. Tín trợn trừng mắt kinh ngạc và hệt tay rơi tõm... động đầu xuống đất.

Ái!

Tín hét lớn đau đón quờ tay chụp được cánh tay Ái Trinh. Cô bạn vừa se sẽ nâng đầu Tín lên lấy cái cặp, không ngờ Tín bầy bằng cách gài một chùm... tóc mình vào nấc khóa nên khi cái cặp được giở lên, chùm tóc bị giật ngược thiếu điều tróc da đầu Tín.

À! Ra bạn! - Tín đắc thắng.

Không có Trinh, cái cặp của Tín đã nằm ở cửa hàng ve chai! - Giọng Ái Trinh tỉnh bơ.

Vì sao? - Tín ngạc nhiên.

Vì tui nhóc bụi đời lấy bán chó sao! Sao Tín mất lịch sự vậy? - Ái Trinh lên giọng trách móc.

Phá giấc ngủ của người ta rồi còn kêu mất lịch sự. Tín chưa thấy ai... già hòng như Ái Trinh! - Tín nổi quạu.

Sao Tín không cảm ơn Ái Trinh đã cứu cái cặp cho Tín?

Ái Trinh cứu cái cặp thì bắt cái cặp nó cảm ơn Ái Trinh chó mắc mớ gì đến Tín?

Nhìn Ái Trinh tiu nghỉu, Tín cười... cầu huề:

Huề nghe! Bạn đi đâu vậy?

Đi canh cái cặp của Tín chó đi đâu! - Ái Trinh dấm dăng.

Vậy hả? Thôi đến trường đi! Trễ rồi... Tín đánh trống xuôi cho kèn Ái Trinh thôi thối ngược.

oOo

Thứ năm tuần kể đó, Tín ăn cơm và nghỉ trưa ở nhà Ái Trinh theo đề nghị của bạn, được ba mẹ và cô giáo chủ nhiệm tán thành. Các bạn khác ở nhà xa đều có bà con ở thị xã nên đỡ "hầm hiu" hơn Tín. Chính cô bạn tốt bụng đã chủ động đưa điều này ra bàn bạc trong buổi sinh hoạt lớp.

Thấm thoát mới ngày nào rộn ràng làm lễ khai trường mà đã thi xong học kỳ một, rồi sắp nghỉ ăn Tết, Tín đã chuẩn bị một món quà xuân cho Ái Trinh. Từ giữa tháng chạp, Tín lên núi tìm chặt một cành mai đẹp đầy búp bông. Về nhà, Tín lật sạch lá, ngâm nước cho cành mai tươi tốt. Ngày hai mươi tám Tết, Tín mang cành mai xuống nhà Ái Trinh. Ba mẹ Ái Trinh đi chợ Tết chưa về, chỉ còn Ái Trinh ở nhà.

Tết đến, không gì hơn, tôi tặng bạn cành mai này... - Tín nói trịnh trọng.

Cảm ơn... cảm ơn... Tín lắm! - Ái Trinh cảm động - Nhưng còn cái giỏ gì mà cục cựa kia?

Ái Trinh nói, chỉ cái giỏ Tín còn ràng sau xe đạp.

Cặp gà... ba mẹ nói mang xuống cho hai bác... - Tín lúng túng.

Bộ trả tiền cơm hả? - Ái Trinh chu môi rồi cười giòn tan.

Tín bảo Ái Trinh đổ đầy nước cái bình lớn mọi năm ba vẫn cắm mai và cắm cành mai vào. Trong phòng khách nhỏ đã có không khí Tết sớm, Ái Trinh hỏi:

Tín này! Mai nở kịp vào giao thừa không?

Tín không trả lời ngay, cũng không nhìn Ái Trinh, vừa chăm chú uốn lại một nhánh mai, Tín vừa hỏi:

Tết này, Ái Trinh được bao nhiêu tuổi rồi?

Ái Trinh đáp với vẻ dò hỏi:

Bắt đầu tuổi mười lăm.

Vậy đúng giao thừa, mai sẽ nở tặng Ái Trinh đúng mười lăm bông! - Tín đáp giọng chắc nịch.

Dóc tổ! Tín dóc tổ sư bồ đề!

Ái Trinh cười khanh khách làm Tín ngớ ra rồi... cười theo.

H. V. K

XUÂN MUỘN

Lê Thủy

Thái uể oải với tay kéo chiếc giở về phía mình rồi xốc từng đồng đồ sữa máy, lấy ra chiếc áo lạnh xám nhàu nhĩ khoác thêm vào. Trời se lạnh, những đợt gió mùa đông cuối cùng lướt phà trên mặt Thái. Hít một hơi dài, Thái đứng dậy cầm chiếc tay quay, quấn dây vào máy và cố hết sức, giật thật mạnh. Chiếc máy nảy mình lên ăng ắc vài ba tiếng như người nghệt mũi rồi im bật. Ném tay quay, Thái ngồi phịch xuống đất. Thiệt bực mình quá đổi! Lần này đã là lần thứ sáu, Thái đã quay tới quay lui, kiểm tra đi kiểm tra lại, dầu nhớt đầy đủ... chẳng hiểu trục trặc cái quỷ gì mà không chịu nổ. Đã hai mươi tám Tết rồi mà chiếc máy cứ trở chứng, làm mình làm mẩy với Thái hoài, vậy thì làm sao tưới nước kịp cho cà phê ra hoa đợt này. Tưới không kịp nước, không khéo mùa này, cà phê nhà Thái trót quót hết trơn....

o0o

Mấy năm trước, nhà Thái cũng có vài ba người đến làm công. Năm nay, cà phê rớt giá thê thảm, tiền bán không đủ trả tiền công, mà không muốn nhân công thì không biết lấy ai làm. Mẹ Thái mất từ khi Thái còn nhỏ xíu, bé tí ti như viên bi. Nhà còn mỗi mình ba, Thái đang học lớp 10, người ốm nhanh ốm nhách, gầy nhẳng như que củi khô, mắt mũi thuộc loại tèm nhèm, gần đôi “đít chai” dày cộm tới 5 đi-ốp mà lì! Bàn tới bàn lui, tính thiệt tính hơn, cuối cùng ba nói: khỏi muốn nhân công, một mình ba làm hết, làm được bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Thái có rảnh thì ra giúp ba, còn thì giờ để học hành. Nói thì dễ nhưng thực hiện được việc này hay không lại là chuyện khác, nhất là chuyện liên quan đến miếng ăn của cả gia đình. Sau một tháng ra quyết định, Thái thấy ba gầy sọp hẳn đi. Dĩ nhiên rồi, ngoài cái chuyện phải làm công việc của năm người gộp lại trước đây, ba còn phải lo tính toán khi giá cả mỗi ngày một xuống, rồi tiền phân, tiền dầu tưới nước..... lại ngày một tăng. Ba nói cứ làm, được bao nhiêu thì được, nhưng Thái biết ba là người tham công tiếc việc. Nhìn thấy vườn cà thiếu nước héo xanh, Thái

còn xót hưởng chi là ba, người gần bó với vườn từ khi nó còn là miếng đất hoang, cây cỏ lau sậy mọc um sùm...

Mấy cái vụ bón phân, hái cà, phơi phóng.... Chuyện gì Thái cũng biết, nhưng mà chỉ đứng lằng xằng vòng ngoài, làm theo kiểu “cưỡi ngựa xem hoa” ấy mà. Đi học về, rảnh rảnh siêng siêng thì chạy ra ngoài ngó ngó nghĩa nghĩa, đụng tay chỗ này một chút, đụng tay chỗ kia một chút, siêng nữa thì coi mấy tưới giúp ba, còn không thì ngồi yên. Thái mà táy máy đụng vô chỉ tổ vướng tay, vướng chân mọi người.

Mặc dù cũng có phụ ba vài lần nhưng mà nói đến tưới nước tưới non, thiệt tình Thái còn mù mù tầm tầm lắm! Trước khi đi chữa bệnh, không nói ra nhưng Thái biết ba lo lắm. Năm nay, khúc suối chảy chảy ngang qua rẫy nhà Thái tự dưng nước chảy yếu nhót, ban ngày cứ rỉ rả từng chút một, chỉ khi đêm về mới mạnh hơn một chút. Ba nói năm nay hạn hán, người tưới lại đông nên đầu nguồn có đến năm sáu người ngấn suối lại lấy nước thì phải. Muốn có đủ nước tưới bắt buộc phải tưới đêm mà thôi. Tưới nước đêm, ngay cả ba còn ngại hưởng chi là Thái. Vậy mà hôm ba đi chữa bệnh, nhìn ba, chẳng biết sao, tự dưng Thái hứng lên hứa chắc nịch sẽ làm xong công việc trước khi ba về. Dù đang rất lo lắng, ba cũng phải bật cười trước vẻ mặt quá ư là nghiêm túc của Thái:

- Ba cảm ơn, nhưng mà tưới đêm thì con làm sao được?

Sao lại không làm được? Thái nhỏ thì nhỏ thật nhưng chưa làm thì sao biết được hay không? Phải thử mới biết chứ! Tự an ủi mình như thế, nhưng mà Thái lo lắm. Máy thì đã để sẵn ngoài rẫy, dầu nhót ba cũng đã đổ đầy đủ, cái khó bây giờ là phải làm sao lôi được đồng ống khổng lồ này ra khỏi trại và kéo như thế nào để tiết kiệm đường ống. Rồi còn chuyện nối ống như thế nào để khỏi bứt ống nữa chứ. Suy nghĩ không cũng đã thấy mệt, hưởng hồ chi bắt tay vào làm. Nhưng mà Thái đã nói với ba rồi. Nói được phải làm được. Dù sao, Thái cũng đã học lớp 10, đã là người lớn rồi chứ bộ!

Mấy ngày thi học kỳ, Thái bận ghê lắm. Học đứ đừ, nhưng mà hờ chút thời gian nào là Thái lại tranh thủ đi kéo ống. Không có thời gian thì phải vậy thôi, biết làm sao bây giờ. Ngó vậy nhưng mà cũng nhiều ghê lắm, gần cả tháng thi học kỳ, đồng dây ống mới được chuyển xong. Để chuyển xong đồng dây ống khổng lồ ấy từ nhà ra rẫy, hai vai Thái đã phải bầm đen, chín đỏ. Một mình nên Thái phải kê dây lên vai mà lôi xềnh xệch. Tay chân cũng bắt đầu sưng vù, nhưng mà Thái vui lắm. Cứ nghĩ đến ngày ba cười thật tươi khi thấy vườn cà đang phơi phơi ra hoa, bao nhiêu mệt nhọc trong người Thái dường như biến đi đâu hết trơn. Thêm vài ngày nhờ bác Năm chỉ dẫn cho cách lắp ráp ống, mọi công đoạn cơ bản coi như đã hoàn thành.

Vừa nghe nhà trường thông báo nghỉ Tết, Thái cất ngay cặp sách vào học tủ, chạy ào ra xem máy xem móc. Lần trước, khi đi, ba đã thử lại máy chạy êm ru bà rù, vậy mà bây giờ Thái đụng vô, nó lại đứng đực ra, cầm như hến. Đến khi Thái bực mình phát khóc, thấy thương Thái quá hay sao, nó mới bình bịch nổ lên vài tiếng rồi lại.... . nín thinh luôn. Thái không lường trước tình huống này. Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, tiến cũng dở mà lui thì càng tệ hơn. Phải cố mà làm thôi – Thái tự an ủi mình.

o0o

Tiền ăn, tiền học của Thái và cả tiền ba đi chữa bệnh cũng chỉ dựa vào mất gốc cà phê trong rẫy này. Nhờ năm ngoái, cà có giá kha khá một chút, lũ bạn Thái mỗi đứa được gia đình sắm cho một cái rổ nhỏ nhỏ cùng một chiếc bao bé bé, lê lết hết vườn cà này sang vườn cà khác để mót. Thôi thì hạt lép, hạt thối gì cũng xới tung đám lá mục ra, tìm lượm cho bằng hết. Gao không có mà ăn nhưng nhà nào cũng ráng chạy vay kiếm tiền lo tưới nước, bón phân, đầu tư cho cà phê. Cà phê quê Thái là hàng xuất khẩu, đặc sản của cả nước mà lại. Cả khúc suối nhà Thái ngày đêm rộn rã tiếng cười, tiếng người, tiếng máy....

Còn bây giờ, sau cơn sốt cà phê hạ giá, cả vùng quê Thái như vừa trải qua một cơn bão tàn tệ. Tivi, đài đóm mở ra chỉ để nghe một thông tin duy nhất: giá cà phê đang lên hay xuống, còn chiến sự ở Afghanistan hay Iran gì gì cũng.... Mặc kệ, chẳng ai quan tâm! Ở nhà, ra đường, xuống chợ, đâu đâu cũng nghe râm ran bàn tán giá cà phê. Trên đường đến trường, ngang qua cửa hàng thu mua cà phê, bao giờ Thái cũng đi thật chậm để nghe thử hôm nay giá cà phê thế nào.

Hôm thấy Thái kéo dây tưới nước, chú Quang ở rầy bên cạnh tự dưng nói ba Thái quá xá trời, nào là làm ra cũng chỉ đổ đồng đấy chẳng ai thêm ngó tới mà đi hành hạ con nít. Thái phải phân trần muốn rất cả cổ họng với chú Quang là Thái tự ý muốn làm, ba chẳng bắt. Mà chú Quang cũng kỳ ghê, sao chú lại bỏ bê cả vườn cà nhà mình cho héo queo héo quắt lại như thế nhỉ?

oOo

Quay tới quay lui rồi cuối cùng chiếc máy cũng đành chào thua trước sự kiên trì của Thái. Nó nổ ầm ầm như thể bù đắp lại sự căm nín bấy lâu. Nước tung tóe, ướt nhẹp khắp cả người. Quên cả đói, quên cả lạnh, Thái nháy chơi chơi và hét ầm lên như một thằng điên. Sau một đêm được tiếp thêm nguồn sinh lực từ dòng nước mát, vườn cà phê trở nên khác lạ, ngẩng cao đầu ngóc mình đứng dậy, khoác lên vai chiếc áo xanh mơn mơn của mùa xuân. Thái thu dọn đồ về đến nhà cũng là lúc tivi đang thông báo giá cà phê thế giới đang nhích dần lên.

Một mùa xuân bắt đầu, tuy có hơi muộn màng...

L. T

GIAO THỪA NĂM 2202

Chu Nguyễn Nhật Quỳnh

Cộc cộc... cộc cộc...

Tiếng gõ cửa phát ra từ hai chiếc loa gắn sát màn hình phẳng cực đại treo trên tường làm Thế Anh không khỏi giật mình. Nó đánh ở sao Hỏa tham gia trò đánh trận trong không gian với những máy tính nối mạng khắp các hành tinh: Mộc Tinh, Kim Tinh, Thiên Vương Tinh. . Một cậu bé mười bảy tuổi như nó đã có thể chế tạo được một máy tính xách tay cá nhân mà mức độ tiện nghi còn phụ thuộc vào chỉ số IQ và số ngân phiếu mang theo trong người. Chỉ cần bước vào xưởng sản xuất tự động, trong vòng ba giờ làm việc cật lực là đã có một cái laptop vừa với khả năng của mình. Khi nối laptop với màn hình, tự động máy sẽ nối mạng với tất cả các hành tinh trong không gian. Đang hăng bản mấy chiếc chiến hạm, Thế Anh đành phải ra dấu cờ trắng tạm ngưng vì nó biết tín hiệu gõ cửa ban này là có người muốn nói chuyện với nó trong phòng chat. Thế Anh không thích mấy thứ này, nó xem chuyện chat là vớ vẩn, chỉ dành cho mấy đứa con gái muốn làm quen với bạn bè ở những hành tinh khác. Khổ một nỗi, Thế Anh đang dùng laptop của bé Thi, cái laptop đầy ắp những chương trình chat. Ban này khi bắt đầu sử dụng máy, nó đã quên bém việc khóa cổng tiếp bạn để tránh việc có người vào thăm hỏi như thế này.

Thế Anh hét toáng trong mic: “Chào!”. Trên màn hình hiện ra một loạt những hình sao, hình trăng, hình vuông... nhìn nhức mắt. Thế Anh chép miệng ưỡ oải, lật đật tìm một phần mềm giải mã. A, đây rồi! Bây giờ đã khá hơn một chút. Người bạn bên kia từ giới thiệu mình là người hành tinh Lac, thuộc một thái dương hệ khác. Thế Anh bỗng cảm thấy thích thú với người bạn

mới này. *"Bạn là con gái hay con trai?"*. Dòng tin vừa gửi đi, những con chữ trên màn hình nhảy nhót lung tung. A, nó đang cười mình. Sao thế nhỉ? Khi Thế Anh vẽ biểu tượng ngạc nhiên, lập tức xuất hiện một dòng chữ khác: *"Con gái là gì? Con trai là gì?"*. Thế Anh giật mình: *"Nhìn bạn như thế nào? Nói tôi biết xem"*. Trên màn hình phẳng cực đại bỗng xuất hiện hàng ngàn mảnh vụn nhỏ kết nối lại thành một tấm hình mà những thứ trong hình luôn cử động như thật. Thế Anh như bị thôi miên. Trong hình là một đứa con gái có khuôn mặt to tròn, đôi mắt cũng thật to và trong veo, thỉnh thoảng lại khẽ chớp chớp. Tóc nó màu vàng, duỗi thẳng, ép sát vào cái đầu to màu xanh nhạt, trên tóc có dính chiếc lá, thoát trông như lá me. Thế Anh cũng không thấy mũi miệng, tay chân nó đâu, chỉ có cái đầu to cứ lúc lắc. Nó chép miệng: *"Bạn dễ thương, nhưng nhìn lạ ghê!"*. Chắc con nhỏ hành tinh Lac có vẻ ngạc nhiên lắm, nó hỏi ngược lại Thế Anh: *"Sao lại lạ, trên hành tinh này ai cũng như vậy cả"*. Thế Anh mỉm cười giải thích: *"Ở đây tôi sẽ gọi bạn là con gái"*. *"Vậy còn bạn, bạn cũng là con gái?"*. Hai chữ "Con gái" lại nhảy nhót lung tung. Thế Anh đỏ mặt nói nhanh vào mic: *"Không. Tôi là con trai"*. *"Con trai có khác con gái không?"*. *"Có chứ"*. *"Khác như thế nào?"*. Thế Anh gãi tai, nó cũng không biết phải giải thích cho Đầu to ra sao, vội tìm cách lấp liếm: *"Phức tạp lắm. Khi khác tôi sẽ giải thích cho"*. Màn hình bỗng rung lên từng hồi như nhiễu sóng. Thế Anh bấm mã số mở ngăn chím của chiếc Laptop. Con chip điện đang phát sáng liên tục. Có tiếng bé Thi nhả eo éo:

- Anh Thế nhớ về đón giao thừa, mẹ dặn.

Những con chữ trên màn hình xôn xao, hốt hoảng: *"Có chuyện gì vậy bạn con trai?"* Thế Anh phì cười: *"Không có gì. Tôi đang nghe tin nhắn trong chip"*. *"Chip là gì?"*. *"À nó là một chiếc điện thoại di động cực nhỏ không phím. Khi bạn nói vào đó, nó sẽ lưu lại dưới dạng tin nhắn. Trẻ con dùng chip rất nhiều"*. *"À, tôi hiểu rồi chỗ tôi gọi là nó là Pip-phải. Ai nhắn cho bạn vậy?"*. *"Em tôi. Nó bảo tôi về đón giao thừa"*. *"Giao thừa"*. Những con chữ như muốn nhảy ra khỏi màn hình. *"Giao thừa là gì?"*. *"Là khoảng khắc thời gian trước Tết một chút"*. *"Tết là gì?"*. Thế Anh tưởng như đang nói chuyện với Maika[6] thời hiện đại, chỉ khác là nó không rớt từ trên trời xuống mà nó ở ngay nhà nó thôi. Không lẽ người hành tinh Lac toàn là Maika hay sao? Khái niệm Tết và giao thừa các hành tinh thuộc hệ mặt trời đều biết đôi chút, chỉ có con nhỏ này hoàn toàn không biết gì cả. Thế Anh khịt mũi: *"Tết là năm mới"*. *"Năm mới đã qua rồi mà"*. *"Đúng rồi. Nhưng tôi đón Tết ta, là Tết cổ truyền, kéo dài đến ba ngày chứ không phải chỉ một ngày đâu"*. *"Tết cổ truyền trên sao Hỏa?"*. *"Không phải. Tôi lên sao Hỏa chơi trò đánh trận trong không gian. Tết ở trên trái đất và chỉ có ở nơi tôi thôi. Mỗi vùng sẽ có một Tết cổ truyền khác nhau"*. *"A, bạn là người của hành tinh Xanh phải không? Tôi nghe nói người của hành tinh này thông minh lắm. Bạn có thông minh không?"*. Con nhỏ Đầu To đã bót "Maika" một chút, nhưng nó lại đặt một câu hỏi làm Thế Anh tắc tị, Chẳng lẽ lại khoe nó rằng nó chỉ giỏi mỗi môn nghiên cứu vi mạch điện tử, còn lại thì dốt đều sao? Trên loa phát ra tiếng chuông leng keng, những con chữ nháo nhào như đi tìm Thế Anh: *"Bạn đâu rồi? Bạn đâu rồi?"*. *"Tôi nè"*. Thế Anh vội trả lời vào trong mic. *"Tôi cứ tưởng bạn đi rồi chứ. Tết cổ truyền ở chỗ bạn nó như thế nào?"* Nghĩ đến mấy ngày Tết, Thế Anh hớn hờ khoe: *"Trong ba ngày mình sẽ đi chúc Tết ông bà, cha mẹ, thầy cô. Mình sẽ được đi chơi thỏa thích mà không sợ mẹ la. Tết còn có nhiều món ăn ngon lắm. Bánh chưng nè, bánh tét nè, hột vịt kho thịt nè"*. *"Bánh chưng là gì? Bánh tét nữa? Những thứ đó lạ quá?"*. Đầu To không biết cũng đúng. Bây giờ ở khắp mọi nơi, thức ăn được làm từ những viên nhộng đầy đủ vitamin và khoáng chất cung cấp cho tiến độ công việc mỗi ngày. Sáng sáng chỉ cần nạp ngân phiếu và báo cho máy sản xuất biết hôm nay công việc của mình như thế nào, nó sẽ cung cấp cho mình ngay loại thức ăn cần thiết. Chỉ ngày Tết Thế Anh mới được ăn những món cổ truyền quen thuộc mà thôi. Nhớ đến Tết năm ngoái, nó hăm hờ kể: *"Đó là hai loại bánh đặc trưng của ngày Tết, trong nhân có thịt mỡ, có đậu. Mẹ tôi kể ngày xưa các cụ bà vẫn thường làm bánh chưng trong đêm giao thừa. Các cụ làm khéo tay lắm, chiếc bánh nào cũng vừa vặn, khuôn khít. Bạn biết không, những chiếc bánh ấy bao giờ cũng là những chiếc bánh ngon nhất, vì nó được tạo hình từ bàn tay của những người thân trong gia đình. Nhưng mà ăn nhiều sẽ phát phì ra cho coi"*. Không biết Đầu To có thèm hay không mà kể cho nó nghe, Thế Anh bỗng thèm được ăn quá, mặc dù nó biết chỉ vớt vài miếng vào bụng là đã no rồi. Nó lục trong các file khác gửi cho Đầu To hình chiếc bánh chưng gói kỹ, vuông vức trong mấy chiếc lá xanh. *"Đẹp quá! Bánh*

chưng là nó đó hả?”. “Ừ, nhưng phải lột lá ra mới ăn được. ” “Mỗi người ăn cả chiếc bánh to như vậy à?”. “Không, cắt nó ra chứ”. “Cắt bằng tia nước phải không?”. Thế Anh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nó không thể tưởng tượng là có đĩa lại dùng tia nước cắt bánh chưng. Nó lên giọng kể cả giải thích: “Bạn có thấy những sợi dây buộc ngoài không? Dùng nó để cắt bánh đấy”. “Thật không? Những sợi dây mỏng manh như thế này cắt được à?”. “Được chứ”. “Hay quá! Hay quá!”. Chữ trong màn hình vừa hiện lên đã nắm tay nhau quay vòng thích thú. Lòng Thế Anh cũng phần chấn theo. Nó hào hứng kể tiếp: “Chưa hết đâu, khi Tết đến, người ta bắn pháo bông đầy trời, nhiều hình đẹp lắm”. “Pháo bông có hình tròn thôi mà?”. “Không phải chỉ hình tròn đâu, pháo bông có hình con thỏ nè, hình mặt trời, hình lưỡi liềm. Nhiều lắm! Đẹp ời là đẹp!”. “Thích quá, ở hành tinh Lạc chỉ có một ngày năm mới thôi, ước gì tôi có thể ghé hành tinh Xanh chỗ bạn ở để chơi Tết”. “Cũng được, tôi sẽ đón bạn về ăn Tết chung, chịu không? Nhưng để xem đã. ” Vừa nói Thế Anh vừa mở phần thông tin các hành tinh trong không gian. Đây rồi... Hành tinh Lạc cách sao Hỏa đến một năm đường truyền ánh sáng, xa tí mù tắp thế này, phi thuyền con của Thế Anh làm sao đi kịp. Hơn nữa chỉ còn nửa tiếng nữa thôi là đã đến giao thừa rồi. Thế Anh chép miệng trong mic đầy tiếc rẻ: “Tôi sắp phải đi rồi, mà chỗ bạn ở cách xa nơi này quá”. Những con chữ đang reo vui bỗng ngồi thụp xuống, nghiêng ngả vào nhau trên màn hình. Có vẻ như chúng đang buồn lắm. “Cám ơn bạn nha! Bạn tốt lắm!” Tới phiên Thế Anh đỏ mặt, nó ít khi được con gái khen như vậy. Chưa biết phải trả lời sao thì màn hình lại vụt sáng: “Thôi bạn về đi. Chơi Tết vui vẻ, nhớ kể chuyện cho tôi nghe nha!”, tiếp đó tấm hình của Đầu To ban nãy lại hiện lên, đôi mắt cứ chớp chớp, chớp chớp.... “Nhất định rồi”. Thế Anh nói thật khế, nhưng những dòng chữ vẫn lọt qua chiếc mic nằm chệch trên màn hình. Những con chữ khế chạm vào nhau, hình như chúng đang đỏ mặt hay sao ấy.

Tạm biệt. Tạm biệt Đầu To. Thế Anh leo vào buồng lái, chiếc phi thuyền con phóng nhanh trong không gian. Phải nhanh chứ, vì sắp đến giao thừa rồi mà....

C. N. N. Q

DIỄN KỊCH ĐÊM XUÂN

Hà Đình Nguyên

Trên quốc lộ 1A, nằm cách Sài Gòn 70 km về hướng Đông Bắc là Đèo Mẹ Bồng Con. Trước kia, ở đây có một con đường uốn lượn từ thời Pháp thuộc. Sau này mở đường mới, cái tên đầy hình tượng được giữ lại dù giờ đây “đèo” chỉ còn là hai con dốc đủ để người đi xe đạp phải xuống xe dắt bộ... Trên đỉnh dốc là làng tôi, có cả ngôi trường trung học tôi đang theo học. Tuy các cô nữ sinh trường tôi chưa từng làm... mẹ (nên cũng chẳng có con để bồng) nhưng ngôi trường vẫn cứ mang tên “Trường Mẹ Bồng Con” như thường!

Tôi học khá giỏi môn Văn, lại có khả năng “xào, nấu” kiêm cả “đạo văn”. Nhân dịp mừng xuân mới, trường tôi có tổ chức một đêm văn nghệ và tôi được giao trọng trách phải viết một vở kịch có nội dung nói lên truyền thống của trường, viết trong thời gian kỷ lục: một tuần. Tôi lo lắm, nhưng cũng hãnh diện vì được quý thầy cô “tín nhiệm”. Nhận lời mà trong bụng “đánh lô tô”. Buổi tối, tôi ngồi đực mặt trước chồng bản thảo còn nguyên giấy trắng, xoa đi xoa lại chiếc cầm...chưa mọc râu mà phát râu. Đột nhiên tôi vỗ đùi đánh đét:

- Hu- ra! Xin cảm ơn, cảm ơn... Đèo Mẹ Bồng Con. Cảm ơn nhạc sĩ Lê Thương. Cảm ơn cụ Đặng Trần Côn với bản dịch của bà cố Đoàn Thị Điểm... Tôi sẽ mượn tác phẩm của quý chư vị để “xào nấu” lại thành kịch bản “*Truyền thuyết Hòn Vọng Phu*” của... tôi!

Đúng hẹn, tôi đem trình “tác phẩm” lên Ban Giám hiệu. Được “duyet” với lời khen ngợi nồng nhiệt và được phép trọn quyền đạo diễn, tôi sướng đến ngất trời, hai cánh mũi cứ xòe ra như... hai cánh bướm! Để xem nào, vai nữ sẽ giao cho... À phải rồi, giao cho con Kim Thơ. Con nhỏ này có giọng ca hay đến độ... nổi gai ốc! Điều quan trọng là nhỏ Kim Thơ đang giữ danh hiệu “hoa khôi” của trường (dù chẳng bầu bán, thi tuyển) và... hình như nhỏ ấy đang “để ý” tôi. Vai nam thì... “còn ai trồng khoai đất này” nữa, dứt khoát phải là...tôi! Vai phụ thì kiếm ai mà chẳng được, đưa nào mà chẳng muốn “chường mặt” trên sân khấu - dù chỉ... một phút!

Hôm phân vai và duyệt thử, thầy Trung phụ trách Văn Thể Mỹ có xuống tham gia chỉ đạo. Thầy Thanh có giọng ngâm rất ấm và du dương được tôi giao cho phần... “ngâm thuyết minh”. Nó hăng giọng rồi ngâm sang sảng:

Thuở trời đất nổi cơn gió bụi

Khách má hồng... ..

Trong khi thầy Thanh đang gân cổ giọng trầm, giọng bổng thì tôi dìu con Kim Thơ lướt qua, lướt lại trên sân khấu. Dứt phần “thơ” là đến phần “thoại”, tôi nắm tay con Kim Thơ... thì thào:

Em! Em về đi...

Chiều rồi gió lạnh nẻo đường còn xa

Anh đi, em ở lại nhà

Vườn dâu em hái, mẹ già em trông... ..

Thầy Trung lắc đầu:

- Hồng! Hồng! Nói hùng hồn lên!

Tôi hoảng, liền “đối tông”, quát:

- Em! Em về đi!

Con Kim Thơ hoảng hồn, rút tay về, khóc thút thít. Thế là thầy Trung tóm cổ thầy Thanh lên, “bắt” nó phải đóng vai người chinh phu - “chồng” của con Kim Thơ. Của đáng tội, thầy Thanh bỗng dung vớ vai “kép chánh” nên diễn rất “bốc” - y như thật. Tôi... tiu nghỉu, đành ngâm ngùi với vai “an ủi”: ông lão thuyền chài. Đã thế, lại phải hát những đoạn rất hóc xương trong 2 bản nhạc *Hòn Vọng phu 2* và *3* (Bài *Hòn Vọng phu 1* rất quen thuộc và rất hào hùng đã bị thầy Thanh “phổng” mất, nó vừa hát vừa múa kiếm thấy mà... phát thêm!).

Sân khấu dựng ở sân trường. Đêm trình diễn, tôi dùng vỏ bao xi măng thiết kế một quả núi nhỏ cao vừa đủ che khuất chiếc thang chữ anh đặt ở phía sau. Con Kim Thơ áo tứ thân, khăn mỏ quạ, ẩm thầy cu Bi (con của chị Hóa - mượn đỡ, bỗng lên sân khấu). Thầy Thanh khăn đóng, áo gấm xanh in chữ thọ, lưng đeo kiếm, chân mang hia uy phong lẫm liệt. Chỉ tội cho tôi phải đeo hàm râu giả hoe vàng bấp ngỗ, trán vẽ đầy vết nhăn, quần rách ống cao ống thấp, đứng lấp ló sau cánh gà để... chỉ đạo.

Đến đoạn chia tay, tôi “chỉ đạo” con Kim Thơ:

- Nhéo thầy cu Bi đi! Nhéo thật đau vào!

Cu Bi khóc thét lên, giẫy đành đạch. Kim Thơ vừa nựng “con” vừa... nhéo! Khán giả xuýt xoa khen thằng nhóc “khôn quá trời, biết theo... bố”. Thằng Thanh đi khuất, con Kim Thơ bỗng con hát với theo:

- *Ngựa đi ngoài xa hí vang trời. Chiêng trống khua trăm hồi. . . .*

Rồi nó vòng ra phía sau núi, ở đây đã bố trí sẵn một con búp bê hóa trang y hệt thằng cu Bi. Kim Thơ tráo con rồi ung dung bước lên đỉnh núi đứng chờ chồng. Bóng con Kim Thơ trên đỉnh núi, vọi vọi giữa trời đêm.

Đến lượt tôi ra vái “Bà”, rồi ngoác mồm hát hết bài *Hòn Vọng Phu 2* và phần đầu bài 3 thì “người chinh phu - thằng Thanh” trở về. Giờ thì nó đã hóa trang thành một lão tướng quắc thước, râu tóc bạc phơ. Sau màn “chào hỏi xã giao”, tôi chỉ lên bóng “Bà” đang đứng trơ giữa trời - cái “địa chỉ” mà tướng quân cần tìm rồi... biến! Thằng Thanh đến ôm chân núi, khóc như ri. Nó vừa khóc vừa... ngâm thơ, nghe rất... đã:

Áo em tuyết đọng lung linh

Áo anh cát bụi hành binh dãi dầy

Gió sương đã bạc mái đầu

Bao giờ quên hết nỗi sầu chinh nhân...

Thằng Thanh ngâm hết câu rồi gục xuống, lá cây đổ ào ào xuống “Bà” và “tướng quân”. Năm thằng ngồi trên sân thượng nhà trường, ôm năm chiếc bao tải đựng đầy lá. Chúng nó chỉ chờ đến phút này là xổ bao, trút lá xuống ào ào để... kéo màn. Ai dè hồi chiều hốt lá, chẳng biết thằng nào vô ý hốt luôn vào trong bao... một cục đá! Thằng Thanh đang nằm êm ru bỗng giật nảy mình rú lên thảm thiết.

Tôi “hê” vọi:

- Kéo màn!

Đầu thằng Thanh u lên một cục như quả trứng. May mà cục đá không trúng nhằm con Kim Thơ, không thì “người đẹp” đã trở thành “người... đẹp”!

Vở kịch “thập cẩm” *Truyện thuyết Mẹ Bồng Con* được bà con trong làng Mẹ Bồng Con khen ngợi nhiệt liệt và tán thưởng quá xá. Trường Mẹ Bồng Con xuất quỹ chiều đãi “quân ta toàn thắng” (thật ra có hai người bị thương: thằng Thanh u đầu và cu Bi... bầm bấp vế. Tội ghê vậy đó!).

Đêm liên hoan mừng công, thằng Thanh vì “long thể bất an” nên không tham dự, báo hại tôi phải “hầu hạ” nhỏ Kim Thơ đủ chuyện. Nhỏ này coi bộ mau quên “chồng” nên đối xử với tôi rất ư đặc biệt. Tôi thích lắm, nhưng nghĩ đến những cái “nhéo” đầy ấn tượng của con nhỏ “dễ ghét quá trời” này lại... toát mồ hôi hột! Có lẽ, tôi phải... học “gồng”!

H. Đ. N

HẠNH NGỘ ĐẦU XUÂN

Dương Thụy

Tối giao thừa đột nhiên bà chị tôi có nhu cầu đi... gởi thư gấp. Má tôi can ngăn thế nào cũng không được. Ba tôi đưa ra nhiều lý do để chị đừng ra bưu điện vào giờ khắc gần hết năm. Nào là giờ này chẳng còn ai làm việc đâu, nào là trời tối lại là đêm ba mươi nên ở nhà để an toàn mọi sự, nào là chị tôi đúng là dân văn chương lãng mạn, cứ đòi bỏ thư đúng hôm giao thừa, mà còn gái như thế thì khổ cả đời....

Nói tóm lại, cuối cùng cả nhà đành giao cho tôi nhiệm vụ chở bà chị cứng đầu ra bưu điện. Mọi người dặn dò tôi cẩn thận, đi sớm về sớm vì đã gần nửa đêm rồi.

Ra đến đường lớn mới hay nhà tôi lo xa, thiên hạ còn đi lại dập dìu hưởng gió xuân, cảnh tượng diễn ra an nhàn, nhịp độ có phần chậm rãi hơn thường ngày. Đến bưu điện thành phố, tôi lại càng bất ngờ hơn khi thấy có hơi nhiều người giống tánh chị tôi, họ đi gởi thư cũng đông vui lắm. Tôi ngồi yên trên xe đợi chị vào bưu điện, ngắm thành phố nhộn nhịp đêm giao thừa thật bình yên. Đến khi chị tôi ra, leo lên xe và lệnh “Đi!”, tôi còn tiếc muốn ở lại cùng đường phố. Nhưng cả nhà đã dặn đi dặn lại về sớm, không được lang thang. Tôi cho xe từ từ lẩn bánh, chậm rãi về nhà. Đột nhiên chị tôi ngo ngoặt thật mạnh đằng sau lưng và bấu chặt vào người tôi lúc xe đã chạy đến chỗ ngõ quẹo về nhà.

- Có chuyện gì vậy? Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Dừng lại! Dừng lại! – Tiếng la thất thanh vang lên phía sau lưng – Dừng lại không tôi nhảy đại xuống bây giờ.

Tôi chưa kịp đáp thẳng thì chị tôi đã nhảy ngay xuống trước mặt tôi. và khi đó, nhìn chị mà tôi rụng rời hồn phách: chị đã không còn là chị nữa.

Chưa có tình huống nào ác liệt như tôi lúc này. Chị tôi đã biến thành một cô bé học sinh nhỏ xíu dễ thương, đôi mắt nai đen tròn mở ra hết cỡ chòng chọc nhìn tôi thất thần.

- Cô là ai?

- Anh là ai? – “Chị” tôi lắp bắp – Sao lại chở tôi đi đâu?

- Ai biểu cô leo lên xe tôi, tôi tưởng người nhà nên mới cho xe chạy bình thường. Làm gì mà xón xác giữ vậy?

Cô bé mở tròn miệng, mấp máy nhưng không thốt nổi lời nào, rồi đột nhiên òa khóc nức nở. Đúng là không còn bao lâu nữa đã hết năm mà tôi còn bị xui.

- Nín mau! Ai làm gì đâu mà khóc! Nín đi rồi tôi giải quyết cho! Không nín tôi chở về nhà tôi luôn ráng chịu à nhen!

- Đừng chở, đừng chở! – Cô bé cố kìm tiếng nấc – Em. . n. . ín!

Thì ra cô em bé bỏng này do không để ý kỹ trước khi lên xe, thấy dáng tôi giống giống người anh của mình nên hồn nhiên ngồi lên rồi ra lệnh “Đi!”. Đến khi tôi chạy gần về đến nhà tôi, cô bé mới ngờ ngợ nhận ra hình như mình ... lầm. Suy cho cùng, tôi cũng có lỗi, cứ thấy có người leo lên xe, nghe mơ hồ nói tiếng “Đi!” là tôi cứ ngỡ đúng chị mình rồi. Ai ngờ cô bé quá lơ đãng.

- Không phải tại em lơ đãng đâu. Cô bé biện bạch – Tại em đang gấp, vớ lại.... em bị cận thị.

Tôi chở bé Nguyệt quay lại bưu điện tìm anh của bé và chị của tôi thì cả hai chúng tôi đều thất vọng. Chắc anh của bé đợi lâu quá không có, đã chạy về nhà báo với gia đình rồi. Còn bà chị của tôi? Bây giờ chỉ còn cách chở Nguyệt về nhà em rồi quay về nhà xem chị đã về chưa.

- Rủi người nhà em thấy anh lại tưởng là anh dụ khi em đi thì sao?

- Hồng có đâu! – Nguyệt thiết tha – Nhìn mặt anh đang hoảng mà, đâu đến nỗi đi dụ... con nít.

Hai chúng tôi bật cười, không khí đã thân thiện và dễ chịu hơn rất nhiều. Xong nhiệm vụ “giao trẻ về nhà”, đến cửa ngõ nhà mình, tôi thấy mọi người đang nháo nhác mong đợi.

May quá, vừa còn hai phút nữa là đúng giao thừa.

oOo

- Mừng hai Tết, chịu hết nỗi cảm giác nhớ nhung, tôi mò về con hẻm đêm ba mươi. Không biết Nguyệt có nhớ tôi hay không và gia đình em có chào đón tôi trở lại hay không? Tự nhiên đột ngột ghé thăm em cũng kỳ. Tết mà! Ai lại không cho khách vào nhà?!

- Anh chạy ngang qua nhà em, tiện thể muốn ghé vào chúc Tết gia đình em và để xem.... em đã hoàn hồn lại chưa.

Nguyệt cười khanh khách nghe tôi giải thích lý do.

- Ba mẹ em cũng tiếc là quên không hỏi tên và địa chỉ nhà anh để còn cảm ơn, vì anh đưa em về nhà bình an vô sự.

- Còn em? Em có tiếc là vẫn chưa biết tên anh không?

- Không! Cô bé dẫu môi – Vì em biết anh sẽ quay lại mà.

- Sao em lại nghĩ như vậy?

- Em không biết! Nguyệt tủm tỉm – Nhưng em biết chắc là anh sẽ nhớ em!

- Ừ - Tôi cười – Làm sao mà quên được một chuyện kỳ lạ xảy ra đúng vào đêm giao thừa. Nó làm anh cứ nhớ hoài....

- và hôm nay anh chịu hồng nỗi nữa nên quay lại gặp em phải không?

- Ừ! – Tôi thú nhận.

- Vậy sao hồi nãy anh nói là anh sẵn đi ngang đây nên ghé vào? – Nguyệt lật tẩy tôi dễ dàng – Anh xạo nhe!

Tôi chỉ còn biết cười, nhìn cô bé vô tư dễ thương như trang giấy trắng.

- Còn chị anh hôm đó ra sao?

- Chỉ^[7] đón xích lô về nhà trước anh lâu lắm. Mọi người ai cũng lo, nghĩ chắc anh bị.... “cô bé” nào đó bắt cóc rồi.

Nguyệt lại cất tiếng cười vang trong như pha lê. Tôi thầm cảm ơn bà chị mình đã tạo cho tôi

có cơ hội gặp cô bé hồn nhiên này.

- Nguyệt nè! – Tôi bỏ nhỏ - Anh thật vui vì xuân này ông trời đã lì xì cho anh một cuộc hội ngộ thật thú vị.

- Em cũng vậy – Nguyệt nháy mắt – Em cũng thật vui vì năm nay em có thêm một mối lì xì nữa.

Cô bé xòe tay ra trước mặt tôi. Mùa xuân xôn xao nhảy múa xuống khuôn mặt trắng rằm...

D. T

TẾT EM ĐI CẦU CƠ

Đỗ Thiên Đăng

Sáng hăm tám Tết, có một người con gái khóc. Không phải nàng khóc vì không có áo mới đi dự hội xuân. Cũng không phải nàng khóc vì bạn bè bỏ quên trong một xó xỉnh nào đó. Đơn giản chỉ vì đây là Mai Rừng mười bảy tuổi. Nàng là một cô nàng độc đáo, có thể khóc thét lên khi nhìn thấy một con gián thò đầu ra kẹt tủ. Nhưng ngay lập tức, nhận ra con gián kinh tởm ấy sao mà gầy thế, cô nàng liền lén mẹ lấy cơm cho nó ăn! Hôm nay mùi Tết đã sộc vào đến tận cửa, vậy mà Mai Rừng vẫn phải ngồi đây canh nồi mứt cho mẹ. Bên ngoài kia, chao ôi, biết bao nhiêu điều vui thú... biểu sao không khóc cho được! Đúng lúc đó, mẹ vào, thẳng thốt hỏi:

- Ơ kìa, con gái mẹ, sao khóc?

Cũng ngay lúc đó, mẹ mỉm cười - mẹ hiểu con gái quá mà:

- Muốn đi chơi phải không? Thôi được rồi, đến trưa là phải về đấy!

Chỉ chờ có vậy, Mai Rừng nhảy cẫng lên như một con thỏ, ôm choàng lấy mẹ, hôn một cái vào má. Cô chạy lên nhà trên, miệng là lá là một bài ca quen thuộc, quên ngay cái bếp chát chội, đầy khói. Để xem, nhóm “Seven- boy” bây giờ mỗi đứa một nơi rồi. Nhỏ Sóc Nâu thì chắc đang phụ mẹ bán hoa ngoài chợ, Sao Nhái hẳn là đang tối mày tối mặt trong cái lò bún nhà nó. Thôi thì đến nhà Mèo Hoang vậy. Tên này có cặp mắt vàng vàng nên nhìn cuộc đời hơi bị... biến dạng, thấy cái gì cũng độc đáo. Giờ này nó đang làm gì có trời mới biết được. Hê! gặp Mèo Hoang chắc là có nhiều cái bất ngờ lắm đây!

Chà, tết đến nơi rồi mà nhà Mèo Hoang chẳng có gì thay đổi cả, ngoại trừ cây mai vàng nở hoa sớm, rung vàng cả gốc. Kiểu này thì đến mừng một tết chắc chẳng còn cái hoa nào. Mai Rừng rón rén đến phòng Mèo Hoang, thò đầu nhìn vào. Lập tức, cô nàng tròn mắt, ôm lấy ngực... mém xỉu[8]: Mèo Hoang đang ngồi “ngâm” cứu một quyển sách dày cộm! Trời, có ai siêng bất ngờ như hần không chứ?

- Ê, ông làm gì vậy?

- Xuyt, im nào, tui đang... coi bói! hần làm ra vẻ nghiêm trọng đến phát ghét. Coi này, tui sinh năm Nhâm Tuất, mạng Thủy - nước biển lớn... ngày tám, tháng bảy, năm ngày Trường

Sanh. Xét về mối. . . lương duyên sau này thì:

“Mẹ cha tích đức dày công

Nên con hưởng phước hồng Trường Sanh

Vợ chồng duyên nợ đặt lành

Trăm năm tơ tóc yến oanh giao hòa”

Mai Rừng tròn mắt:

- Bộ Mèo Hoang cũng tin cái này hả? Ờ. . . ờ, nhưng mà cũng. . . hấp dẫn thiệt, ông coi cho tui với!

- Bà hả? Để coi, bà sinh năm tám ba, là năm Quý Hợi, ngày năm tháng chín, tức tháng Quan Đới. Xét về chuyện học hành thì. . .

- Không, không. . . Mai Rừng nhảy lên như bị kiến cắn. Chuyện học hành coi như lúc nào tui cũng. . . nhất lớp rồi, khỏi coi. Ông coi là coi cái. . . “đụ[9]” kia kìa!

Mèo Hoang cười hì hì:

- Biết ngay mà! Bà muốn xem thử chồng bà sau này có phải là. . . tui không chứ gì?

Mai Rừng hậm hực:

- Ông đừng nhiều chuyện. Cái đồ mắt mèo hoang, mũi chó, râu dê của ông mà ai thèm. . .

- Hê! Đây này! Mèo Hoang đọc oang oang:

“Than ôi trong cảnh phòng loan

Sanh năm Quan Đới đeo mang nợ tình

Hai đời phải chịu linh đình[10]

Thình lình gặp mối chung tình thứ ba”

Hắn thả quyển sách xuống quay lơ một vòng rồi ngã vật xuống nền nhà giả bộ xỉu. Ngay lập tức, hắn vùng dậy, nhìn vào mặt Mai Rừng lom lom rồi lè lưỡi:

- Trời ạ, bà có ba đời chồng, sướng nhé!

Mai Rừng tức quá, quấy quả bỏ về. Rõ ràng ba cái thứ mê tín này là không tin được mà. Gặp Mèo Hoang có bất ngờ thật đấy, nhưng bất ngờ kiểu này thì Mai Rừng không thích. Xưa nay, Mai Rừng chọc phá nhiều người rồi, nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ nghĩ tới cái chuyện “lương duyên” kỳ quặc ấy. Mai Rừng mà có ba chồng à? Khiếp! Thà không có chồng, ở mãi với mẹ sướng hơn! Còn cái gã Mèo Hoang này nữa, con trai gì mà trơ trẽn. Vậy mà trong lớp, mấy đứa bạn cứ xúm xít lại quanh hắn, nghe hắn kể chuyện. Mai Rừng cũng công nhận là hắn thông minh, ăn nói cuốn hút, nhưng cách nói của hắn nửa thanh nửa tục thật không thể chấp nhận được!

Trên đường về, Mai Rừng cứ bị câu bói hồi nãy ám ảnh không thôi. Mai Rừng biết rằng bây

giờ nhà, ngồi một mình, thì thế nào cô nàng cũng khóc. Thế là Mai Rừng đến thẳng chỗ Sóc Nâu, may ra cô nàng nhí nhảnh, có nước da bánh mật này có thể làm cho cô vui lên chăng.

Sóc Nâu và thằng em nó đang đứng giữa cơ man nào là hoa: thược dược, cúc, vạn thọ, mận đình hồng... Thấy Mai Rừng, cô nàng chảnh miệng ra cười hết cỡ:

- Quý khách mua hoa hả? Xin hân hạnh. Nhưng đây không có hoa hồng để tặng người yêu đâu nhé!

- Yêu cái con khỉ! Tao đang buồn muốn chết đây nè!

Sóc Nâu chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên trước bộ mặt rầu rầu của Mai Rừng cả. Tính Mai Rừng ai không biết, buồn đó, vui đó, thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết xứ Phù Tang nữa.

- Thôi đi với tao đi, bảo đảm mày sẽ hết buồn ngay. Sóc Nâu nói. À, chờ tao nghe!

Chưa kịp xem Mai Rừng có đồng ý hay không, Sóc Nâu đã ôm một bó hoa lớn nhảy lên ngồi sau xe Mai Rừng.

- Đi đâu?

- Lên chùa!

Hai đứa đạp xe ra khỏi chợ, loanh quanh một lát rồi dừng lại trước một ngọn đồi. Trên đồi là chùa Đại Giác. Lâu rồi Mai Rừng không lên đây nên thấy cảnh vật có vẻ là lạ. Hai đứa dựng xe dưới gốc bồ đề, đi vòng qua chánh điện, xuống thẳng hậu liêu. Sóc Nâu gọi:

- Chú Mẫn ơi! Má con biểu đem hoa lên cúng chùa nè!

Một gương mặt trắng trẻo thò ra sau hậu liêu. Mai Rừng khẽ hích Sóc Nâu:

- Hiền quá há!

- Cái gì hiền?

- Chú tiểu!

- Ừ, hiền lắm! Ngày nào cũng bị thầy phạt quỳ ba nhang vì tội nghịch!

- Sao mày biết

- Mày quên là mỗi tháng tao đều đem hoa lên cúng chùa à?

- Ơ há! Mai Rừng gật gù ra chiều hiểu biết. Khi chú Mẫn ra nhận hoa, như sực nhớ điều gì, Mai Rừng gọi:

- Chú ơi, chú có biết... coi bói không?

Chú tiểu tròn mắt, lúng túng lắc đầu. Sóc nâu nhìn Mai Rừng như nhìn một sinh vật lạ:

- Mày định bày trò gì nữa đây?

Mai Rừng sa sầm nét mặt:

- Tao rất đàng hoàng. Mèo Hoang coi bói, nói tao có đến ba đời chồng!

Mai Rừng cảm thấy cục tức đang dâng lên đến cổ, nghẹn nghẹn. Nếu không có chú tiểu ở đây chắc phải khóc mất thôi. Chú Mẫn vờ quay mặt đi, cười cười. Mai Rừng năn nỉ:

- Vậy là chú biết phải không? Chú coi giùm đi!

- Tui không biết coi bói, tui chỉ biết... cầu cơ thôi!

- Cầu cơ? Là sao hả chú?

- Là nhờ người cõi khác mách hộ tương lai cho mình!

- Ô, hay quá! Vậy chú cầu giùm Mai đi!

- Không được đâu! Phải tìm một người để mượn xác và một con cơ nữa mới được...

Sau khi chú Mẫn giải thích, hai đứa con gái lè lưỡi, lắc đầu. Ghê quá. Để cho người cõi âm mượn xác, lỡ nó khoái quá, nó không chịu trả thì khổ. Lại tìm đâu ra mảnh ván hòm của một cô gái chưa chồng để làm cơ nữa chứ. Chẳng lẽ... đào mộ lên à?

Mọi việc có vẻ êm xuôi khi hai đứa đến nhà Mèo Hoang. Biết làm sao được, chỉ có Mèo Hoang mới có thể giúp hai đứa làm cái việc ghê gớm này. Hắn ta đi đến tủ thờ, lục lọi hồi lâu rồi lôi ra một mảnh gỗ nhỏ hình trái tim, đưa cho Mai Rừng. Mai Rừng lật qua, lật lại, xăm xoi, hỏi:

- Cái gì đây?

- Con cơ đó!

- Hả? Mai Rừng buông mảnh gỗ xuống nền, mặt tái mét. Là... tấm ván hòm hả?

- Ủ! Mèo Hoang gật đầu xác nhận rồi nói, vẻ tự hào: Bảo đảm là của con gái chưa chồng đó!

Mai Rừng trợn người lại, xòe hai bàn tay ra, khóc điên lên. Nếu không phải đó là bàn tay của cô mà là cái gì khác, chắc cô đã quăng nó mất. Thật là kinh tởm!

oOo

Chiều mừng một Tết, trời se lạnh. Gió heo hút thổi qua phía lưng chừng đồi. Hoa cỏ run lên nhè nhẹ. Mai Rừng hít một hơi dài, trấn tĩnh. Cô nghe ớn ớn dọc sống lưng, hình như có một luồng âm khí nặng nề đang lướt qua đây, nơi cả bọn lập đàn cầu cơ thì phải. Cạnh ngôi mộ xây, Mèo Hoang đang ngồi xếp bằng, im phăng phắc như một pho tượng, một băng vải đỏ buộc hờ hững quanh mắt. Tay hấn ấn lên con cơ hình trái tim đặt lên mảnh giấy lớn ghi chẳng chít hăm bốn chữ cái. Một bình hoa. Hai chung nước. Một bát nhang nghi ngút khói. Mai Rừng bắt chợt rùng mình, hắt hơi liền mấy cái. Chú Mẫn hắng giọng, vải lấy vải để rồi đọc:

“Cơ huyền diệu lay trời chứng giám

Kiếp phù du lưu lạc bốn phương trời

Hồn đang chơi ở bờ sông, bờ suối

Hoặc hồn chơi gốc chuối, cành đa...”

Giọng chú ban đầu chậm chậm từng tiếng khô tròn, sau kéo dài ra, ướn như giọng tụng kinh. Cả Mai Rừng và Sóc Nâu đều sởn gai ốc. Chú Mẫn rưới một chung nước lên mộ, hương nắm nhang ba vòng rồi đọc tiếp:

“Khói nhang đã thắp lên rồi

Xin dâng một nén nguyện mới hồn lên

Hồn lên chỉ dẫn cho cơ

Cho cơ di chuyển từ từ cơ đi”

Chợt Mèo Hoang rùng mình một cái thật mạnh, đầu lắc lư, lắc lư. Mai Rừng và Sóc Nâu co rúm người lại. Người ta đang nhập vào hắc đấy. Chú Mẫn cao giọng hỏi:

- Dạ, xin hồn cho biết quý tánh?

Cơ bắt đầu di chuyển đến chữ “Thần”. Chú Mẫn lại hỏi:

- Xin hồn cho biết mối lương duyên của cô Mai Rừng mười bảy tuổi sau này ạ!

Cơ từ từ di chuyển đến từng chữ cái, ghép lại là:

“Duyên cô muốn thoát phận nghèo

Lấy gã tên Mèo cộng với chữ Hoang”

- Ủa, sao kỳ vậy nè? Chú Mẫn thốt lên. Mai Rừng và Sóc Nâu đang nhắm nghiền mắt cũng vội

mở ra, xem tờ giấy xong, nhìn nhau tỏ vẻ sợ sệt. Trong khi đó. Đầu Mèo Hoang vẫn lắc lư, lắc lư, miếng vải đỏ tuột xuống tận mũi. Chú Mẫn nhìn hẩn dò xét, rồi cầm nén nhang đưa ngang đầu, khấn:

- Dạ, kính thần linh thiêng, nếu quả thần linh thiêng thật, xin thần cho con được mạo phạm!

Khấn xong, chú dí nguyên cả nén nhang đang cháy đỏ vào. . . “cổ thần”. “Thần” bỗng nhảy dựng lên la oai oái, làm đổ cả bát nhang và mấy chung trà. Mai Rừng và Sóc Nâu tưởng Mèo Hoang tẩu hỏa nhập ma, bị người cỡi trên mượn xác luôn nên mặt mày xám ngắt, cắt không còn giọt máu. Sau một hồi nhảy nhót như bị ong chích, “thần” rên rỉ:

- Chú định giết tui chắc. . .

Chú Mẫn nhìn Mai Rừng, gãi gãi đầu (!):

- Vậy là tui cầu hồng linh rồi!

Lúc này Mai Rừng mới hoàn hồn lại, biết là Mèo Hoang giả bộ, liền khóc oà lên:

- Tui hồng thêm cầu cơ nữa đâu. Sau này có phải lấy mười chồng đi nữa tui cũng mặc, nhưng tui nhất định không lấy Mèo Hoang. Hơ. . . hơ. . .

Chú Mẫn bối rối quá, cứ luôn miệng nói: “Xin lỗi! Xin lỗi! ” Nhưng bởi đây là nàng Mai Rừng mười bảy tuổi, nên nàng không bao giờ nín khóc một cách dễ dàng như vậy.

Tháng 11 - 2000

Đ.T.Đ

BƯỚC XUÂN

Uyên Phương

Tâm, Tâm, dậy đi thôi!

Tiếng chị Hai lạnh lót vang bên tai. Tâm uể oải lăn người mấy vòng trên giường, dụi dụi mặt vào gối rồi cất giọng ngái ngủ:

- Để em ngủ thêm chút nữa đi Hai!

- Trời đất, hôm nay là mừng một Tết mà!

- Thì sao chớ, bộ mừng một Tết thì không được ngủ hả?

Chị Hai trợn mắt:

- Cái con này, bộ mày tính nướng nguyên năm mới của mày khét lẹt trên giường hả? Dậy mau, dậy đi chùa với mẹ!

Tâm vươn vai ngồi dậy, tung chăn bước xuống giường. Trời se lạnh, cái lạnh nũng nịu của mùa xuân khiến má Tâm đỏ hồng. Đi ngang qua phòng khách, Tâm dừng lại ngắm cảnh mai cắm trong chiếc bình cổ xanh lục kiêu hãnh vươn mình dưới bức tranh tứ bình. Cả gian phòng

như tràn ngập nắng bởi sắc màu vàng rực của những bông mai xòe cánh, chúm chím vài búp non làm duyên. Tâm nhớ lại phút giây cả gia đình sum họp bên mâm cỗ giữa tiếng pháo hoa bắn ngợp trời đêm giao thừa tối qua. Hương vị ấy như còn vấn vít đâu đây trong gian phòng. Tâm đứng lặng im, nghe lòng mình cất tiếng thủ thỉ: “A! Tết đã đến rồi đấy!”

Làm vệ sinh xong, Tâm quay trở lại phòng mình. Vừa bước chân vào phòng, Tâm đứng sững lại, tròn xoe mắt như thể vừa nhìn thấy UFO^[11] bay véo ngang đầu. Trên giường Tâm, một chiếc váy màu hồng đã được chị Hai để sẵn, dưới chân giường là một đôi giày cao gót xếp ngay ngắn. Tâm chạy sang phòng chị, gọi toáng: “Hai ơi! Hai để cái gì trên giường em vậy?”. Chị Hai xuất hiện trong bộ áo dài màu thiên thanh đầy duyên dáng, thản nhiên: “Ơ hay, thì đồ Tết má mua cho mày đó!”. Tâm giậm chân bình bịch: “Hổng chịu đâu, em mặc đồ như mọi khi thôi à!”. Chị Hai chống nạnh: “Trời đất, mày tính mặc mấy cái áo thun thùng thình với cái quần thụng bụi đời của mày để đi chùa hả? Má ơi má, má đặt tên cho nó là Băng Tâm làm chi, sao hổng đặt là Băng... đá luôn cho rồi!”.

Thế là dưới sức ép của má và chị Hai, con nhỏ Băng Tâm ngổ ngáo mọi ngày giờ đã trở thành cô bé Băng Tâm dịu dàng, khép nép. Tâm lạ lẫm ngắm con bé tóc xòa ngang vai, e ấp váy áo trong gương, tự hỏi không biết có thực là mình đấy không? Chao ôi mùa xuân! Mùa xuân như một bà tiên đầy phép nhiệm màu. Nó không chỉ biến đổi thiên nhiên, mà còn biến đổi con người ta như thế này đây!

oOo

Sáng mừng một năm nào cũng thế. Tâm lại theo mẹ và chị đi lễ Phật. Sương chưa tan hẳn, vậy mà sân chùa đã tấp nập người. Tiếng người nói rì rầm hòa với tiếng chuông chùa, tiếng mõ lốc cốc tan ra giữa khối nhang nghi ngút tạo nên một âm thanh vừa huyền bí, tĩnh lặng, lại vừa náo nức. Mùa xuân khi ngang qua chốn nào dường như cũng khẽ ghì lại bước chân vội vã của nó, len lén lướt qua những cành mai, những gốc vụn tuế uy nghiêm xòe cánh tay thẳng tắp trong sân chùa. Tâm không thích xì sục lạy tạ, khấn vái như mẹ và chị. Cô bé chỉ mong những nghi lễ này sớm kết thúc để được chạy ra cây mai cổ thụ bên hông chùa, hái một trong những phong bao treo lủng lẳng trên đó. Trong những cái bao đỏ đỏ ấy không phải là tiền, mà là những câu thơ Kiều. Mẹ bảo những câu Kiều ấy là lời dự báo về tiền tài, vận mệnh của những người đã “hái” được nó trong năm mới này.

Tâm toan mở phong bao của mình ra xem. Nhưng nhìn sang, thấy chị Hai tay cầm tờ giấy, mặt mày đầy vẻ dăm chiêu, Tâm tò mò tiến đến gần, đọc qua vai chị những dòng chữ trên đó:

- “Ơi Kim lang, hỡi Kim lang - Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây...”. Ủa, là sao ta?
- Ờ, chị cũng không hiểu nữa!

Tâm nghiêng đầu, ra vẻ ngẫm nghĩ:

- Thế Hai có anh bạn nào tên là Kim không?
- Không có, chỉ có thằng Tuấn... lé kim ngồi bên cạnh thôi!

Tâm phá lên cười:

- Thế là rõ rồi nhé. Nàng Kiều phán rằng: Trong năm nay, Mr. lé kim sẽ tỏ tình với Hai nhưng Hai không ưng. Ha ha, Kim lang ơi hỡi Kim lang...

Chị Hai đỏ mặt, quay sang giật phắt cái bao đỏ trên tay Tâm. Tâm chưa kịp đòi lại thì chị Hai đã rút tờ giấy ra đọc to:

- “Từ khi đá biết tuổi vàng. Tình càng thấm thía dạ càng ngẩn ngơ. . .”. Í má ơi! Năm nay nhỏ Bống đá nhà mình biết “iu” nè má ơi!

Thế là hai chị em rượt nhau chạy vòng vòng quanh sân chùa. Chị Hai vừa chạy vừa cười nắc nẻ: “Hoan hô, Tâm biết yêu, đá biết yêu rồi!”, còn Tâm đỏ mặt tía tai đuổi theo sau. Giá như ở nhà thì Tâm đã bắt được chị Hai từ lâu rồi. Nhưng bộ váy áo và đôi giày cao gót lạ lẫm này làm Tâm cảm thấy vướng víu quá đỗi. Trong một phút, Tâm cảm thấy như có cái gì đó níu chân mình lại. Cô bé mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước. Chới với, Tâm níu đại một bóng người. Đến khi hồn vía trở lại, mở mắt ra, Tâm thấy mình đang ôm một gã con trai. . . lạ hoắc. Trời ơi, giá như lúc đó mặt đất nứt ra cho Tâm chui xuống dưới thì hay biết mấy. Gã con trai thì vẫn thản nhiên, lại còn nhăn răng cười:

- Này cô bé, tui đâu có thiếu nợ gì cô mà sao cô níu áo tui đòi dũ dzậy?

Đằng xa, chị Hai đang ôm bụng cười ngặt. Hai tai nóng bừng, Tâm liếc gã một cái sắc lẹm rồi đi thẳng.

oOo

Mùng hai Tết đến. Bước chân nhộn nhịp, rộn ràng của nó nhanh chóng cuốn đi chút dư âm trang nghiêm, trầm lắng còn sót lại của ngày mùng một - ngày mà người ta vẫn dành để hướng về ông bà, tổ tiên. Tâm cũng nhanh chóng quên đi cái “tai nạn” xui xẻo trong ngày mùng một để hòa vào dòng người tấp nập đổ ra đường. Áo thun rộng thùng thình, quần thụng ngổ ngáo, giày khủng bố, Tâm phóng lên chiếc xe ngang quen thuộc đến nhà nhỏ Nga. Chị Hai nhìn theo, lắc đầu: “Cái con nhỏ này, không biết đến bao giờ mới lớn nữa!”.

Tâm đạp xe giữa con đường thênh thang. Nắng xuân nghịch ngợm nhảy nhót trên đôi má cô bé. Gió xuân se se, mang theo hương thơm thanh thanh của những bông mai, bông đào lùa vào tóc Tâm, quăn rối những sợi tóc mỏng manh. Tâm nhắm mắt lại, hít thật sâu hương thơm ấy vào tận lồng ngực. Lòng phơi phới, Tâm những muốn hét vang lên thật to: “Tôi yêu mùa xuân!”. Bánh xe quay nhanh theo nhịp bài hát véo von của Tâm. Chẳng mấy chốc, giàn tigôn quen thuộc nhà Nga hiện ra.

Nga chạy ra mở cổng cho Tâm. Hôm nay, trông nhỏ cũng thật xinh trong chiếc áo đầm màu trắng. Sau một hồi chúc tụng cho đúng “thủ tục”, hai cô bé đã ngồi gọn trong chiếc ghế salon phòng khách, vừa nhí nháu cắn hạt dưa vừa kể cho nhau nghe những chuyện thú vị trong ngày mùng một Tết.

- À! Hôm nay nhỏ đi chơi với ta nha. Anh Nguyên hứa sẽ dắt ta và nhỏ đến chỗ này hay lắm!

- Anh Nguyên nào?

- Nhỏ quên rồi à? Anh Nguyên là anh thứ ba của ta học đại học ở thành phố đó! Ảnh mới về quê ăn Tết.

và như để minh họa cho lời của Nga, một gã con trai ở trần, đầu tóc bù xù, mặt còn ngái ngủ lộ ra:

- Nga, thấy cái khăn mặt anh Ba để đâu không?

Tâm há hốc miệng ngạc nhiên. Trời đất, đó chính là gã con trai Tâm đã. . . ôm phải ở sân chùa ngày hôm qua. Thấy Tâm, hắn nhe răng cười. Nhưng như sực nhớ lại cái bộ dạng kỳ khôi của mình, hắn vội vã chuồn ra nhà sau. Tâm khoái chí nghĩ thầm: “Thế là hòa 1- 1 nhé!”.

Để xe đạp lại nhà Nga, Tâm cùng Nga và gã xuống phố. Phố đông người. Ai cũng cười nói rộn rã. Những âu lo của cuộc sống thường nhật dường như đã được bỏ lại phía sau, chỉ còn nét hớn hởi, vui tươi rạng ngời trên gương mặt họ. Nga sà vào một xe bong bóng đủ màu sắc phía trước, bỏ lại Tâm và gã rảo bước phía sau.

Gã hỏi Tâm:

- Hôm qua Tâm đi chùa, có hái lộc thơ Kiều không?

- Có!

Tâm trả lời cụt ngủn. Gã nheo mắt:

- Anh cũng có. Đố cô bé anh “hái” được câu gì?

Lại còn gọi người ta là “cô bé” nữa chứ! Tâm bĩu môi

- Ai mà biết!

Gã xòe tay đưa cho Tâm một mảnh giấy. Tâm miễn cưỡng cầm lấy, lẩm bẩm đọc:

- *“Người đâu gặp gỡ làm chi. Trăm năm biết có duyên gì hay không?”.*

Gã không nói gì, chỉ nhìn Tâm tủm tỉm cười. Ánh mắt gã lấp lánh như có muôn nghìn tia nắng. Tâm đỏ mặt, dúi mảnh giấy vào tay gã rồi bước thật nhanh về phía trước. Tụm đông Tâm nghe hai má mình nóng nóng và con tim như rộn lên theo từng khúc nhạc. Có gì lạ đâu! Đó chính là bước chân của mùa xuân lướt ngang qua trái tim cô bé đấy mà...

U. P

KỶ ÁN VALENTINE

Hà Thanh Phúc

Nhỏ chạy rầm rầm trên ghế để đuổi theo thằng Quân lấy lại đồ buộc tóc :

- Ông trả cho tui chưa ?

Thằng Quân vẫn chạy, cái lớp bình thường đã như cái chợ, nay lại càng náo nhiệt và om sòm hơn.

- Bà là con gái mặc áo dài mà đi chân không, chạy trên ghế như vậy thì còn gì là con gái nữa!

- Kệ tui !

Rốt cuộc, nhỏ cũng đuổi kịp thằng Quân, lấy lại cái đồ buộc tóc, không quên nhéo hấn một cái đau điếng.

- Bà đẹp thiệt, mà dữ dằn quá ! “Sur tử hà đông chính hiệu con bò vàng”! Kiểu như bà đồ

thằng nào dám

- Gì! Còn nói nữa hả? Tui dữ vậy mà còn chưa vừa với mấy người như ông đó!

Nhỏ nhanh chóng ngồi vào chỗ và buộc gọn lại mái tóc dài.

- Tui thấy thằng Quân nói cũng đúng thiệt !

Nhỏ quay sang người vừa “phát ngôn” câu nói đó. Chính là thằng Tuấn bạn thân của nhỏ. Nhỏ tròn xoe mắt nhìn hắn. Hắn vẫn cặm cụi ngồi “luyện” mấy sách toán lý gì đó, toàn những thứ cao siêu. Điều nhỏ thấy lạ là thằng bạn thân của mình, vốn lười ít nói, mê sách như một, mà giờ đây lại xía vô chuyện của nhỏ và thằng Quân.

- Ông có bị gì không ?- Nhỏ vừa nói vừa đưa tay sờ trán thằng Tuấn.

- Không có gì hết! Ngày mai là Valentine rồi. Điều này tui nghĩ không có ma nào dám tặng quà bà đâu! Dù sao bà cũng đẹp thiệt. Nhưng mà ...dữ quá! Giả sử thằng Quân có để ý bà cũng không dám tặng quà ! Chỉ sợ nhận xong bà chê xấu đánh nó chat chat....

- Xì ! Ai thèm quà của tên đó chứ! Mà sao ông không lo cho ông đi. Một sách riết đồ cô nào thích. Ông chắc chỉ có yêu sách với vợ thì được ...

Tuấn đẩy cái gọng kính lên. Lúc này nhỏ mới phát hiện khuôn mặt hắn dạo này hơi tròn. Nhỏ bật cười và không quên bẹo má hắn.

- Trời ơi... Coi nè...Dạo này sao ông tròn ủa !

Hắn quē đến đỏ mặt, miệng lăm bầm :

- Hừ ...Con gái gì mà...

oOo

Bề ngoài, nhỏ có vẻ như chẳng thèm quan tâm đến chuyện Valentine hay va len tí gì cả. Nhưng thật lòng nhỏ cũng có suy nghĩ mong lung một chút. Nói gì thì nói, nhỏ cũng mong nhận được quà từ một ai đó.

Nhỏ đứng nhìn mình trước gương. Ngắm nghía mình khá lâu, cho đến khi bị thằng em trai phát hiện và bắt quả tang:

- Ha ha ! Chị Hai điệu nha ! Em thấy hết rồi nha...

Nhỏ đỏ mặt, chạy lại bụm miệng thằng em :

- Im điệu gì mà điệu! Đây nè ! Hai ngàn đó, đi mua bánh đi rồi nhớ đừng um sùm cái miệng !

Thằng em cứ tùm tùm cười, nhỏ đành móc thêm một ngàn nữa nó mới thôi. Thiệt tức hết sức ! Chỉ tại mấy thằng bạn trong lớp mà nhỏ tiền lo lót cho thằng em để nó đừng rêu rao chuyện nhỏ điệu.

oOo

Sáng. Nhỏ đến trường mà lòng hồi hộp. Hôm nay là Valentine. Chẳng biết có ai tặng quà không nhỉ? Nhỏ đã chuẩn bị sẵn một trái tim sô cô la rồi, nhưng chỉ làm sẵn thôi chưa biết tặng ai.

Nhỏ nhanh chóng ngồi vào chỗ. Nhỏ giật mình. anh ha! Có một món quà to tướng trong hộp bàn. Hi hi...Có thể chứ! Cho bọn nó hết dám nói nhỏ không có ma nào thích. Nhỏ hả hê lắm nhưng cũng cẩn thận xem có phải tặng cho mình không. Khi thấy rõ dòng chữ "Mến tặng Thư 12AV" thì nhỏ thở phào, cố đặt mạnh lên bàn cho tụi thằng Quân thấy như ngụ ý "Này nhé, xem cho rõ nhé! Quà to đến thế cơ đấy nhé!"
Tất nhiên món quà gây được sự chú ý của nhóm thằng Quân. Lớp lúc này chưa đông lắm. Ngoài đám thằng Quân ra thì chỉ có vài đứa thôi.

Nhỏ từ từ mở giấy bao quà chỉ chit những trái tim đỏ chói. Một lớp rồi lại hai lớp.... Đến lớp thứ tư rồi mà vẫn chưa coi được món quà. "Bây đặt gói nhiều làm người ta hồi hộp ...". Nhỏ tủm tủm cười. Đến lớp thứ bảy thì chỉ còn chiếc hộp chút xíu.

- Dám là chiếc nhẫn hột xoàn lắm à! Thằng Quân cười.

Nhỏ mở ra ...Là một tờ giấy. Nhỏ chưng hửng. Gì thế này ? May mà nhỏ còn đủ bình tĩnh để mở ra đọc.

"Không có món quà nào đâu ! Đẹp mà dữ quá! Nãy giờ hồi hộp quá chừng phải không ...Hi hi hi..."

Thằng Quân bắt đầu toát mồ hôi hột khi biết chuyện gì sắp xảy ra.

- anh a a...Trời ơi! Đứa nào dám trêu bà ???

- Không phải tui à nha – Thằng Quân chối lia lịa.

- Tụi tui cũng không à! Đám thằng Quang, thằng Luân cũng chối biến.

Nhỏ tức nghẹn cả họng nhưng không bằng chứng, sao dám nói là tụi nó. Nhưng nhỏ dám chắc rằng "thủ phạm" chỉ có thể là bọn chúng chứ không ai khác. Cái cách chọc như vậy thì đích thị chỉ có ba tụi nó. Có điều ba tên biết là tên nào. Nhỏ nghi thằng quân lắm Nhỏ quắc mắt nhìn sang ba thằng. Đôi mắt sắc lẹn như dao cạo muốn cứa đứt cổ tụi nó. Bọn chúng cũng nhìn lại nhỏ nhưng bằng con mắt "ngây thơ... vô số tội".
Tự nhiên nước mắt ở đâu trào ra ào ào. Lần đầu tiên nhỏ khóc. Cả đám đứa nào cũng cuống lên. Vì có bao giờ một – con – gái - không - biết - buồn như nó khóc đâu.

- Chết chưa khóc rồi kìa ...

Nhưng nhỏ nín khóc rất nhanh. Nhỏ nín thin không thèm nói chuyện gì hết. Thằng tuần có chọc gì nhỏ cũng không thèm cười. Tụi thằng Quân cũng lắc đầu.

oOo

Chiều. Học phụ đạo. Nhỏ vẫn giữ nguyên bộ mặt đó vào lớp. Gì thế này? Lại một món quà được gói bằng giấy trái tim đỏ chói. Nhỏ muốn điên lên vì tên nào lại đùa dai thế! Định ném món quà đi thì thằng Tuấn ngăn lại.

- Nè! Bà không xem sao biết của ai? Lỡ người ta tặng thiệt thì sao?

Nhỏ quay sang nhìn thằng Tuấn bằng một tia nhìn bén ngót và không quên phán một câu:

- Tui mở ra mà giống như hồi sang thì tui sẽ xé xác ông ra trước!
- Sao lại xé xác tu chứ!
- Vì ông kêu tui mở ra.

Thằng Tuấn im re hết dám hó hé. Nó cặm cúi đọc sách tiếp. Nhỏ từ từ mở món quà ra, trong lòng thấy lo lo. Ồ! Một trái tim bằng bông được làm bằng tay. Một trái tim chocola. và một cái khăn tay. Nhỏ lấy làn thú vị lắm, suýt nữa quên phải đọc tờ giấy của chủ nhân!

“Hi...Biết khóc là giống con gái rồi đó! Tặng cái khăn nè. Mai mốt có khóc thì lấy ra mà chùi! Trái tim này tui tự tay may đó. Vừa may vừa ăn nên mau mập vậy đó. Biết tui là ai chưa ...Đùa tí xiu mà mít ướt quá trời à...Ký tên: Con mọt sách !”

Nhỏ vô cùng bất ngờ và liếc qua thằng bạn thân của nhỏ. Con mọt sách. Lẽ ra nhỏ phải đánh hấn như mọi khi mới phải vì đã dám làm cho nhỏ khóc. Nhưng không hiểu sao nhỏ chỉ tủm tỉm cười và ngồi im re. Thằng Tuấn vẫn cuối đầu xuống đọc sách chăm chú. khe khẽ liếc mắt qua xem. Nhỏ đỏ cả mặt. Cái gì thế này ...Nhỏ và hấn có bao giờ như thế đâu !?

Ừm ...Ngày mai là 15 tháng 2, ngày đáp lễ. Cái tên mọt sách dạo này tròn hấn ra, ăn chocola vào chắc là sẽ lên cân nữa đây. Nhỏ vừa cười vừa vừa suy nghĩ sẽ đáp trả kiểu nào thật đặc biệt, không thua gì hấn

H. T. P

XUÂN HUẾ

Thúy An

Sương dậy thật sớm, đem thau áo quần ra giặt. Trời se lạnh, âm u. Sương thả gàu xuống giếng, một tay cầm đầu dây nhưng chưa vội kéo lên, cô theo dõi hai con bướm vàng bay chập chờn trên đám hoa ngũ sắc nơi góc vườn.

- Chà, mơ mộng dữ.

Sương giặt mình. Một cái đầu ló ra từ lỗ hổng bụi chè tàu phía vườn nhà bác Phán. Một cái đầu mô đen: mái tóc cắt tём, đôi mắt vẽ chì tròn to, môi đỏ thắm, hai má hồng đào hây hây.

Sương reo lên:

- A, chị Vân. Chị mới về hả?

Chị Vân chui qua hàng rào. Trông chị thật khỏe mạnh trong chiếc áo pull đỏ, quần Jeans thun màu đen.

Sương lại hỏi:

- Chị mới về hả?
- Ừ, chị mới về hôm qua. Chuyến tàu bị trễ mất ba tiếng.
- Chị nghỉ Tết trễ rứa?

Chị Vân không trả lời. Nhanh nhẹn giúp Sương mức nước đổ đầy thau.

- Em rảnh không? Đi chơi với chị, xem thử Huế mình có thay đổi gì không.

Sương cười:

- Chị làm như mình đã đi xa hàng chục năm trời ấy! – Rồi cô nheo mắt – Không đâu chị ơi, Huế vẫn đẹp, vẫn nên thơ chờ đợi chị về đó.

Chị Vân bẹo má Sương:

- Vậy mà có đấy, Sương của chị lớn hẳn, xinh hẳn và lạnh hơn trước rất nhiều. Sao? Có đi chơi với chị không?

Sương mở gói xà bông:

- Em còn cả đồng đồ nè. Chắc là chiều em mới rảnh.

- Thôi chị về. Chiều chị qua chơi nghe.

Sương nói theo:

- Bữa ni chị đẹp quá, giống như diễn viên điện ảnh.

Giọng cười của chị Vân giòn tan.

- Chị không dám đi tàu bay giấy của em đâu.

Sương ngồi xuống, đưa ngón tay chạm nhẹ vào đám bọt xà bông, lắng tai nghe tiếng vỡ của những chùm bong bóng nhỏ - những hạt sương nhỏ manh. Ba thường bảo, mẹ sinh cô vào một buổi sớm mùa xuân, có rất nhiều sương đọng trên cây lá trong vườn, nên ba đặt tên cô là Sương. Mai Sương – một cái tên bình thường, nhưng đối với ba Sương, đó là một kỷ niệm ghi dấu những ngày hạnh phúc.

Vò xong thau quần áo, hai tay Sương mỏi rã rời. Thôi không giặt nữa, để đó rồi tính sau. Sương đứng dậy, thơ thẩn đi ra cổng. Mây mù đã tan, nắng lên cao, xuyên qua tầng cây đào rung rinh hoa trắng.

Sương nhón người, bứt một ngọn lá vò nát trong lòng bàn tay, rồi đặt lên mũi. Một mùi thơm dễ chịu lan nhẹ. Sương say sưa thở. Không biết tự lúc nào, Sương đã mê mùi hương lá đào đến kỳ lạ, hương thơm mà không một loại nước hoa nào có được, quyến rũ nhưng không lộ liễu, dịu dịu mà ngát ngậy.

Sương tựa người vào gốc cây, hương lá nồng nàn gọi Sương nhớ đến Sơn, người bạn cùng lớp, cùng trường, cùng chung sở thích là ngửi lá hoa đào vò nát trong lòng bàn tay. Không biết ngày nào Sơn mới về đến Huế? Sương thầm trách tính nhút nhát của mình. Tại sao hồi nãy cô không hỏi thăm chị Vân? Sơn là em họ của chị, trọ học cùng chỗ với chị, dĩ nhiên là chị phải biết. Nhanh thật, gần năm tháng trôi qua mà Sương cứ ngỡ như mới hôm qua, khi hai đứa ngồi chung một phòng thi, làm chung một đề bài nhưng chỉ mình Sơn thi đậu. Sương ở lại Huế, nước mắt tưởng như không bao giờ ngừng rơi. Ngày chia tay, hai đứa đạp xe chạy vòng quanh thành phố, rồi đến Ngự Bình ăn bánh xèo Sơn nói: “Sơn sẽ cố gắng học thật giỏi. Sương cũng thế nhé. Ráng ôn bài, sang năm thi lại. Đừng buồn nữa. Nghỉ Tết là Sơn mua vé tàu về Huế ngay.”

Sương hái thêm một nắm lá đào. Có tiếng mẹ gọi:

- Sương ơi.

Sương chạy ra sau. Mẹ đang xách giỏ đứng bên giếng nước:

- Giặt áo quần mau đi con, cho kịp nắng. Nhớ trông nhà, mẹ qua bác Phán xin ít lá dong, chuẩn bị gói bánh.

Sương vừa làm việc, vừa nghĩ ngợi lan man. Mẹ xin lá dong về gói bánh su sê, không biết năm nay, mẹ có làm bánh măng, bánh mận không? Sương thích ăn bánh măng lắm, vừa dẻo, vừa thơm, nhất là những lát mít vàng ươm, ngọt lịm. Còn chợ hoa nữa, chả biết người ta đã chở đến đầy đủ các loài chưa. Mai năm nay có nhiều cánh không? Hồng có màu vàng cam không? Còn thêm cẩm nhung, mầu đơn, thược dược... Sương thả trí tưởng tượng bay bổng vào một rừng hoa ngào ngạt sắc hương.

Sương phơi chiếc áo cuối cùng lên dây kềm, thở phào nhẹ nhõm. Cô trở vào nhà. Bà nội đang ngồi tỉa mứt nơi hàng hiên. Mũi dao nhọn tỉ mỉ ấn lên những miếng bí đao trắng ngần, tạo nên những chiếc quạt xòe, những hình chim công, chim phượng..... Sương ngồi xuống bên nội:

- Bà nội làm chi mất công rửa, cứ cắt từng khúc hoặc tỉa hoa là đẹp rồi.

Bà nội nhắc đôi kính trắng, chăm chú nhìn Sương.

- Cháu nói cái chi lạ. Cắt từng khúc à? Thô lỗ quá. Con gái ăn nói phải biết suy nghĩ chớ.

Mẹ về đến, nghe câu mắng của nội, đỡ lời:

- Xin mạ bớt giận, con Sương còn nhỏ dại lắm.

Bà nội dần miếng mứt xuống rổ:

- Dại à? Hắn mới đẻ chắc? Mười chín, hai mươi tuổi rồi, nhỏ nhít gì nữa. Nuông chiều quá rồi hư thân mất nết.

Sương liếc nhìn nội rồi từ từ rút ra vườn, lẩn bầm: “Nội chướng ghê!”. Mặt trời giấu mình sau đám mây cao. Ngồi vườn dịu mát. Bóng lá xanh ngời đọng đưa những chùm hoa trắng. Sương ngồi bó gối bên hòn non bộ, mấy ông câu nhỏ xiu nhìn cô bằng những chấm mắt huyền lóng lánh. Hai vị tiên trên núi cao mê mải đánh cờ, chẳng thèm để ý đến cô. Cô đưa tay khoát nước, những tai bèo Nhật Bản dập dềnh. Mặt trời ra khỏi đám mây.

- Mai Sương.

Sương vẫn thả hồn theo những sóng nước.

- Mai Sương.

Một dáng người mặc áo sơ mi xanh, quần xám, đứng trước mặt Sương.

- Mai Sương làm trò gì thế?

Sương chợt tỉnh. Cô ngẩng lên. Ủa, Sơn. Cô quên cả mừng. Sơn nhìn Sương lo âu:

- Sơn mới về đến, vội qua Sương ngay. Sao trông Sương buồn buồn, có chuyện gì thế?

- Sương vừa bị bà nội ca cả lương.

- Tại sao?

- Tại Sương hay ăn nói lung tung. Sơn vào nhà chơi nghe.

- Mình đứng đây được rồi. Sương biết không? Mấy tháng trời nay, Sơn nhớ.... mùi thơm của lá đào quá.

- Bộ... trong đó không có sao?

- Nhưng Sơn chỉ nhớ lá đào nhà Sương thôi.

Sương thoáng đỏ mặt. Cô nhìn lên vòm lá đào xanh tươi.

- Vậy bây giờ cho Sơn tha hồ hái.

Sương và Sơn ngồi trên thảm cỏ, dưới gốc đào thơm. Nắng xuyên qua kẽ lá, thả những đốm hoa vàng trên vai áo hai người. Sương nhìn Sơn:

- Trông Sơn chẳng có chi thay đổi.

- Thay đổi... cái chi?

- Thay đổi là... mô đen ấy.

- Sương nói gì, Sơn không hiểu.

- Sơn không thấy chị Vân à, mới đi học xa có mấy năm mà ăn diện hết biết.

Sơn cười lớn:

- À, thì ra Sương muốn Sơn phải để đầu đinh và bận quần nhốt gà chứ gì? Thôi đừng ác với Sơn nữa. Mới nghĩ đến, Sơn đã lạnh xương sống.

- Thôi không nói chuyện đó nữa. Giờ Sơn kể về Sơn đi, Sơn học hành ra sao?

- Một nhưng vui Sương à. Vui vì học kỳ rồi, Sơn đạt điểm khá cao. Các thầy cô rất hài lòng. Còn Sương? Sương có định thi lại không?

- Sương chưa biết, nhưng vẫn đang ôn tập. Xa trường lớp, xa bạn bè, Sương buồn lắm.

Bà nội đi ra, hấp háy nhìn quanh vườn:

- Con Sương mô rồi?

Sương đứng dậy:

- Cháu đây nội ơi.

Sơn bước tới:

- Cháu chào nội.

Bà nội lục túi, lấy kính đeo vào mắt:

- Ai như... cháu Sơn đấy phải không?

Sơn cầm lấy tay bà:

- Nội cần gì? Cháu làm cho.

- Cháu cứ ngồi chơi đi, để nội ra coi mấy nia củ cải phơi từ sớm.

Sương ôm vai nội:

- Cháu mới coi đó, chưa khô mô nội ơi.

Sơn nhìn vào nhà:

- Nhà Sương mới quét vôi đẹp quá. Ra về Tết ghê. À, hồi nãy, Sơn chạy ngang qua chợ hoa thấy rực rỡ lắm. Chiều nay chúng mình đi dạo chơi nghe.

Sương nhớ đến lời hẹn của chị Vân nhưng vẫn gật đầu. Vẳng tiếng hát từ vườn nhà ai cất lên vút cao: *Ngày thắm tươi bên đời xuân mới!*

Nắng vẫn miên man trên từng nhánh lá đào.

T.A

ỚT HIỂM

Phan Thụy Ngữ

Hắn xuất hiện ở dãy nhà bên kia, nơi mảnh sân thượng là nửa căn gác lầu 2 để trống dùng làm sân phơi. Cả người hắn toàn mùi. . . ớt thì phải? Vì chung quanh hắn là những mẹt ớt đỏ tươi đang phơi khiến tôi ở lầu 1 dãy nhà bên này cũng ngửi thấy mùi cay nồng đưa xộc vào mũi. Không khéo lại viêm mắt! Tôi hơi sờ sờ nhưng chẳng thấy có cách gì ngăn được cái hơi cay theo nắng gió cứ lớn vờn ở khoảng cách giữa hai dãy nhà không xa quá 5, 6 bước chân.

Thình lình có ngọn gió từ đâu thổi thốc tới, đưa nguyên một mẹt ớt ở mép sân thượng bay xuống ban công nhà. Tôi chạy ra, ngược trông lên, thấy hắn cũng đang dòm xuống dưới cười cười:

Xin lỗi nha. Dọn giùm anh chút!

Nụ cười hắn nom tỉnh queo, vậy mà cũng “câu” được nụ cười tôi tự nhiên đáp lại.

Tôi mới biết Quân đây thôi nhưng đã nghe chị Uyên, con ông bác, nói nhiều về Quân từ hồi về đây ở trọ cho tiện việc học với chị ở trường kinh tế. Chị năm cuối còn tôi năm đầu. Nhà vắng, ban ngày chỉ có hai chị em nên chúng tôi tha hồ thoải mái.

Trưa hôm ấy, Quân qua nhà chúng tôi. Chị Uyên bảo lúc tôi trả Quân mẹt ớt:

Hồi sáng, chị tưởng có trận gió nào vô duyên đưa nguyên cái mẹt ớt này vào mặt Linh thì

Quân có chuyện với chị đấy.

Quân nhìn tôi cười cười, giống hệt nụ cười lúc ban sáng:

Em chỉ nghe người ta nói “trận gió tình yêu tới...” chứ làm gì có trận gió nào vô duyên vậy - Quân hất đầu quay sang tôi - Phải không Linh?

Ôi! Cái miệng giỏi lái chuyện. Bộ hẳn muốn gài tôi vào cuộc trong lúc tôi thấy vẫn cần thiết giữ một sự thẳng băng.

Quân vẫn hàng ngày phơi ớt đều đều, hết mẻ này đến mẻ khác. Mỗi mẻ ớt tươi phải được phơi già 4, 5 nắng rồi đem xay làm ớt khô mới tốt. Tôi nghe Quân bảo đầu năm, bà già bắt được vài mồi “xuất khẩu” theo ngả Việt kiều nên hẳn phải bận rộn tụi bụi. và cái bận rộn của hẳn có khi làm ảnh hưởng đến tôi vì có sáng tôi bị đánh thức dậy từ lúc 4, 5 giờ sáng, sớm hơn thường lệ rất nhiều vì tiếng cối xay ớt của Quân ở sân thượng cứ rào rào vọng sang phòng ngủ một cách khó chịu. Những lúc ấy, thú thật, tôi chỉ cầu có một cơn... mưa đến, đuổi hẳn đi giùm.

Dần dần tôi còn hiểu ra sự khó chịu đang đến với tôi, ngoài tiếng cối xay ớt rào rào và mùi cay nồng cứ đưa xộc vào mũi, còn có cả ánh mắt của Quân nữa. Giác quan con gái cho tôi biết hẳn đang để ý mình. Sau này, dần hơn, Quân hay tìm cách gài tôi vào những lúc chị Uyên không có nhà, lấy cớ mượn cái này hoặc cho tôi mượn cái nọ. Có lúc vô duyên, hẳn gõ cửa chỉ để xin tôi chút nước nóng pha cà phê. Đến mức này thì tình cảm không thể dừng lại được nữa. Một sáng thứ bảy, Quân bạo dạn hỏi tôi:

Ở Rex tối nay có chương trình ca nhạc và biểu diễn thời trang, đêm chung kết, Linh đi với anh nha?

Tôi thoáng bối rối vì lời mời mọc đầu tiên trong đời nhận được từ một tên con trai. Có thể đó sẽ là một niềm hạnh phúc cho ai hằng khát khao chờ đợi. Nhưng với tôi, lúc này, khi chút bối rối thoáng qua đi thì tôi lại thấy mình thật tỉnh để chế ngự tình cảm của Quân.

Thấy tôi im lặng. Quân có vẻ sốt ruột, đứng lên ngồi xuống liên tục rồi đốt thuốc hút. Khói thuốc thơm, dường như làm cho Quân bớt lóng cóng và căng thẳng. Tôi biết hẳn đang chờ tôi câu trả lời nhận đi coi biểu diễn thời trang vào tối nay.

Linh này - Quân bất ngờ hỏi dồn tôi - Em trả lời anh đi chứ?

Thật khổ! Tôi chợt cảm thấy thất vọng thế nào trước thái độ của Quân vì tôi luôn luôn sợ trả lời thẳng điều gì mà biết rõ người khác không bằng lòng. Đằng này Quân lại vội vàng và “nóng” như... ớt! Tôi có cảm giác đầu lưỡi mình chưa kịp bắt mùi cay thì đã bị rộp vì muống ớt hiểm quá tay. Tôi nói, cố không làm Quân mất hy vọng:

Anh cho Linh hẹn dịp khác đi. Hôm nay thì không được!

Sao vậy Linh?

Quân nhìn tôi buồn buồn làm tôi hết sức bối rối. Rất may, lúc ấy Quân phải về vì có một bà khách đến lấy hàng. Tôi chưa có lấy một lần kinh nghiệm trong trường hợp nào tương tự nên cứ thấy bần thần cả người suốt buổi sáng ngày hôm ấy.

Tôi không cảm thấy ghét Quân, mà chỉ thấy tình cảm của mình chưa mấy rung động nên hơn tuần sau, nhân dịp ngày sinh nhật, tôi mở một tiệc nhỏ mời một số bạn gái chơi thân ở lớp và không quên mời cả Quân, người con trai duy nhất của buổi tiệc. Tôi cứ nghĩ thế nào Quân cũng sẽ trở thành mục tiêu thứ hai cho bọn bạn tôi “truy” tới cùng về mối quan hệ. Nhưng rồi Quân

không sang. Bữa tiệc tối hôm ấy đã có vẻ hơi nhàn nhạt vì chỉ có rất đám con gái tán gẫu với nhau. Giữa tiệc, tôi thấy có một người con gái xuất hiện ở nhà Quân rồi hai người chờ nhau đi, thật tình. Thế này là thế nào? Mắt tôi cay xè như lần đầu bị ngọn gió từ sân thượng nhà hắt thổi ớt tạt vào mặt.

Buồn kinh khủng!

Hắn “lặn” đâu mất tiêu luôn mấy ngày, bỏ vắng chỗ sân thượng ngập nắng gió đầu năm vàng muốt và trong trẻo, không lẫn tí mùi ớt nào. Tôi cảm thấy thanh thản khi mỗi sáng mở toang cánh cửa gác để cho nắng ấm đầu ngày ulla vào phòng.

Rồi như không thể “lặn” mãi được, đến ngày thứ năm thì hắn cũng phải xuất hiện để trở lại công việc... phơi ớt! và, hắn muốn chứng tỏ sự có mặt của mình bằng cách ném vút một trái ớt đỏ chót qua cửa rót xuống ngay bàn học của tôi. Lại một trò nghịch ngổ ngáo. Tôi ngó ra cửa:

Ơ... Ớt hiểm!

Nhưng tôi chỉ thấy trên cao cái lưng hắn khuất sau một chồng mẹt ớt. Hôm nay hắn phơi hàng nhiều ghê. Chắc lại trúng mỗi “xuất khẩu” nhân dịp đầu năm Việt kiều về quê ăn Tết xong sửa soạn đi.

Hắn đang lúi húi làm cái gì trên đó nên mãi lúc sau mới quay đầu nhìn đảo xuống. Thấy tôi vẫn ngồi ở bàn, hắn ngờ ngợ không biết có phải tôi gọi nên lấy tay chỉ vào ngực mình và cái đầu cứ gật gật nom tức cười:

Mới đi đâu về vậy?

Tôi hỏi hơi nhỏ, vọng lên tới chỗ sân thượng chắc chỉ còn lồm bồm nên nghe hắn trả lời đại:

Anh vừa đi... Cầu Muối lấy hàng về cho bà già.

Tôi không nhịn được cười, khoát tay nói lớn hơn:

Mấy hôm nay kìa. Ai hỏi anh đi chợ làm gì!

Quân cười mà mặt đỏ lên cứ như vô tình cắn phải quả ớt cay ghê lắm. Sinh nghề tử nghiệp, đôi khi cũng chỉ vì vậy!

À, mắc về quê cùng... cô bạn.

Tôi thoáng nghĩ đến cô gái tối hôm nào đi chơi với Quân nên buột miệng hỏi:

Vui vẻ chứ?

Câu hỏi vớ vẩn của tôi không ngờ lại làm Quân ấp úng:

Chuyện hơi bất ngờ Linh ạ. Vì... cô ấy là chỗ quen biết cũ của gia đình.

Tôi bước ra ban công, tay cầm theo trái ớt đỏ chót ở bàn rồi chả hiểu sao lại ném trả Quân lên chỗ sân thượng. Thấy vậy, Quân lượm bỏ vào mẹt rồi đứng nhìn tôi.

Ớt... cay thế!

Quân có vẻ bối rối vì chẳng hiểu tôi muốn nói gì. Mà tôi cũng đâu có ý... hiểm gì với Quân.

Tôi chỉ vỡ lẽ cái câu ngạn ngữ “Không ai có thể cho cái mà mình không có” để thấy giữa tôi với Quân... chả là gì của nhau hết!

Tôi còn trẻ, chỉ vừa mười chín tuổi mới đây thôi. Ít nhất, tôi còn bốn năm trước mặt để học nên cứ phải tự nhủ là đừng vội... nếm ớt hiểm.

P. T. N

ĐÓN BỐ VỀ ĂN TẾT

Nguyễn Mỹ Nữ

Đã bốn cái Tết tính từ ngày bố đi. Nghĩ, chắc cũng chẳng ông bố nào tệ như bố Hùng của Hưng bởi bố gì mà bỏ con đi không một lời giải thích, không cả hỏi han, tin thư hay ngó ngang... Giáp Tết, những nhà quanh đây có người ở xa nhận nhạo hằn lên với chuyện chờ và đợi. Nhà Hưng vẫn yên ảng như mọi ngày. Mẹ hay cúi mặt và Hưng thường nổi cáu không đâu. Ông ngoại luôn vờ ho những khi ấy. Tháng Chạp lạnh, chán và muốn khóc. Hưng đã mười sáu tuổi rồi. Bố có hay và bố ở những đâu trong ngần ấy năm cơ chứ? Không hiểu được! Ngàn lần không hiểu được! Chẳng lẽ bố không biết rằng một cái Tết nữa sắp đến. Chẳng lẽ...

Bác Cả ở quê vào: “Để ăn một cái Tết có ông với mẹ con Hưng xem thế nào”. Bác đem vào nào su hào, miến dong, măng khô, kẹo cu đơ với lại một cặp gà mái tơ. Các thứ khác, ông bảo để dành làm mâm cơm cúng tất niên. Gà thì thịt ngay vì không có chỗ nhốt nhưng mẹ bảo cứ thừ thừ đã, còn kẹo thì cho Hưng tất. Nhìn Hưng nhai kẹo đầy thích thú, ông ho khê - chắc là thật - và im lặng một lúc rõ lâu mới nhả ra từng chữ một: “Mày cũng mê thứ kẹo quê này sao cháu? Thế thì giống hệt bố cháu rồi. Về làm rể nhà ông, mê kẹo còn hơn cả mê vợ cũng nên...”. Nghe, bác Cả nháy mắt ra hiệu cho ông thôi, còn Hưng cảm thấy như miếng kẹo trong mồm đang ngọt thơm là thế mà hóa đắng và cổ họng như nghẹn tắc. Thấy Hưng phóng vội ra khỏi nhà, bác Cả nói với theo: “Tý về cho bác đi chơi biển, nhá!”.

Ở biển, gió nhiều nên Hưng run người dù đang mặc áo len, vậy mà bác Cả vẫn như không, khi chỉ phong phanh có mỗi cái áo cộc tay, lại rất mỏng. Bác bảo chẳng thấm gì so với cái lạnh ngoài quê. Hai bác cháu đứng trên bãi nhìn mông lung ra mãi tít ngoài khơi cả lúc lâu rồi mới thông thả đi xuống mép nước và cứ dọc theo những con sóng mà bước tới. Hưng có tật đi nhanh, thế mà chiều nay lại bước chậm. Không hẳn là do đi cùng bác Cả mà bởi trong người nó cứ bần thần như thế nào ấy. Tâm trạng này bắt đầu xuất hiện ở Hưng từ lúc ông ngoại nhắc đến bố. Có thật là Hưng đã muốn.... quên hẳn bố như lòng Hưng, mong mỗi không? Cũng tự vì Tết nữa cơ. Ngày thường, Hưng có thấy lòng mình nao nao lên như thế này đâu kia chứ!

Rời biển, trên đường về nhà, bác Cả chở Hưng vào một cái quán bé tẹo. Bác bảo lần trước vào, bác đã để ý và đến quán này hằng bao lần. Nó ra vẻ quán quê. Chỉ có mấy bộ bàn ghế cộc cạch, sơ sài và vài ba hũ kẹo lạc, cái phích rồi bình tĩnh hãm nước chè, nhưng hay nhất là có một “anh” điều cày. Quán, những ngày cuối năm rất yên trong khi con đường phía trước thì lại rất ồn. Sau một lúc hỏi han, chuyện trò với người chủ quán và làm mấy hơi thuốc lào, bác Cả lôi Hưng vào mãi tít sâu phía trong. Bác kéo ghế ngồi đối diện, chăm chú nhìn Hưng cứ như là Hưng lạ lắm vậy. Hưng bực bội:

- Bác đưa cháu vào đây làm gì? Không khéo ông và mẹ lại trông....
- Cháu cứ yên tâm, bác đã dặn ở nhà rồi.

- Nhưng mà hôm nay bác... thế nào ấy. Xem bác nhìn cháu kìa! Cháu có làm sao đâu mà...

- Bác đang muốn nói chuyện với cháu nhưng lại chưa biết phải bắt đầu như thế nào đây. Khó thật. Ở nhà, lúc nào cũng đông người: ông thì cũng mấy người bạn hưu trí đánh cờ, mẹ thì bận bịu khách hàng may của mình, còn cháu thì với mấy đứa bạn trong xóm.... Nhưng mà bác thì lại muốn câu chuyện này chỉ có hai bác cháu ta thủ thủ với nhau. Quán vắng thế này lại tốt, cháu ạ!

- Chuyện có gì mà trông bác... khiếp thế?

- Chuyện của bố.

- Ơ... Hãy để đến tối? Khuya một tí, nhà đâu còn khách? Ông với mẹ cũng đã đi ngủ.....

- Nhưng rồi anh cũng ngủ, ngủ... vờ. Tôi đây còn lạ gì anh nữa cơ chứ!

- Nhưng mà bây giờ cháu đang mắc....

- Không nói lời thôi gì nữa, cháu phải ngồi đây, để nghe bác nói chuyện về bố. Cấm bỏ về! Cấm chạy! Lệnh đấy nhá, mày đã biết tính bác mày rồi. Nhưng phải chờ tao đi làm mấy hơi thuốc lào đã...

Nói rồi, bác Cả đi ra cái bàn ở phía trước, vì ống điều để ở đấy. Lòng Hưng như rối tung. Sao mỗi lần nghe ai đó nói, nhắc, bàn bạc gì về bố là Hưng lại đâm lúng túng. Hưng biết mình còn thương bố nhiều. Thương và... giận lắm cơ! Mẹ luôn bảo: “Con phải hiếu bố chứ!”. Ông hay bảo: “Bố cháu là người tốt đấy, Hưng ạ!”. Còn bác Cả thì bênh vực cho bố cứ gọi là hết lời. Chả thế mà ngày trước, khi bố mẹ đang còn yêu nhau và ông nghe chừng không đồng ý, bác Cả hết lòng vun vào, cuối cùng, ông đã phải xiêu. Dù suốt bốn năm qua không được gần bố nhưng lắm khi, Hưng vẫn thấy như có bố ở bên với từng cử chỉ lo âu và chăm chút. Hưng không quên bố vốn là một người chu đáo.

Dù còn bé nhưng Hưng vẫn nhớ như in từng sự việc đã xảy ra trước và sau ngày bố bỏ đi. Theo lời bác Cả thì hết thấy đều xuất phát từ cái việc bố thôi dạy học, rồi từ cái sai này dẫn đến cái sai khác. Cái sai lớn nhất và sau cùng của bố là việc đã nghe bạn bè xúi bẩy đi chạy hàng Tàu. Vốn ít ỏi nên đành phải vay mượn. Bố thật thà, cứ nghĩ chuyện bán buôn thông suốt và việc chi trả sẽ rất dễ dàng, không dè vài chuyến hàng liên tiếp bị bắt và các con nợ ùn ùn kéo tới nhà... Rồi cái đêm bố hải quá, phải bỏ trốn mà không kịp giải thích với Hưng, dù chỉ một lời. Sau khi bố đi rồi, mẹ phải một mình chống chọi với tất cả. Nhà cửa, đồ đạc phải bán hết để thanh toán nợ nần nên mẹ đưa Hưng đến ở nhờ nhà bạn. Cũng còn may là còn có ông và bác Cả nên mẹ con Hưng mới có được chỗ ở này và một cuộc sống tương đối ổn định. Ông vào ở hẳn để mẹ có chỗ tựa và Hưng bớt mặc cảm. Ký ức nhiều đau đớn và tức tưởi bỗng trở về khiến trái tim nơi lồng ngực Hưng như có ai bóp chặt. Mải suy nghĩ, Hưng không hay bác Cả đã trở lại và ngồi bên hưng tự lúc nào. Đắm chìm trong những chuyện buồn, Hưng cũng không rõ là mình đã khóc. Những giọt nước mắt thương thân, xót cho mẹ, nhớ bố, tri ân phía ngoại lặn dài trên gò má, đã khiến cho bác Cả trùng hẫng giọng khi cất tiếng hỏi:

- Cháu sao thế?

- Dạ... Bác bảo muốn nói với cháu chuyện của bố?

- Cháu không định trốn tránh như từ hồi giờ sao? Có thể chứ, thế mới đáng mặt là thằng con trai chứ! Nghe bác nói đây: bố đang ở nhà bác ngoài quê và bố đang ốm nặng. Bố cháu biết mình đã quá sai, ân hận rất nhiều, tha thiết mong được những người thân tha thứ và khát khao được sum họp với mẹ con cháu.

- Sao...

- Cháu định nói là sao bố không tin cho mẹ con cháu biết hay là trở về thẳng đây chứ gì? Nếu được thế thì bác đã chẳng phải vào đây để thừa chuyện với ông, trao đổi với mẹ cháu và giờ... Quả là lắm nhiều khê...

Suốt đêm ấy rồi cả hai ngày hôm sau, Hưng rúc trên gác. Những điều bác Cả nói ở quán nước chè cứ ong ong trong đầu, nhoi nhói trong trái tim Hưng, buốt nhức. Thế là đã rõ cả. Thì ra, bao năm qua, bố vùi thân ở một bãi vàng với mong ước kiếm được một số tiền to, đem về trang trải nợ nần để gia đình được đoàn tụ, sống yên bình bên nhau. Nhưng rồi số tiền to đâu không thấy mà sức lực bố ngày một hao kiệt do ăn uống thiếu thốn và những trận sốt rét kinh người. Bố kể với bác Cả, bố nhớ mẹ con Hưng vô cùng, đã bao lần muốn về, nhất là vào dịp Tết nhưng mặc cảm quá, đành ở lại, hy vọng đến Tết sau, biết đâu mình gặp may mắn. Nhưng Tết sau lại tệ hơn, và Tết sau nữa.... Tới tháng Chạp này thì lòng quay quắt lắm rồi, bố dứt khoát rồi bỏ bãi vàng, quyết tâm trở về để làm lại từ đầu. Sợ mẹ con Hưng không chấp nhận nên bố đến bác Cả dò xét trước. Bố bị đau gan do di chứng của những trận sốt rét. Cũng nặng, nhưng nếu có được một cuộc sống ổn định và chữa trị đến nơi đến chốn thì khỏi thôi. Bác Cả cũng cho biết lúc đầu mẹ cũng phản ứng dữ lắm, sau nghe ra, đã thông cảm, thương bố và rất sốt ruột. Mẹ chỉ mong đưa được bố về sớm để tiện chăm sóc và sum họp gia đình cho kịp Tết, nhưng cũng còn xem chừng ý của Hưng.

Khi ấy Hưng đã nói với bác Cả câu này:

- Nếu như cháu không đồng ý bố về thì sao?

- Thì mẹ sẽ rất buồn. Cả ông và bác...

- Cháu muốn nói phần bố cơ!

- Cháu nghĩ bố có thể vui và yên lòng à? Cháu cũng có thể hình dung được cơ mà. Nhưng bố sẽ không bao giờ trở lại bãi vàng đâu mà cháu lo. Bố sẽ có thể đi đâu đấy, sống một mình và làm một việc gì đấy – một công việc tử tế - để chờ đợi...

- Chờ đợi cái gì hả bác?

- Cái thẳng này, sao mà ngốc? Thì chờ đợi may đồng ý để trở lại sum họp với gia đình chứ còn gì nữa hở trời!

Đến ngày thứ ba, Hưng mạnh dạn xuống gác và trở lại với sinh hoạt bình thường. Trưa, khi cả nhà ăn cơm, bác Cả bảo ngày mai bác trở ra bắc vì thấy sốt ruột và lòng dạ sao mà cứ rối bời, ăn ngủ chẳng yên. Ông bảo giết gà chiều nay làm mâm cơm đãi bác. Nghe thế, Hưng vội la lên:

- Gà ngoài đó bác nuôi thiếu gì, muốn ăn hồi nào mà chẳng có, đâu như trong mình. Để đấy cho cháu, cháu...

Còn vài giờ nữa bác Cả ra ga, Hưng mới có đủ can đảm nói câu này:

- Sao mẹ cháu lại không đi cùng, bác nhỉ?

- Đi làm gì? Tết nhất đến nơi rồi. Cái thẳng...

- Thì... thì đi đón bố cháu về ăn Tết ấy mà...

CHẤP CHỐI CHUỒN CHUỒN

Huỳnh Tài

Thuyền lom khom hái rau muống trên bờ ao, thỉnh thoảng dừng lại ngược nhìn trời. Mây xanh như màu lá non, trời trong như nước lóng phèn. Gió phất phơ từng cơn nhẹ nhẹ, mát dịu dịu như nước sông được hai hàng cây che mát. Mùa này, thời tiết trên cả tuyệt vời! Đúng là Tết sắp về cho nên mọi vật tươi ngời sức sống. Thuyền lấy tay bẻ nhẹ đợt rau muống non, chúng gãy đôi, kêu cái “rộp”, búng xuống mặt nước nghe rất vui tai. Thuyền định sang đám rau muống nhưng đã thấy Nô lừ lừ đi tới, trên vai còn vác cây vót bèo. Nô chìa ra cho Thuyền xem 1 cái bịch ni lông đựng 1 khối chuồn chuồn, đen có, đỏ có, cả những con chuồn chuồn kim bé xíu xiu màu xanh lơ.

- Công nhận mùa này chuồn chuồn nhiều dễ sợ. Dem về cho con gà đá của tui ăn là nó “sung” phải biết luôn!

Thuyền cúi thấp đầu nhìn chúng, có con đang giãy giụa trong cái nhà tù chật hẹp:

- Tội tui nó ghê! Nô ác quá đi! Sao không để yên cho chúng. . . ăn Tết? Như vậy tội lỗi đầy người! Kiếp sau không... đầu thai được đâu!

Nô lắc đầu, phì cười. Con gái như Thuyền buồn cười quá đỗi, cái gì cũng xót xa, mềm lòng, lắm khi lại sợ hãi. Nhớ ngày xưa, hai đứa từng giận nhau vì chuyện con con này. Nô bắt chuồn chuồn cho chúng cắn rốn vì người ta nói rằng chuồn chuồn cắn rốn thì sẽ biết bơi. Thuyền lại không tin điều đó nên chẳng bao giờ cho rằng chuồn chuồn chạm vào rốn của mình và vì sợ. . . đau nữa! Nô chứng minh cho Thuyền thấy cho nên bắt 1 lượt 5 con, cho chúng chúi đầu vào rốn mình mà cắn cho đã. Thật ra, 1 con thì chỉ đau như kiến cắn, còn 5 con thì sẽ. . . đau thấu mấy ông trời luôn, nhưng Nô vẫn ráng. . . cười để Thuyền tin là không đau. Xong, Nô nhảy ùm xuống sông, bơi vùn vụt như con rái. Thuyền trở mắt nhìn, thấy kỳ diệu quá chừng, quên rằng Nô đã biết bơi từ. . . trước đó. Thế là Thuyền nhắm mắt chịu đau cho chuồn chuồn cắn rốn rồi bảo Nô đẩy xuống sông vì Thuyền cũng không dám tự nhảy xuống. Kết quả là Thuyền chìm ngấm, Nô thừa cơ nhảy ngay xuống làm “anh hùng” cứu “mỹ nhân”. Nô cười sặc sụa vì Thuyền uống hết mấy ngụm nước. Thuyền tức Nô nên giận luôn mấy ngày. Sau đó, Nô mới tập bơi cho Thuyền, vì ở miền sông nước mà không biết bơi thì coi như là. . . chết yểu. Thuyền bắt 1 con chuồn chuồn trên nhánh bưởi. Nó giẫy giụa cái đuôi nhưng vô vọng, nên chỉ biết ngoe nguẩy lên xuống:

- Nô thấy không? Chúng biết mình sắp chết cho nên cố giãy giụa mà Nô lại dẫn nó vào cửa tử cho đành. Đúng là lòng người hiểm ác!

Nói xong, Thuyền thả tay cho nó bay mất. Nô thấy quê quê, tự dưng lại bị “lên án” vô tội vạ. . .

- Thôi được rồi, tui sẽ không bắt chúng nữa, từ ngày mai, chịu không?

Thi học kỳ xong, bài vở hình như cũng. . . chuẩn bị đón Tết cho nên không còn nhiều như trước. Hai đứa dạo này rảnh lắm. Vốn ở cùng xóm, lại học chung trường cho nên hai đứa thân nhau như anh em, đi học hôm nào cũng đi chung.

Có một hôm Nô hỏi Thuyên:

- Thuyên nè, tụi nó đồn tụi mình là. . . bồ của nhau đó!
- Kệ! Miễn sao mình “trong sạch” là không sao hết.
- Rủ mai mốt tui “đỗ” Thuyên thì sao?

Nô cười ha hả cho câu nói đùa táo bạo của mình. Thuyên ngồi phía sau đâm vào lưng Nô thành thích, bảo rằng Nô. . . ăn nhằm thứ gì rồi nói tầm bậy! Nhưng Thuyên cũng phải suy nghĩ. Hai đứa chơi thân nhau, hiểu nhau như lòng bàn tay thì lỡ thích nhau cũng đâu có ảnh hưởng tới hòa bình nhân loại?

Thuyên chuyền tay đám bông vạn thọ xuống xuống cho Nô chất ngay gần. Xong đâu đấy, lại đến đám bông cúc Đà Lạt. Mùa Tết, ở quê trồng nhiều nhất là loại bông này, có thêm là 1 ít quỳnh anh và cúc ngoài để bán kèm. Bởi vậy, đầu năm đầu tháng, cả xóm Thuyên thơm dậy mùi hoa vạn thọ, bướm bay ngập trời, phất cánh lên xuống những bông hoa màu đỏ và vàng. . .

- Bán cho mình mấy bó vạn thọ bông to đằng kia đi bạn!

Cả Thuyên và Nô đều giật mình vì cái giọng nhỏ nhẹ và cách xưng hô lạ huơ lạ hoắc. Đứa con gái đứng trên bờ trạc tuổi Thuyên, da trắng, tóc suôn thẳng, không để tóc mai phía trước trán mà lại chẻ đều hai bên. Thuyên thấy Nô nhìn mà ngẩn cả người.

- Hai bạn là Thuyên và Nô phải không? Đúng là tiếng đồn thiệt không sai!
- Bạn là. . . - Nô ấp úng.

- Mình là Hàn Xuân, cháu bác Tám Rẫy, về đây chơi vài ngày. Các bạn dẫn mình đi tham quan với.

- Cái gì mà đồn đại tui tui? Bông gói xong rồi nè. Cô chọn rôn quá! Tui tui bận lắm!

Thuyên gắt. Hàn Xuân nở nụ cười tinh nghịch, nói thêm 1 câu làm Thuyên tức quá chùng:

- Tối nay Nô dẫn mình đi soi với!

Thuyên hứ 1 tiếng rõ to. Con gái thành phố bạo dể sợ, mới gặp 1 lần mà rủ đi chơi. Vậy mà coi Nô kìa, như kẻ mất hồn. Thuyên bực, thét lên:

- Nô đập lên bông hết rồi kìa!

Nô lúng túng co chân rồi. . . rút luôn xuống sông cùng 1 chùm bông cúc! Chiều, Thuyên qua nhà Nô nhưng bác nói là Nô đã đi soi. Soi gì mà sớm vậy? Chắc là qua dẫn “người thành phố” đi rồi. Thuyên tức quá, bèn chạy về nhà rồi chạy theo hai bên dòng kênh rợp đầy dừa nước, nơi Nô hay giăng lưới. Thật không sai mà, Nô với “người thành phố”, hai người ngồi hai đầu xuống kia kìa.

Hàn Xuân lấy tay rẽ hai luồng sóng, khoái chí cười khúc khích:

- Ngày mai, thế nào Nô cũng bầm mình với Thuyên cho mà coi!

- Hồng có đâu! Thuyên hiền khô hà!

- Nô giỏi thật đấy! Biết làm đủ thứ mà học lại giỏi nữa, chứ không như con trai thành thị chẳng biết làm gì ngoài chuyện học và học.

- Trời đất! Ở đây ai cũng vậy hết trơn! Thuyên với mấy bạn cùng lớp cũng vậy đó!

Hàn Xuân nói Nô khiêm tốn làm Nô cũng ngượng ngượng. Xuân thích chốn quê này lắm, trong lành và giản dị. Người quê thì chân chất và đáng yêu vô cùng! Khi cận Tết thế này, cảnh cũng đẹp đến lạ lùng. Xuân có thể hít thở gió xuân vào tận tủy và các tế bào máu chứ không hơi hợt như trên thành phố, thấy mùa xuân chỉ qua con người. Nô nghe Xuân nói chuyện mà như say... rượu để ngâm chuối hột. Hàn Xuân nói chuyện mà hay quá chừng!

Thuyên ngồi bó gối nhìn đám chuồn chuồn đang bay tầm tầm. Hai hôm nay, Nô cứ đi với Xuân miết. Không biết làm gì nên Thuyên ra đây ngồi cho đỡ buồn. Chợt, Hàn Xuân từ đâu đi lại, ngồi xuống bên cạnh. Thuyên chẳng thém ngược mặt nhìn, cứ dán mắt vào đám vạn thọ chưa được nhổ nước mắt.

- Mình thích nhất là cảnh chuồn chuồn bay ngợp trời như thế này.

- !!!

- Thuyên yên tâm! Mình không đem Nô của Thuyên lên thành phố mất đâu mà sợ! - Xuân khẽ đẩy nhẹ Thuyên một cái. Thuyên hơi bất ngờ vì câu nói thẳng tuột như nắng ngay giờ ngọ của Xuân - Nô chân phương và rất... dễ thương! Tại mình là người thành phố, phong cách hơi khác nên Nô có thái độ vậy thôi. Nô cứ khen Thuyên mãi.

Nói rồi, Hàn Xuân nhét vào tay Thuyên một cái móc chìa khóa hình con chuồn chuồn đỏ bằng nhựa dẻo.

- Tặng Thuyên đó!

- Thuyên thích lắm!

- Chiều mai mình về, hai bạn lấy xuồng chở mình ra lộ đường lớn nghen! Thuyên nắm lấy tay Xuân chạy trên bãi cỏ, kể cho Xuân nghe những chuyện độc nhất vô nhị ở miền quê này làm Xuân cứ miệng chữ A, mắt chữ O.

- Hẹn hai bạn ở trường đại học!

Hàn Xuân vẫy tay chào tạm biệt khi đã chụp xong mấy tấm hình làm kỷ niệm. Xuân đi buổi chiều vì muốn có vài tấm với đám chuồn chuồn cánh mỏng. Xuân đi khuất, Thuyên lấy móc chìa khóa ra khoe với Nô, ai ngờ Nô cũng có một cái tương tự nhưng là hình con chuồn chuồn trâu đen thui, to tướng. Hai đứa cười huề. Nô nắm lấy tay Thuyên, chạy đi trong gió ấm, đồng xanh và ngợp chuồn chuồn chấp chới bay:

- Về nhanh, còn đi cắt mấy nhánh mai vàng về chung, cúng ông bà...

Tôi thì luôn nghĩ rằng những cây trường xuân bé bỏng mọc lan tràn trên khắp dải đất quê mình là một thứ cỏ dại. Loài cây dễ tính, sức sống rất bền bỉ dù bị vứt đầu đó ở xó vườn, quảng quật lên nóc chuồng gà, quảng vào chân bờ rào, bỏ rơi trên đồng đá hay mảng gạch xỉ. . . Tại ngay cả những nơi không có chút đất đai màu mỡ nào, quên bằng đi một thời gian rồi chợt ngoảnh lại nhìn, những cây trường xuân đã xanh mơn mớn, đã bời bời sinh sôi. Tựa hồ trong những thân thể mỏng manh gầy gò ấy luôn tiềm tàng một khát vọng sống rất mãnh liệt, chỉ cần có ánh sáng mặt trời là bùng bùng lên. Kể cả những đài trường xuân già nua, héo quăn héo quắt ngả màu vàng vàng bọc lấy những hạt mầm mỏng tang, nhẹ bằng bằng cũng ao ước được sống, được phát tán, đâm chồi. Tôi quấy phá và nghịch ngợm. Mỗi lần chẳng còn nghĩ ra trò gì, tôi thường vầy vò vô tội vạ những đài hoa khô cứng lép kẹp ấy trong lòng bàn tay rồi phồng má thổi phù phù. Những tép hoa bay tứ tung, vung vãi khắp chốn, bắn lẫn cả vào những nia hạt giống rau của mẹ. Mẹ luôn bận rộn nên không để ý. Tới mùa, người gieo hạt lên từng luống đất mịn màng thẳng khời khời trong vườn nhà. Một đêm sương qua đi. Đôi buổi mưa xuân rơi lất phất. Những hạt giống mẹ vô tình gieo kia cũng bám được lên mặt đất, chui lọt qua kẽ nứt làn gió, giấu mình dưới trắng rơm mục. Chỉ cần có thể, chúng đã định vị được ngay chỗ đứng để cho chiếc rễ trắng con con nhô ra bên cội, lên mầm. Nhưng có một điều lạ lùng, trường xuân lại là thứ cỏ rất hiền thực. Chúng không tranh giành giành đua, đề đầu cuời cổ những kẻ cộng sinh. Chúng biết phận, đứng khếp nép, hòa thuận nhường nhịn láng giềng và hình như sự có mặt của chúng làm cho những cây cối xung quanh mình tươi tốt hơn thêm. Bởi vậy, khi những luống đậu tương, cô- ve, rau bao, dền, đay. . . bắt đầu xanh ngấn ngắt thì mới thấy loi choi, lấm tấm những đầu trường xuân bé bỏng li ti như giọt mực tím he hé nhô lên. Rồi giọt mực tím ấy chệnh choáng lớn dậy, dền dẹt hình cúc áo. Ấy là nụ hoa. Cho đến lúc hoa bùng bùng lên, phúng phính, tròn trịa tựa đầu ngón tay, mùa hạ đã về. . . Hoa trường xuân không có cánh riêng biệt. Đúng hơn, cả bông hoa là những tép hoa cứng cỏi dựa kề bên nhau suốt đời. Không có hương thơm, chỉ có sắc hoa là lạ lắm, tím hồng tựa tựa hoa mười giờ. Roi rói tươi. Bốn mùa mưa nắng dãi dầu, khi lá còn xanh, cả khi cội cành sang đông đã vàng lụi, tàn tạ trong cơn gió bắc lạnh giá. Dù như vậy, màu tím của hoa trường xuân vẫn cứ tha thiết, lay lắt, đeo đẳng và ngời ngời lên. . .

Có lẽ vì bản tính khó bị khuất phục và bướng bỉnh ấy mà trường xuân là thứ sinh linh hiền lành nhất bị một đứa bé cực kỳ vô tâm và xấu tính là tôi đối xử tệ bạc, thậm chí hành hạ tàn nhẫn. Tôi mặc sức bút, nhổ, bẻ những nhánh trường xuân, bó thành từng nắm to rồi treo ngược lên đỉnh gộc tre làm cọc tiêu quảng vòng, ném đá, bắn cung tên và súng cao su. Những buổi đi chăn ngựa men đồi, tôi thừa hàng túi cuộc trường xuân, gạ gẫm những đứa mục đồng khác thi đấu cuộc. Cuống hoa trường xuân rất dai, rất cứng, bởi vậy tôi chấp cả đứa ăn gian lén xâu sợi đồng bé teo qua cán cuộc của mình. “Tiêu này”. “Xin bác cái thủ cấp này”. Đoàn đao trường xuân tôi bỏ xuống, quố cỏ gà, booc- vại, dâm bụi, cúc dại. . . cứ gọi là bay lông lốc. Phá phách chán, tôi và chúng bạn lại hò nhau nhảy chồm chồm lên những trắng trường xuân, hết đuổi bắt thần lẫn, cào cào, chuồn chuồn, bướm bướm lại moi móc để mèn, trùi trùi. . . Mỗi khi giận hờn, cáu kỉnh hoặc có điều gì khoái chí, đứng cạnh bụi trường xuân, tôi cứ tưởng như đang được bố cho tự do một mình cuời trên lưng tuấn mã mà dùng cái roi tre quất tới tấp vào đám cỏ hoa để trút bỏ tất cả nỗi niềm trong cái tâm hồn bé nhỏ hời hợt và nông cạn. Trường xuân bị đánh tới tấp, cành, nụ, lá, hoa rụng rời văng bắn tứ tung. Những nhánh trường xuân trở trụi, nát như hăng hăng ngai ngái. Không có ngày nào sân nhà, lối ngõ không bày bừa đầy rác hoa lá trường xuân. Buổi chiều tà, mẹ lại phải lấy chổi trúc quét gom thành từng đồng dưới chân rào.

Chỉ khi nào chơi bời hăng hái đến mệt lả, tôi mới lăn ra nằm sõng soài trên đám lá khô trên bìa rừng hoặc ngoẹo đầu, áp má vào tảng đá dưới bóng cây nơi khe suối, lim dim mắt và lơ mơ ngắm nhìn. . . Đột nhiên lúc ấy như có phép thần kỳ, trong mờ ảo lung linh, những đóa trường

xuân bông hiển hiện to lớn khác thường. Chúng cứ lớn mãi lên tựa như hàng ngàn chiếc đèn lồng tím biếc lấp la lấp lánh. Rồi cứ thế, cả một vùng sắc xanh của lá, sắc tím của hoa nhòa vào nhau như một dòng chảy khổng lồ, bông bành, hư ảo trôi đi xa tít tắp nơi những con đường, những núi đồi. . . dưới nắng vàng chói chang và trời xanh tha thiết. Miệng còn ngậm day day cuống trường xuân, tôi cứ thắc mắc mãi mãi, không biết sao lũ nhệ ngo, bê con và bầy sơn dương lại thêm ăn loại cỏ nhơn nhớt, nhật nhẽo thế này. Cứ gặp chúng ở trên đồi thì biết. Cái mồm ươn ướt dũi dũi xuống, cái miệng bồm bẻm nhai nhong từ tốn đến là ngon. Những khi ấy, tôi chỉ có một mình. . .

oOo

Tuy thế, tôi vẫn luôn coi trường xuân là thứ chẳng ra gì. Kể cả lúc tôi cẩn thận chọn lựa, tìm kiếm những nhánh trường xuân đẹp nhất, lấy dao con cắt tỉa rồi bó lại, bọc kỹ lưỡng trong lá chuối xanh, gác vào chiếc lồng- guật cài bên yên ngựa chuẩn bị theo bố đi chợ huyện.

Chợ huyện cách xóm núi của tôi chừng bốn cây số đường rừng. Đây là một bãi đất rộng, bằng phẳng và nhẵn lì, chạy dọc bên quốc lộ, kề cận những dải núi đá cao ngất lồ xô. Không biết từ bao giờ người ta đã xây lên giữa bãi đất ấy một khán đài bằng đá và dựng lên chính giữa một trụ cột bê tông cao sừng sững. Phiên chợ nào ngẩng đầu lên tôi cũng thấy quốc kỳ tung bay phất phới nơi cột trụ ấy. Cứ bám theo vật kiên cố này làm tâm, lều lán, nhà cửa. . . hàng hàng nối tiếp nhau san sát tỏa ra. Ngày thường, chợ huyện thưa thớt, lèo tèo mấy người trong trấn lại qua. Hy hữu mới có chiếc xe liên vận dừng lại cho khách nghỉ ngơi phút chốc. Người ta ăn vội cái bánh mán thầu nguội ngắt ở quán nước duy nhất trong trấn của bà Veng, rửa nhờ mặt mũi chân tay tại giếng nước nhà ông Cẩm Hồn gần đó. . . Nhưng đến phiên chợ, những dãy nhà mái cọ thấp lè tè rêu phong, ủ dột nấp dưới những tán quèo cổ thụ xù xì mốc meo gân guốc thoát cái đã thay luôn một khuôn mặt mới: hồ hởi, hớn hờ, tươi tắn trẻ trung. Tất cả các khung cửa sổ, cổng ngõ ngày thường vẫn sầm sì khép nép, nay được mở tung hết cả ra. Người đi chợ đông quá. Người cứ như là từ dưới đất chui lên, từ các khe núi, bản làng heo hút hẻo lánh bấy lâu ẩn mình nay hiện ra để tràn về chợ. Người Mán, người Sán Dìu, người Mèo, người Cao Lan, người Lô Lô. . . Nhưng đông nhất vẫn là người Tày và người Nùng. Rồi cả người Kinh lên miền ngược lập nghiệp từ lâu năm nữa. vào phiên chợ, còn xuất hiện vài tay lái buôn miền xuôi đeo túi dết, đội mũ lá, mắt lanh lợi ngó nghiêng kiếm tìm món gì đó. Những chiếc ô hoa, những chiếc dù đen, váy thổ cẩm, khăn piêu, dải áo năm thân, bắp chân quấn xà cạp, chuối tràng bằng đồng bạc, cổ tay mang vòng cườm, những chiếc khèn cùng màu áo chàm, áo xanh sẫm lam loang loáng hòa vào nhau, nhìn cứ lóa cả mắt. Hàng hóa đầy ùn trên cái chiếu cời và tèm gang rải trên mặt đất, trên đài đá, met, nia, sần lán. Ngô hạt vàng vàng, tím tím, trắng trắng trong thúng. Gạo cẩm, nếp vì- pát, gạo nương thơm nức ăm ắp từng bao. Muối trắng, đỗ đen, đỗ tương, đỗ xanh, vừng, đại mạch. . . từng lu. Cá mắm, tép khô, đường phèn, những gắp thịt thú rừng, cá suối tẩm gừng nước vàng óng còn thơm lừng và hăm hăm nóng bầy ngồn ngồn. Những bu vẹt, lồng gà, những ống nứa gang nút lá chuối đựng đầy mật ong. Những giành sa nhân, mộc nhĩ, nấm hương, thảo quả héo quăn. Những dẫu, mận, mơ, đào, trám đen, trám trắng, cam, quýt, sọt mắ- coọc, lỏng mắ- kham. . . tươi ngon ồng ồng. Một vài ông già mặt mũi nhăn nheo, đội mũ nồi đen, mặc quần áo chàm có vòng hoa văn mặt trời quanh cổ áo, móng tay cẩu cằn, ngậm điếu thuốc như tổ sâu quăn bằng thứ lá nâu nâu xỉn xỉn, mắt lim dim, ngồi bệt dưới đất. Trước mặt ông, trên chiếc lá cọ hoặc mảnh cốt, tèm nửa nho nhỏ bày nào là tay khỉ khô, mật gấu, vỏ cây rừng, vảy tê tê, vuốt hổ. . . và mấy mẫu cao đen đen hôi thum thum. Thi thoảng, góc chợ chọt rộ lên bởi tiếng cãi lộn giá tiền kỳ đà, tắc kè, tò he, rùa rùa hay gà què nhập nhằng gì đó do không hiểu hết ngôn ngữ của nhau mà ra. Cũng có một vài cuộc xô xát của đám thanh niên chỉ vì chàng trai nào đấy mãi bám theo một nương, một noong xinh đẹp, duyên dáng đã mang vòng bạc, dây tết ngũ sắc trên cổ tay trái mà anh không để ý. Tuy nhiên tất cả đều ổn thỏa khi một mề, một ké chẳng biết từ đâu tới kịp thời tung quyền Tàu, phi chương cước khóa giữ bàn tay hăng máu đang định rút dao khỏi vỏ gỗ bên hông ra. Người già vỗ vai kẻ hàng con cháu để nói đôi điều đạo nghĩa. Hai bên xích mích ngượng ngáp nhìn nhau và giảng hòa bằng cách kéo vào quán lá, tay vòng tay chuyền nhau uống chung bát rượu đầy. Cũng có những người đã

thành anh em kết nghĩa hoặc đồng hao một nhà từ những cuộc “kín tẩu” nho nhỏ ngẫu nhiên như thế. . . Cuối chợ, một bày khỉ bị người ta nhốt trong lồng gỗ cứ nhe răng khèng khèc bộc lộ sự bất mãn mất tự do cùng mấy chú vẹt xanh, chim sáo, họa mi cũng đang bị cầm tù trong rọ tre treo phía trên đó. Nhưng cũng có chú khỉ láu lỉnh lỉnh. Nó chìa tay ra ngoài xin ăn. Cho nó mẩu đường phen, trái mận, quả mắc- mật hoặc mẩu mía de. . . cu cậu liền nhét vội vào miệng, không hiểu là ngậm hay nuốt chừng mà nhanh thế vì nhoáy một cái đã thấy một tay lại gãi bụng, gãi đầu, gãi tai, còn tay kia lại chìa ra ngoài xin ăn tiếp. Mắt con khỉ cứ chom chớp, nhìn tội nghiệp thế cơ chứ. . . Nhưng kẻ phàm ăn này cũng rất xấu tính, nhất là đối với những đứa trẻ nào đã không cho nó cái gì lại còn cười cợt, ngoảnh lưng chống mông làm ngơ là biết ngay. Nó thò cánh tay dài ngoẵng đen đúa lông lá của mình ra, cổ tóm bằng được vào cái bàn tọa hoặc hông sườn để bấu cho một cái thật đau khiến kẻ vô tình với nó phải kêu thét lên. . .

oOo

Chúng tôi xuống chợ, vì đội thông tin văn hóa đang chờ bố tôi ở đấy. Trên cái khán đài đá, phong, màn, khẩu hiệu. . . đã căng ra cự kỳ sắc sỡ. Chú Nhỏ, chú Phía, bác Loòng và mấy đồng đội nữa của bố đang thử lại loa cầm tay, lắc lắc xúc xắc, lục lạc, chập cheng chũm chọe, phèng la, thổi kèn, thổi sáo và cả đàn nhị nữa. Tiếng trống thì thùng, tung tung tung bưng. Nhưng chỉ khi nào bố tôi đến, ra hiệu lệnh thì mọi người mới bắt đầu các tiết mục của mình. Khi này chính là tầm chợ đông người nhất. Cô Phi La, bác Thảo Can, chị Sẻ Mại, chị Nông Chủ Hào, anh Hà Văn Toòng là những diễn viên chính của đội. Họ hát, diễn kịch, đọc tấu, đọc thơ, đối thoại và trò chuyện với khán giả. Người đổ về khán đài mỗi lúc một đông. Đội văn nghệ diễn các tiết mục đa phần được cải biên từ các làn điệu dân ca quen thuộc trong vùng bằng tiếng Tày, tiếng Mèo và tiếng Kinh. Những bài hát hùng tráng tha thiết, đại để thế này:

Chà tảng nóa chẩu dinh tù ti doa moa cồ xinh. Oa cha chư chầu tà tráo tủa troa. Tủa nha cu mình tảng tu chì di lì lú. Oa cha nì ná mồ ta hu sư mình ta trao linh tao. Pi xinh thì dinh mình tao pi cù tà tráo lu du. . . (Đại ý: Ta đánh đổ hòn đá Quốc dân Đảng. Ngày nay có Hồ Chủ tịch lãnh đạo, các dân tộc chúng ta đã được sống chung trên một Tổ quốc. . .).

Hoặc giản dị, vui tươi:

. . . Thàng tiết mùa bươn hả pây dăm. Bươn pét khẩu păn lằm kéo lại. Thàng bươn cầu khẩu cải pền chèn. Đếch ké tợn au càn pây háp. Báo sao duyên nả nạc chồm khua. . . (Đại ý: Tháng năm ra ruộng cấy lúa. Tháng tám lúa đã lên bông. Tháng chín gặt ra tiền của. Trẻ già vác đòn gánh quẩy về. Trai gái vui cười hả hê. . .).

Nói chung, các tiết mục đều có cùng chủ đề ca ngợi đất nước, quê hương, đời sống ấm no, thanh bình; cổ động, tuyên truyền các chủ trương, chính sách, đường lối của chính phủ cách mạng; thông tin văn hóa, giáo dục, y tế. Đặc biệt là các phương pháp phòng chống chữa trị bệnh tật, vận động đồng bào bài trừ mê tín dị đoan, loại bỏ các hủ tục, làm rõ cái tốt, cái hay của đời sống định canh định cư, mối quan hệ đoàn kết giữa các dân tộc anh em. . . Người người xúm lại lắng nghe, hỏi han, hát theo, hể hả vui cười, vỗ tay tán thưởng. Ai biết chữ quốc ngữ thì xin thêm tờ tuyên truyền của đội văn hóa, run run cầm trên tay, đọc lẩm nhẩm, mặt mày hớn hởi. Ai không biết chữ thì xem áp- phích, những tờ tranh vẽ, in những hình ảnh đen đen đơn giản dễ hiểu hơn. Cũng có khi hứng chí, các chú người Mèo còn mạnh dạn tháo gùi trên lưng trao cho người thương đi cùng giữ để treo lên khán đài múa khèn góp vui với đội thông tin. Bốn, năm chú ôm những chiếc khèn sáu ống trúc nối vòng theo bác Thảo Can, đá chân, đánh hông nhấp nhồm, nhịp nhàng. Có lúc, họ còn chẳng cả gậy dài, nhún nhảy, đung đưa múa khèn trên gậy như làm xiếc. Tiếng khèn âm âm, vang vang trong nắng mới. . . Bố tôi rất ít khi xuất hiện trên khán đài. Ngay cả những lúc đông vui nhất, ông cũng chỉ đứng ở hàng cột người ta treo những sợi dây thừng to đùng xa xa đây hoặc ngồi đầu đó nơi góc chợ. Như một khán giả bình thường, ông đi loay quanh thăm hỏi những người đứng gần:

- Ké (pạc, chài. . .) thấy sao? Hiểu thế nào về cái đội thông tin đang hát lá?

- Mình biết là mình còn ngu quá mà. Nay về thử làm theo lời các cái cán bộ nói xem. Mà mày có quen thằng gì đang đứng cầm ảnh Cụ Hồ trên kia không, hỏi hộ xin cho tao một tấm để tao đem về treo ở nhà vớ.

- Noọng (lan, a, pỉ, pá. . .) sao về sớm vậy. Chợ còn đông mà. Đội văn hóa diễn hay quá nhỉ?

- Mình thấy vui, ghé lại xem nhưng không có hiểu mày à.

- Noọng (lan, a, pỉ, pá. . .) không hiểu ở cái chỗ nào? Nói tôi nghe với lá. . .

Người đối thoại cùng bố cứ hết lắc, hết gật, hết chỉ chỗ, lắc đầu, cười cười, lại đâm lưng nhau thùm thụp hoặc chúi mặt vào ô vì thẹn thùng điều gì đó. Bố tôi nghe rất chăm chú. Có nhiều khi, tôi thấy ông còn ghi chép rất tỉ mỉ. Cuốn sổ bìa da nâu cũ sần của bố cứ loảng ngoảng những dòng tốc ký. Mỗi lần như vậy, về nhà bố tôi lại thức rất khuya. Ông sửa lại một tiết mục hay ca từ, lời tuyên truyền cổ động tiếng dân tộc nào đó. Đội thông tin tập luyện kỹ càng hơn. Họ chuẩn bị cho những chuyến đi xa, những chuyến đi không phải chỉ để đánh đàn, đọc thơ và ca hát. . .

oOo

Nhưng tất cả những thứ vui trong phiên chợ, kể cả ân sủng mà chú Nhỏ lắc xù xì xẹt to như con gấu ban cho tôi là ngồi bên cạnh mình để thi thoảng cầm cái dùi nên "tung. . . tung. . ." lên mặt trống cũng chẳng làm tôi hào hứng. Chỉ mãi sau, bố tôi mới sức nhớ ra. Chỉ mình bố mới biết tôi muốn theo người đi chợ là vì được đến quán nhà ông Tra Pá La nên người vẫy tay đồng ý cho tôi ra nơi ấy. Nhà ông Tra Pá La ở dãy nhà người Hác. Như những người Hác gặp hoạn nạn từ phương bắc xa xôi phiêu bạt tới ngụ cư trên quê hương tôi, gia đình ông sống rất hòa thuận, nhường nhịn cùng cộng đồng quanh mình. Cũng như những người Hác khác trong thị trấn, cả nhà ông, ai cũng chăm chỉ, hiền hậu, cần cù và chịu khó hết mực. Ông mở quán hàng, bán phở sẵn và vịt quay trong những ngày có phiên chợ. Tôi muốn đến nhà ông Pá La không phải vì tôi chết thèm bát sủi dìn, cái men- pao, chiếc mán- thâu hay cái coòng vịt béo ngậy vàng óng mỡ ngon ời là ngon mà bà anh Khâu vợ ông thường bắt tôi ăn ngay cho nóng khi gặp mặt. Tôi thích đến nhà ông Tra Pá La vì nơi đó có người bạn thân thiết của tôi - anh Máo. anh Máo của tôi là một cậu con trai thực thụ đấy, bố tôi khen thế. Da cậu ấy trắng hồng, mũi cao, mắt to dài và sáng. Lông mày cậu ấy xênh xếch và nụ cười tinh nghịch. Tóc cậu húi cua, đen nhánh và cứng như sợi cây moóc. anh Máo hơn tôi một tuổi nhưng cao hơn tôi hẳn hai cái đầu. Có thể vì được cả nhà tới những bảy người lớn thường xuyên quan tâm chăm chút nên anh Máo cực kỳ nhõng nhẽo, thích "sa cheo". Mỗi lần tôi tới đều thấy cậu ấy đang ngồi bệt dưới nền nhà, nước mắt lưng tròng, mặt mày phụng phịu, miệng lầu bầu mếu máo vùi vùi cái gì đó. Thế nhưng chỉ cần nhắc thấy bóng tôi lon ton ngoài cửa, anh Máo liền vội vàng quệt ngang nước mắt và tươi tỉnh lại ngay. Cậu ta hớn hỏ chạy bổ về phía tôi, cảm động đỡ lấy bó trường xuân bọc lá chuối mà không hiểu sao lúc ấy, tôi rất trịnh trọng nâng niu đưa tặng như món quà vườn nhà. anh Máo phải lòng hoa trường xuân một cách ghê gớm. Máo nắm tay dắt tôi lách qua những tấm lưng nhể nhại mồ hôi của các vị khách chen nhau ngồi xì xụp ăn hàng trong dãy quán; chờ tôi hết chào hai anh sinh đôi La La và Liu Liu giống nhau như hai giọt nước đang tát bật bên dây bếp lò rùng rục, rồi lôi tôi đi qua sân, ra nhà sau. Bên ngách cửa gian thờ, hướng thẳng ra quán, có hai ông tượng sứ nhìn rất lòe loẹt đang ngoác đôi môi dày đỏ chót cười cực kỳ vô tư. Máo vút hết những thứ hoa trong các lọ bình nho nhỏ cắm quanh đó, thay trường xuân vào. Cậu thắp hương, quỳ gối, chắp tay thành tâm khẩn vái:

- Tấn tài! Tấn lộc! Cát tường! Trường xuân!

Tôi cũng bắt chước anh Máo nhưng không hiểu điều mình lầm bầm nói nghĩa gì.

- Thì Máo thấy tía, thấy má^[12] ngày ngày khẩn thế, bảo có như vậy mới yên ổn, mới khỏe mạnh, mới may mắn, có nhiều khách đến ăn hàng và mới sống lâu nên làm theo luôn thôi.

Còn tôi lúc ấy thì chỉ đảo mắt đánh giá hai cái ông “tấn tài, tấn lộc” nhà Máo cười bồm bĩu thể kia thì không thể nào dùng làm búp bê chơi đồ hàng được rồi. Bởi vậy chẳng mất thời gian, chúng tôi rủ nhau chui vào nhà kho, cào vào những bao tải đựng hạt lúa mì, ngô, sắn khô... cho mặt mũi, tóc tai, quần áo phủ ngầu những bụi, rơm rác và mạng nhện rồi cười khanh khách. Chúng tôi trèo lên cả những xà kéo cao quá đầu người, tìm bóc những tờ giấy hồng viết những câu phù chú chữ Hán mực tàu đen đen giắt trên mái ngói để gấp pháo, gấp quạt, gấp máy bay, thuyền bè... Vừa làm, chúng tôi vừa ba hoa xích tốc với nhau đủ mọi thứ trên đời. Cứ như thể chúng tôi đã xa nhau từ lâu lắm rồi nay mới được gặp mặt... Có tiếng ho húng hoảng từ phía lầu vọng tới. Tít cuối vườn nhà anh Máo, cách biệt bởi những bồn cây và chum vại sành, nơi mà tiếng ồn ào của phiên chợ và khách khứa không thể vượt tới được có một lầu gác nhỏ bằng gỗ. Trên lầu, có một người tóc trắng như mây, mỗi khi chải đầu lại đổ xuống dài chấm gót. Người này dáng vóc phương phi, luôn trầm tư tĩnh tọa với cuốn sách ngà vàng có những cột chữ tượng hình vuông vuông trong tay. Đó là Bạch Mao Nữ - nãi nai - bà nội của anh Máo. Nãi nai có vẻ huyền bí và khắc kỷ. Bà rất ít khi lộ mặt ra ngoài. Mỗi lần nãi nai có việc phải đi đâu, tía, má của anh Máo lại phải xòe ô, rước xe ngựa đón ra từ tận cửa. Thi thoảng tôi còn thấy ông Tra Pá La, bà anh Khâu quỳ gối dập đầu dưới chân cầu thang lầu vắng an hay thỉnh cầu điều gì đó mà nãi nai vẫn nhất định không tha thứ. Cả nhà anh Máo ai ai cũng tôn kính và khiếp hãi uy phong của nãi nai... Tôi đứng phắt dậy, gạt tay anh Máo đang bấu chặt vào bờ vai mình, rón rén bò lên cầu thang, gõ càn cạch lên cánh cửa mãi cho đến lúc nghe thấy tiếng lẹt xà lẹt xẹt tiến ra mới ù té bỏ chạy. Tôi và anh Máo chui lọt vào gầm cầu thang và nấp im thin thít dưới ấy. Nãi nai ra mở cửa, mái đầu bạc ngó ngó, nghiêng nghiêng. Bà đi xuống mấy bậc cầu thang, qua lỗ hổng trên đầu tôi thấy rõ chân nãi nai nhỏ xíu, có lẽ chỉ nhỉnh hơn chân chúng tôi một chút, ngoắc vào đôi hài màu hồng viền kim tuyến đã sờn cũ lộ ra dưới ống quần lụng thụng thêu những đóa đỗ quyên vàng.

- À hầy a. Cái tía lão gọi ủa hầy? Ủa là ủa tang pận toạc Tường thi^[13] mà. Hầy a! Cái tía lão cần gì ủa a...

Tôi ngêngh ngêngh mặt, ngó sang anh Máo, định bảo: “Thấy chưa, nãi nai cũng rất hiền hậu đấy! Bà nội không chỉ đọc thơ Đường riêng đâu, bà còn muốn biết ai cần bà giúp đỡ đấy mà”. Nhưng nhói một cái, có thứ gì cứng cứng, đau đau cắm sượt qua má tôi, sượt cả qua miệng. “Xin bác xơi cái coòng gà!”. Hoa trường xuân héo khô, cứng sần lại, anh Máo chìa sát bên tôi giăng bẫy. Tôi tức quá “cạch” chơi cùng anh Máo, chạy ra ngồi bên cối xay, múc nước từ chum đổ vào máng xay giúp anh Liu Liu và La La. Tầm trưa, sau rất nhiều lần hòa giải không xong, anh Máo vác con mèo tam thể đang ngủ khoèo trên nóc chuồng gà, mon men lại gần tôi. Máo xách cổ con mèo, liếc nhìn tôi, nói to:

- Miêu! Mày hãy nói xem, trên đời này ai là bạn thân nhất của Hoan?

Cậu ta bóp mạnh tay một cái, chú mèo đau quá ngoác miệng kêu: "... Ao... Mao... A... Máo... ". Tôi thích quá đến bật cười và quên hết mọi chuyện giận dỗi để quay ra nịnh nọt anh Máo chỉ cho cách dạy thú biết nói. Dự định của tôi là để Míc học được dăm câu bà điều hay hay gì đó. Đại để: "Míc kia! Tao đổ mày biết con gì kéo cày, có sừng, ăn cỏ đấy?", nó sẽ trả lời: "Ấu... ấu... con... trâu" chứ không phải "... Đâu... đâu... điều hâu... ". Tuy vậy anh Máo có trao đổi lại với tôi, để dạy được Míc ừng ửng một đôi câu có ý nghĩa, tôi sẽ phải trả cho anh Máo một núi toàn hoa trường xuân, coi như là học phí “lão sư”. Một núi chứ cả dãy núi hoa tôi cũng bằng lòng tìm đủ cho ông thầy anh Máo. Quê nhà hoa nhiều như thế, việc ấy khó gì đâu...

Đó là một buổi chiều mùa đông u ám và buồn bã. Những cơn gió bắc lạnh lùng khô khan khinh khỉnh thò bàn tay cứng ngắc tàn nhẫn giật tung những tàu lá cọ trên nóc nhà ném thẳng vào vườn cải. Có tiếng người gọi ngoài cổng. Tôi quàng khăn len, xỏ dép, khoác áo bông co ro bước ra. anh Máo của tôi phong phanh áo sợi, chân đất, tóc tai rối bù, mặt mày xám ngoét. Hôm nay anh Máo lạ lắm, dám một mình đi bộ từ trấn lên xóm núi của tôi, thế mà dù tôi vội vã giật then cửa, kéo tay vật nài thế nào cũng nhất định không bước vào. Cậu ấy dắt tôi ra đứng nép vào bờ rào, nhìn quanh quất rồi len lén rút vật gì đó giấu trong ngực áo ra rồi đặt vào tay tôi. Con cù quay bằng gỗ cấm lai! Món đồ chơi quý giá nhất trong những thứ đồ chơi của anh Máo. Con cù quay có khắc chữ “vạn”, mỗi lần tiếp đất, nó rất xoáy, rất “lim”. Mặc dù chỉ là những nhóc nhí nhưng mỗi lần thi đánh cù với các chú Mán ngoài chợ hay phiên hội, bao giờ anh Máo và tôi cũng thắng. Chúng tôi rất hãnh diện về con cù của mình, ai gạ gẫm đổi chác thế nào cũng không đồng ý. Tuy nhiên, dầu sao nó vẫn là của anh Máo, thuộc về anh Máo. anh Máo luôn giữ rất kỹ và vì thân nhau nên Máo mới cho tôi chơi chung đấy. anh Máo hứa đến mùa xuân này, cậu sẽ theo tía, chị Phon, chị Phín, anh rể Tù Mi, anh Liu Liu và anh La La nữa vào rừng lấy củi. Trên rẫy nương, những gộc cây còn sống sót sau vụ mùa người ta đốt dở dang mùa đông qua sẽ trồi lên những mầm xanh hơn nên thế nào, cậu cũng dễ dàng tìm thấy gộc gỗ quý thật ưng ý để gọt cho riêng tôi con cù quay. Nhưng tôi phải tập quần dây qua chân cù và ngón tay, tập tung và chọn điểm thả cù rơi cho thật “hảo thủ” trước đã. . .

- Giữ nhé. . . - Anh Máo dúi vào tay tôi, nói giọng buồn buồn.

Lúc đó, tôi sượng rên và cực kỳ cảm động, không ngờ anh Máo lại cho mình cái vinh hạnh này nên định chạy vào nhà, bê cả mùng sách của mình ra cho anh Máo chọn đổi lấy món gì tương xứng tùy ý. Nhưng anh Máo giữ tôi lại và dáo dác nhìn xung quanh. Không biết sao khi ấy, tôi nghĩ ngợi thế nào đó lại chạy luôn vào vườn nhổ một gộc trường xuân to tướng mọc cạnh chân rào đầy những hoa là hoa, dúi vào tay anh Máo và lấp bắp những câu mà bố đã giảng giải cho tôi hiểu rất kỹ từ lâu:

- Phát tài. . . Phát lộc. . . Cát tường. . . Trường xuân. . .

Chúng tôi nhìn nhau như chưa bao giờ được nhìn nhau. Nơi con mắt sáng ngời và hiền hậu của anh Máo, tôi nhìn rõ bóng tôi bé tí teo như con kiến càng, mảnh khảnh, khờ khạo, ngồ ngồ, ngơ ngơ. Những đóa trường xuân tím ngắt rung rung trong vòng tay anh Máo. . . Có tiếng lục lạc leng keng vọng tới. Bố tôi mặc áo chàm, đội mũ lông cáo, khoác dây thổ cẩm ngang người, cười trên lưng ngựa đang về tới con dốc ngoằn ngoèo dài lê thê xa xa đầy mà. anh Máo hốt hoảng nấp vào sau lưng tôi khi người vụt qua. Rồi cậu ấy hấp tấp, luống cuống ôm bó hoa bỏ chạy. anh Máo khác thường quá! Tôi và con Míc bươn lên mồm đòi ngóng trông theo. Bóng dáng cậu ấy phong phanh. Đôi cánh áo với những chiếc nút vải bị gió giật xổ tung ra xấp xỏa. Chốc chốc, cậu ấy lại ngoảnh cổ ngoái nhìn và có lẽ bị vấp vào viên đá nào đó trên đường nên cúi đầu một cái. Bạn tôi bước liêu xiêu trong hoàng hôn u ám của mùa đông. Có điều gì rất khó hiểu, bi thương, biệt ly mà tôi tuổi nhỏ, nhỏ quá đã không thể nhận ra. . .

oOo

Tôi vẫn ngồi lặng im lắng nghe với vẻ ngoan ngoãn nhưng khó lung lạc như mọi khi cho đến lúc nhà sưu tầm âm nhạc dân gian ra về. Cũng như mọi lần, tôi không tiễn khách mà chỉ đợi tiếng sập cửa vọng lại để nằm vật xuống đi- vắng. Mắt tôi ngược lên, đăm đăm nhìn về phía bức tranh mới treo trên tường. Đó là phiên bản của phiên bản. Người thợ chép tranh giỏi nhất Hà Nội đã phải hì hụi cả tháng trời mà vẫn không làm tôi ưng ý. Bức tranh tôi chụp ở quận Bạch Vân, thành Quảng Châu trong chuyến công tác Trung Quốc vừa qua. Để thực hiện hợp đồng dài hạn hợp tác sản xuất các chương trình đĩa compact tuyển chọn âm nhạc vùng Đông Á do các nghệ sĩ Trung Hoa đại lục, Hương Cảng và Việt Nam thể hiện, tôi được giao nhiệm vụ tới Quảng Châu thống nhất với bộ phận biên tập của đối tác về kịch bản chi tiết trước khi tiến hành phối khí, hòa âm, thu thanh, quay cảnh, dựng hình. . . nhằm tránh trục trặc nào đó trong

ngôn ngữ biên thảo. Tại phòng làm việc của đạo diễn đồng thời là giám đốc nghệ thuật của phía bạn, tôi đã nhìn thấy bức tranh này; bức tranh được treo ở vị trí trang trọng nhất và ở rất gần với tầm mắt, chủ nhân mỗi lần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy rất gần gũi bên mình.

... Một chú bé mảnh khảnh cổ quàng khăn sẫm màu, mặc chiếc áo bông chàm vá một đùm nâu vát như bàn tay bên vạt áo. Cảnh chú bé là con cún nhỏ, tai nhọn vểnh lên như nghe ngóng điều gì xa lắm. Hai sinh linh ấy đứng trên mỏm đồi những tán sao cổ thụ cành cội trơ trụi, dưới bầu trời cuộn cuộn những áng mây xám rung rung. Núi rừng điệp trùng, u ám. Con dốc nhỏ, dải đường ngoằn ngoèo thấp thoáng dưới chân thung. . . Cảnh vật này đã làm tôi ngỡ ngợ, thấy quen quen quá. . . Cho đến lúc nhìn kỹ những bụi hoa li ti, bạt ngàn, tím sẫm trong ánh sáng lấp lánh của hoàng hôn lạnh giá. . . Bức tranh vẽ theo lối quốc họa cách tân với sắc tím nhưng tôi vẫn nhận ra những bông cổ đại, bé nhỏ, ngời ngời kiên trinh ấy chính là hoa trường xuân. Hoa trường xuân quê tôi! Hoa trường xuân tuổi nhỏ vời vời thương nhớ đời tôi. “Là tác phẩm của Trương tiên sinh. Tiên sinh cũng còn khá thanh niên, trạc tuổi anh đấy. Những lúc thanh nhàn, tiên sinh sáng tác hội họa. Về hoa, thì chỉ có vẽ thứ này thôi”. Chuyên viên ngôn ngữ đồng thời là trợ lý của Trương giới thiệu khi thấy tôi chăm chú đến bức tranh một cách rất lạ thường. . .

Tôi không gặp được Trương bởi vì anh đang có mặt tại La Sa, thủ phủ xứ Tây Tạng huyền bí, trong khí hậu khắc nghiệt, cùng các công sự hoàn thành ngoại cảnh cho tập tiếp theo của bộ phim dã sử về cuộc đời một đức Phật tỷ hơn - đức Đạt ma bé nhỏ, đáng kính và đáng yêu trong truyền thuyết. Bởi thế, ngày chia tay các bạn bên ấy, tôi đành ăm ớ trình bày một lý do hết sức buồn cười trước khi xin chụp lại bức tranh của Trương sư phụ. Suốt hành trình trở về đất Việt cho đến nay, tâm trí tôi luôn băn khoăn một câu hỏi, một thắc mắc mà chỉ khi nào trực tiếp gặp Trương có thể mới hết mơ hồ: anh có phải là anh Máo những năm tháng tuổi thơ của tôi không?

... Trên vô tuyến, bản tin cuối ngày. Tình hình thế giới. Xung đột các sắc tộc, tôn giáo, đảng phái. Những mưu mô chính trị đen tối. Các cuộc chiến tranh đau thương và tàn khốc. Tôi nhìn thấy, những người mẹ ôm xác con thơ. Tôi nhìn thấy những đám đông hốc hác, đói khát, hoảng loạn, nháo nhác. Tôi nhìn thấy, những người xưa kia có thể là bạn bè, nói chung một ngôn ngữ, sống trên cùng một mảnh đất, nay đối đầu trên hai giới tuyến, ném lựu đạn, xả súng vào nhau. Tôi nhìn thấy binh lính, xe tăng, đại bác, tên lửa và máy bay. . . Những thành phố, con đường, cây cầu, sân chơi, khu vườn, mái trường, đèn đài. . . bỗng chốc tan tành đổ nát. Tôi nhớ đến tiếng ghen ngào của nỗi sợ hãi không dám bật lên môi bởi bị bàn tay người lớn giữ lại. Nhớ nỗi âu lo ngỡ ngàng đang đêm giá lạnh bị thúc dậy khỏi chăn đệm ấm êm bấm bóp, hoảng loạn, dặt dứ, bơ vơ. . . và những đoàn người sơ tán hỗn độn, nhếch nhác, muộn phiền, đói khổ từ miền biên cương xuôi xuống phương nam lánh nạn hai mươi năm trước kia. . . Chẳng hiểu vì cơn cố gì những người anh em dân tộc Hác ở quê tôi đã âm thầm bỏ đi đâu mất. Mấy tháng tiếp theo, xung đột biên giới Việt - Trung xảy ra. Phiên chợ đông vui, buổi biểu diễn văn nghệ của đội văn hóa thông tin, ngày xuống núi đi học, trò đánh cuộc, chơi cù quay, hội tung còn, đánh cầu, chẵn trâu, cười ngửa. . . yên lành, vui vẻ, vô tư cũng tiêu tan theo hết. . . Trong thời điểm nhiều nỗi buồn u ám ấy, một vài người có thể vì hiểu lầm hoặc vì nguyên do nào khác nữa đã soi xét mối quan hệ thâm tình của bố tôi và những người Hác dưới thị trấn, trong đó có gia đình ông Tra Pá La. Tuy nhiên, nhát chày thị phi ấy đã chẳng hề hấn gì với những người như bố tôi. Bởi vì bố tôi chỉ là một người trong một đội ngũ, bởi bố tôi còn những đồng đội, còn những người chỉ huy, người đã tin tưởng và giao nhiệm vụ cho cán bộ chiến sĩ của mình dấn thân vào trận tuyến mà tôi biết chắc chắn rằng cho đến nay, với bất cứ quốc gia đa sắc tộc nào vẫn còn nóng bỏng bởi có rất nhiều gian nan và phức tạp. Đó là mặt trận văn hóa thông tin và phong trào dân vận. Tôi và mẹ theo bố chuyển đến vùng công tác mới. Con đường đi của bố tôi thênh thang, rộng rãi và bằng phẳng hơn. Nhưng không hiểu sao vào cả những lúc vinh quang nhất, tôi vẫn linh cảm rằng bố tôi luôn có một điều gì đó buồn lắm. Một nỗi u uẩn, day dứt khôn nguôi. Lúc còn nhỏ, nghe trộm người lớn nói chuyện thời sự với nhau, tôi nghĩ đó là nỗi buồn của công dân một đất nước đang nghèo khó lại tiếp tục gặp tai họa chiến tranh. Khi lớn hơn

một chút, bắt đầu tập tọng ghi chép và nghiền ngẫm những câu danh ngôn với suy tư riêng mình, tôi lại cho rằng, đó là nỗi niềm của người kỵ mã phải rời xa lưng ngựa, của cánh phượng hoàng sớm già từ bầu trời gió lộng nơi đại ngàn hoang vu. Nhưng cho đến khi thành một gã trai trẻ tuổi hai mươi, bỗng trên đôi tay lực lưỡng của mình thân thể người cha già nua teo tóp và nhẹ bẫng như một nhành củi khô, đi lang thang trong khu vườn mùa thu yên tĩnh, giữa hoa lá cỏ cây thơm ngát. . . thì dường như tôi mới hiểu đúng nỗi lòng của bố. Ông luôn canh cánh nỗi băn khoăn của người lính không hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ. Nỗi day dứt của người giống như những cây trường xuân không có cơ may trở nụ nở hoa tím thắm dưới ánh mặt trời.

... Không còn bố nữa, đời tôi trống trải vô cùng. Nhưng dầu thế, tôi vẫn để người mẹ góa bụa hiền hậu chung thủy ở lại một mình nơi mảnh đất cưu mang và che chở nấng nôi bé nhỏ của bố, để đi theo con đường mở dưới bàn chân tuổi trẻ rất nhiều ước muốn của tôi. Nơi phương trời xa lạ, tôi học nói tiếng người, mặc trang phục, ăn uống, cư xử. . . và lặn vào đám đông xung quanh rất nhanh. Tôi đã làm rất nhiều công việc để kiếm sống và cũng nếm trải rất nhiều hương vị cuộc mưu sinh. Số phận run rủi thế nào trong hành trình dài dằng dặc của mình ấy, tôi đã dừng lại ở vị trí chuyên viên kinh tế kiêm biên tập văn nghệ của một công ty chuyên sản xuất vật phẩm văn hóa trong đó có sản phẩm âm nhạc. Mặc dù có nhiều may mắn và thuận lợi như vậy, nhưng cho đến bây giờ tôi cũng không chắc bản thân mình gắn bó lâu dài với công việc hiện tại hay không. Bởi vì tôi là người hay thay đổi và không thủy chung. Tôi chưa bao giờ kiên tâm đeo đuổi một mục tiêu nào đấy lâu dài và hễ gặp vấp trở ngại, dù rất nhỏ, tôi cũng sẵn sàng vứt để chuyển lối đi. Chính thế, khi nhà sưu tầm văn hóa dân gian đáng kính ấy đến tìm tôi như tìm gặp một tri âm trẻ tuổi, tôi đã trốn tránh. Khi không thể trốn chạy được nữa, tôi lại im lặng, vờ vĩnh và giả dối ngoan ngoãn nghe ông tâm tình. Hơn bốn chục năm qua, con người đó đã chuyên tâm sưu tập những làn điệu dân ca của các vùng quê, các dân tộc sống trên dải đất hình chữ S với một nguyện vọng đeo đuổi từ những năm tháng tuổi trẻ xa xưa: được góp phần công sức bé nhỏ của mình cho cộng đồng các dân tộc sống trên dải đất Việt Nam yêu quý này được hiểu biết về nhau hơn, hòa hợp, thân ái và yêu quý nhau hơn. Bao nhiêu năm qua, ông đã đi, đã đến và sống tại rất nhiều vùng đất, trong đó có nơi tôi đã sinh ra và trải qua thời thơ ấu tươi đẹp. Tại nơi ấy, ông đã nghe nhạc, sao chép, trực tiếp ghi âm thêm được vài ba bài dân ca dân tộc thiểu số hay và đặc sắc trong vùng. Tuy nhiên, như ông nói, qua nghiên cứu nhận thấy về nhạc lý không có gì đáng ngờ nhưng phần ca từ có vẻ khá hiện đại. Tìm hiểu kỹ hơn, có người trước kia đã từng tham gia đội văn nghệ quần chúng mách ông rằng để giải đáp được mỗi hoài nghi ấy cũng như phục hồi lại ca từ nguyên thủy có lẽ chỉ còn một ít người làm được việc này. Họ nhắc đến người cha đã quá cố của tôi. Nhưng tôi đã kịp làm người nghệ sĩ này mất vui ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên sau cuộc tìm kiếm đầy may rủi và khó khăn của ông bằng việc phủ nhận còn lưu giữ những di vật của người đã khuất. . . Gần hai mươi năm qua rồi, có biết bao biến cố đã xảy ra. Những kỷ vật của bố để lại luôn gợi cho tôi rất nhiều nỗi niềm nhưng lớn hơn tất cả là nỗi hổ thẹn của tôi, một người con sống không xứng đáng với mong ước của người cha. Tôi không có niềm đam mê, nghị lực, niềm tin, nỗi khao khát và lý tưởng cao lớn, rộng mở như bố, như nhà sưu tầm cao tuổi và biết bao nhiêu người thuộc thế hệ cha anh tôi đã gặp trong đời. Tôi nông nổi, nhột nhạt, yếu đuối, cầu toàn, vị kỷ và ba lẳng nhăng lăm. . .

... Không hiểu sao lúc này, trước phiên bản bức tranh ấy, tôi lại nghĩ rất nhiều về anh Máo, về gia đình anh, về những người Hác đã ra đi ngày xa xưa ấy, về cả bố tôi, về nhà sưu tầm văn hóa dân gian và về nhiều người khác nữa. Chuyện cũ qua rồi, đã khép lại một quá khứ buồn rồi, bởi thế tôi hy vọng trong hành trình bốn ba của số phận, từ họ Tra mà anh Máo mang để biến thành một họ Trương sau đấy, biết đâu chẳng có rất nhiều điều ly kỳ, bí ẩn và có thể cả những kỳ tích nữa. anh Máo của tôi ời! Không biết có phải là người đa cảm không mà trong bức tranh anh đã vẽ, tôi nhận biết cả tâm tưởng tuổi thơ nhưng nhớ xa xưa. . . Còn có những khoảng cách, những cự ly, những khoảng vượt mà để mình bạch hơn, tôi còn phải mất nhiều thời gian và công sức nữa. Nhưng sao tôi lại hy vọng vào cuộc trùng phùng sẽ có trong tương lai với Trương, với câu chuyện đời anh và bức tranh ấy thế này. Đời tôi hay nhận vợ và tưởng bỏ nên việc vỡ mộng vẫn là chuyện thường tình lắm, nhưng lần này tôi cầu ước sao sẽ không giống

như bao lần trước nữa.

Tôi bấm số điện thoại. Khuya lắm rồi nhưng có lẽ nhà sưu tầm vẫn thức và có thể điện thoại đặt ngay trên bàn làm việc nên chưa dứt hồi chuông đầu tiên, đã nhắc máy.

- Chiều chủ nhật, mời bác qua chỗ con - Tôi nói - Con đồng ý đưa bác mượn một số sổ công tác, bản thảo ghi chép liên quan đến thơ ca, truyện dân gian và âm nhạc của bố con để lại mà bác đang tìm. Nếu cần, con cũng đưa bác đọc những trang nhật ký bố còn viết về công việc của mình trong thời gian đó. Con nghĩ là có thể chúng cũng giúp ích được cho những người như bác.

Lâu lắm rồi tôi mới thức khuya như thế này. Tôi đang cố gắng sử dụng hết khả năng Trung văn của mình cùng với từ điển để viết cho Trương một bức thư tâm tình. Để chắc chắn hơn về ngữ pháp, tôi sẽ đưa cho nhà sưu tầm dân ca ấy đọc hộ vì tôi biết ông đã từng được học tập tại Trung Quốc nên rất giỏi Hán ngữ. Có thể, khi đọc những gì tôi viết, ông sẽ cốc cốc vào đầu tôi, mắt long lanh hiền hậu nhưng lại nghiêm nghị nói:

- Ôi! Cậu kiến bé nhỏ ơi! Chỉ nên nói về mặt đất quanh tổ ấm của mình thôi. Sao cậu lại cứ trèo lên cây, leo ra cành cụt, nghênh râu huyền thuyên hết chuyện cung mây mừng trời thế này hả? Hả? Hả...

Nếu còn sống, thế nào bố tôi cũng mắng thương con trai mình như vậy đấy. Tôi biết rõ điều đó lắm bởi vì ngoài khung cửa sổ kia, trong đêm yên tĩnh thanh bình này, mưa đang rơi, đang rơi rất khẽ... Sau cơn mưa đầu mùa hạ, trên mảnh đất chôn rau cắt rốn của tôi, mọi chốn, mọi nẻo đều trỗi dậy bạt ngàn hoa trường xuân tươi tắn. Những chồi nụ tím hồng, những chiếc lá xanh biếc trẻ trung long lanh, long lanh những giọt nước... Đám nhỏ xóm núi chúng tôi quên hết mọi công việc người lớn giao, chẳng hẹn mà trùng hợp cùng ủa ra thung lũng. Lúc đó chẳng cần biết là con ai, từ đâu tới, nói tiếng gì, chỉ cười cười thân thiện rồi ủa lại, tay nắm tay nhau đi nhung nhăng, ngúc ngoắc cái đầu và rồi thỏa thích trêu chọc nô đùa cùng những tràng hoa ngút ngàn rực rỡ...

A Máo ở dưới trấn và ít có dịp được vui vẻ vô tư như thế lắm. Có thể vì vậy mà anh sớm hiểu, trân trọng và yêu quý hoa trường xuân hơn chúng tôi.

Sao tôi nhớ những ngày ấu thơ của tôi đến thế...

N. T. L

BIỂN VÀ HOA CỦA NỘI

Khuê Việt Trường

Mỗi buổi sáng, khi mặt trời vẫn còn lười biếng núp sau dãy núi trước mặt, nội đều bảo tôi đưa nội ra bãi biển, nơi có những mỏm đá xù xì, đen đúa nhô ra tận những con sóng để nội ngắm bình minh. Điều lạ lùng là đôi mắt của nội đã lòa sau bao nhiêu năm thảng thốt làm lung, nội chẳng thể nào nhìn thấy biển bằng đôi mắt của mình nhưng nội vẫn nhìn thấy những điều xảy ra ngoài khơi kia. Chỉ trừ trường hợp trái gió trở trời, nội bị bệnh quá nặng, chẳng thể nào bước chân ra khỏi giường hoặc ngày hôm ấy mưa về quá lớn, may ra nội mới chịu ở nhà. Tình yêu biển của nội thật kỳ lạ mà cũng thật dễ hiểu bởi từ khi sinh ra cho đến khi sống gần hết cuộc đời, nội đã giẫm đôi chân trần của mình lên từng hạt cát quen thuộc của thềm biển này. Nội đã quên cả từng ngọn sóng nhấp nhô để đưa những cánh hoa từ ngoài khơi xa thẳm kéo về phủ đầy vùng biển. Chuyện những cánh hoa phủ đầy biển cả thì tôi chưa thấy bao giờ,

nhưng nội đã thấy đôi lần. Nội nói:

- Nếu con cảm thấy cả biển nước chỉ toàn là hoa, con sẽ hạnh phúc. Trong cuộc đời của con người, chỉ cần thấy hoa trôi về một lần.

Hạnh phúc là gì? Nội đã giảng giải với tôi rằng đó là sống yêu thương hết lòng và được yêu thương hết lòng. Nội đã có được điều đó nên nội vô cùng nhạy cảm với những gì mà cuộc sống trao tặng. Nội đã từng được yêu và được người đàn ông mình yêu thương sống vì mình, chẳng hề lừa lọc hay gian dối. Chính nhờ tình yêu thương đó mà tôi mới có mặt trên đời này...

Nhưng người đàn ông của nội trong một ngày đi biển không trở lại. Theo nội kể thì ông nội tôi hứa trong chuyến đi biển đó sẽ hái cho nội một thuyền đầy hoa rừng để kỷ niệm ngày cưới của hai người. Biển cả đã chẳng cảm nhận được rằng, khi ông nội ra khơi xa kia, nội của tôi vẫn ở trên hòn đảo bé nhỏ mà ngóng đợi người. Tai nạn đã xảy ra ngoài biển khơi trong một cơn bão lớn, ông nội tôi đã mãi mãi ở lại với biển khơi....

Nhưng kỳ lạ cho tình yêu, hôm đó nội vẫn ra biển, hướng mắt về xa tít trùng khơi để đợi một con thuyền trong hàng vạn con thuyền đang có mặt trên biển. Nhưng con thuyền đã không về, chỉ thấy mặt biển xô dạt vào bờ một thảm hoa rừng. Linh tính của nội biết rằng đó chính là những cánh hoa do ông nội hái nhưng ông nội không thể mang về kịp trong ngày kỷ niệm, thế là ông đã thả xuống biển để nhờ dòng hải lưu mang đến tận thềm đảo...

Nội tôi tin rằng, trong cuộc sống, nếu có lòng nhân ái thì sẽ nhận được những điều may mắn. Và hơn thế nữa, nội không cần nhìn biển bằng mắt, nội chỉ cần lắng nghe tiếng gió, tiếng reo của sóng và ngửi mùi hương từ mọi nơi bay về là nội có thể “thấy” được mọi điều ở ngoài khơi xa kia.

Từ khi ông nội không trở về đảo, nội không ngày nào lại không ra biển. Tình yêu đối với ông nội và tình yêu biển đã trộn vào dòng máu của nội như biển kia chẳng bao giờ ngừng những con sóng vỗ. Rồi nội già yếu hẳn sau cơn bệnh nặng. Nội chẳng còn nhìn thấy biển của nội nữa khi đôi mắt bị hỏng. Nội bảo tôi đưa nội ra biển khi công việc trong ngày của tôi xong hết. Đó là lúc ông mặt trời cũng chuẩn bị đi ngủ, thả xuống biển cả mênh mông những tia nắng màu đỏ hồng khiến màu nước biển trở nên đẹp lạ lùng.

Bàn chân nội bước qua hàng ngày như thế mà chẳng bao giờ lại giẫm trúng một bước chân nào. Đôi khi tôi cứ nghĩ vẫn vơ như thế, bởi nội của tôi đã có biết bao nhiêu lần giẫm đôi chân trần của mình lên thềm cát kia, nhưng chưa bao giờ nội than mỗi. Ngay khu vực biển này, có những tảng đá tự bao giờ đã nhô ra như để cho người ta ngồi ngắm nhìn buổi chiều dần xuống. Nội ngồi đúng ngay tảng đá mà theo lời nội, ngày xưa, thời son trẻ, nội và ông nội thường ngồi. Nội nói cho tôi nghe trong gió:

- Nội tin rằng hoa sẽ về cho nội được nhìn thấy lần cuối.

Tôi im lặng, bởi tôi chẳng tin rằng hoa sẽ trôi về, bởi người đàn ông hái hoa năm xưa sẽ chẳng còn có mặt trên đời này để hái những cánh hoa thả xuống biển.... Nhưng tôi chẳng dám nói với nội ý nghĩ của mình. Tôi sợ nội buồn.

Buổi chiều cuối năm xuống chậm. Dòng nước biển xanh một màu xanh lạ. Nội bảo tôi chọn một nơi cát khô cho nội ngồi rồi cứ thế, nội nhìn ra biển. Tôi cũng nhìn ra biển cùng nội. Những con chim biển bay lượn khắp trời nhưng tôi chẳng nghe nội nói đến điều đó. Tôi im lặng theo nội.

Bỗng, tiếng nội reo lên:

- Hoa đang trôi về phải không con?

Vẫn là biển với dòng nước xanh. Chẳng thấy một cánh hoa nào. Tôi nói:

- Con không thấy gì hết.

Nội lại nói:

- Hoa đang trôi về đó con ơi, năm nay hoa về nhiều, nhiều lắm....

Đến lúc đó, tôi mới nhìn thấy những sắc hoa đỏ, hoa vàng từ ngoài khơi đang trôi về. Hoa nhiều lắm! Có phải ông nội đã hái chúng từ một nơi nào đó rồi gửi về tặng bà bằng cách thả xuống biển để chúng trôi về? Tôi bỗng giật mình kinh ngạc bởi không hiểu sao, khi chính tôi còn chưa kịp thấy gì cả thì nội đã nhìn được những cánh hoa ở đâu tận ngoài khơi xa. Hoa vàng, hoa đỏ tràn cả vùng biển mênh mông. Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy một biển hoa nào như thế. Đường như hương hoa phất chốc lan tỏa cả một vùng...

Tôi nhìn thấy nội cười với nụ cười vô cùng rạng rỡ. Sau buổi chiều hôm đó, nội tôi không bao giờ ra biển nữa. Còn tôi, tôi vẫn đợi đến đúng buổi chiều ba mươi hàng năm lại ra biển, ngóng chờ những cánh hoa hy vọng của nội từ thăm thẳm biển xa ào ạt trôi về....

K. V. T

NẮNG TRONG LÒNG PHỐ

Đoàn Phương Huyền

Chỉ khoảng một tiếng nữa là tàu đến ga Minh Lệ. Phương nghe lòng mình nôn nao cảm xúc. Phương sắp được đặt chân xuống mảnh đất thương yêu sau hơn ba năm xa cách. Trước mắt Phương đang hiện ra những dãy núi xanh tươi. Phương cứ nhìn mê mải. Phương rất yêu núi. Quê Phương bạt ngàn đồi núi. Từ nhỏ Phương đã gắn bó rất nhiều với nó. Bao nhiêu loại cây, loại hoa, loại quả Phương đều biết. Phương lớn lên cùng với nhịp sinh sôi của núi rừng.

Trước ngày rời quê vào thành phố, Phương đã cùng với đứa bạn thân dắt nhau lang thang khắp đồi. Hai đứa leo lên tảng đá to đứng nhìn về làng. Xa xa, những căn nhà nhỏ bé nằm san sát nhau đầm ấm. Phương nắm chặt tay bạn như muốn gửi gắm một điều gì thiêng liêng lắm.

Anh thanh niên ngồi bên chạm nhẹ vào vai Phương:

- Cô bé, đến ga rồi đấy.

Phương quay lại, bối rối. Mải nghĩ quá nên Phương không biết tàu đã vào ga. Phương hấp tấp tìm đồ thì thấy anh ta đã gỡ xuống giùm Phương. Phương xúc động, lí nhí cảm ơn. Hai người bước xuống như hai người bạn đã thân quen từ lâu.

Phương nhìn quanh, vừa thân quen vừa lạ lẫm. Hơn ba năm rồi còn gì. Hơn ba năm trước tại nơi đây Phương đã ra đi. Ngày ấy Phương mới chỉ là cô nữ sinh vừa rời ghế nhà trường. Hôm nay Phương sắp trở thành cô cử nhân. Với quê Phương, được như thế cũng là quý lắm rồi.

Anh thanh niên nhìn Phương như hiểu được tâm trạng:

- Em rất yêu quê phải không cô bé? ! !

Phương bảo:

- Thế còn anh ? Có phải anh cũng cùng tâm trạng với em?

Anh cười:

- Con người ai mà chẳng yêu quê nhưng anh thấy tình yêu của em có điều gì đó rất đặc biệt.

Phương cũng cười. Điều ấy chỉ có Phương mới biết. Họ chia tay nhau và để lại trong lòng nhau những cảm xúc êm ái.

Phương muốn gọi xe về nhà ngay nhưng lại muốn nán lại thêm một lát nữa. Phương cứ nhìn dáo dác như tìm kiếm một điều gì đó. Rồi bất ngờ Phương nghe một giọng nói rất quen:

- Chị ơi! Chị về đâu?

Phương ngẩng lên, bắt gặp gương mặt quen thuộc. Khoa! Phương không tin vào mắt mình. Lúc ấy Khoa cũng vừa kịp nhận ra Phương. Một niềm vui nho nhỏ lóe lên trong Khoa. Khoa khẽ gọi:

- Phương!

Lấy lại bình tĩnh Phương cười:

- Khoa chạy xe hả? Chở Phương về nha.

Phương đưa đồ cho Khoa xách. Cả hai đang cố giấu đôi bàn tay run run. Từ ga về đến nhà Phương phải đi qua cánh đồng. Khoa cho xe chạy chậm. Đồng chiều gió thật nhẹ nhưng Phương vẫn thấy lạnh vì chưa quen với khí hậu quê. Phương ngồi đằng sau, tấm lưng Khoa như tấm bình phong chắn gió cho Phương. Phương nhận ra Khoa đã cứng cỏi hơn nhiều nhưng đôi mắt ấy vẫn còn buóng bình lắm.

- Phương sắp tốt nghiệp rồi phải không?

- Ừ! Phương về lần này để bổ sung một số giấy tờ chuẩn bị thi tốt nghiệp.

- Chắc không phải vì thế thì chẳng bao giờ Khoa còn có dịp gặp lại Phương.

- Phương vẫn định về thăm quê mà. Khoa nghĩ Phương là người vô tình thế sao?

- Ý Khoa không phải vậy. - Khoa lúng túng- Khoa biết Phương học hành bận rộn mà.

Phương cười:

- Phương đâu có trách mà Khoa phải phân bua. Khoa vẫn tốt đấy chứ?

Khoa im lặng. Phương biết mình lỡ lời. Nhìn Khoa lúc này thì cũng biết, Khoa đã không tiếp tục học được, giờ lại phải chạy xe để kiếm tiền. Chắc là Khoa vất vả lắm. Nhưng sự im lặng của Khoa lại nói lên một điều khác.

- Mình vẫn là bạn phải không Phương?

- Sao Khoa hỏi lại hỏi vậy?

- Thì... Khoa...

- Phương sẽ giận Khoa đó- giọng Phương có vẻ hờn dỗi.

Khoa cho xe chạy chậm rồi dừng lại, quay qua nhìn thẳng vào mắt Phương:

- Tối nay cho Khoa được lại nhà thăm hai bác và Phương.

Phương không biết nói gì liền gật đầu. Lát sau như chợt nhớ ra điều gì đó Phương đùa:

- Nhưng hình như Khoa chưa biết nhà Phương.

Khoa đỏ mặt nhưng rồi Khoa dí dỏm nói:

- Thì bây giờ Khoa sẽ biết.

Phương cười hồn nhiên. Cả hai đã trút bỏ được cảm giác khoảng cách nặng nề ban đầu. Trong hai đứa đang sống lại những ngày xưa.

Khoa về sớm hơn mọi ngày. Khoa đang mong trời mau tối. Tâm trạng của Khoa lúc này không thể diễn tả nổi. Khoa bất ngờ vì gặp lại Phương, điều mà Khoa tưởng như không bao giờ có thể. Khoa vẫn mong gặp lại Phương dù chỉ để nói một lời xin lỗi. Nhưng bây giờ hình như trong Khoa đang mong muốn một điều hơn thế.

oOo

Lớp Phương đã tập trung đông đủ ở sân vận động để chuẩn bị cho cuộc thi đấu bóng đá với lớp bạn. Chờ mãi không thấy đội trưởng Khoa đến đứa nào cũng lo. Không có Khoa thì làm thế nào được. Chắc chắn một điều là lớp sẽ thua mất. Chợt một đứa nào đó nói:

- Hay là Khoa bỏ cuộc? Khoa không muốn đấu với lớp Minh.

Cả bọn bỗng ồ lên. Minh là hoa khôi của trường. Minh với Khoa học cùng nhau từ nhỏ và rất mến nhau. Lên cấp ba thì họ càng quấn quýt nhau hơn. Bọn con gái bảo: "Trong mắt Khoa thì chẳng ai thay thế nổi Minh". Mà như thế cũng đúng bởi có ai đẹp hơn Minh đâu. Hôm nay đội bóng của lớp đấu với lớp Minh, chưa chắc Khoa đã tham gia. Lớp xìu hẳn xuống. Trận đấu đã sắp bắt đầu mà vẫn chẳng thấy tăm hơi Khoa đâu. Phương giận lắm. Với cương vị lớp trưởng, Phương cũng phải chịu trách nhiệm về việc này.

Mười phút trôi qua, trận đấu vẫn diễn ra sôi nổi. Cổ động viên lớp Phương cổ vũ hết mình. Khoa vẫn chưa đến nên chỗ Khoa được thay thế vào một cầu thủ dự bị. Nhìn vào là biết ngay lớp Phương đã yếu thế. Ruột gan Phương nóng như lửa đốt. Phương chạy ra chạy vào, rồi chạy hẳn ra khỏi sân để ngóng Khoa. Tiếng hô dây trời khiến Phương giật mình. Lớp Phương đã bị thủng lưới. Phương càng nóng ruột hơn. Đến giờ nghỉ giải lao giữa hai hiệp rồi mà vẫn chưa thấy Khoa đâu, Phương thất vọng. Lần này thì lớp Phương thua chắc rồi. Bọn con gái bảo:

- Rõ ràng là Khoa cố tình không đến, như thế còn ra thể thống gì nữa chứ.

Khoa đã coi chuyện riêng hơn việc chung.

Phương vẫn cố níu kéo một chút hy vọng, chạy ra ngoài sân đợi Khoa. và Khoa đến. Mặt Khoa đỏ gay. Lúc ấy Phương chỉ muốn hét vào mặt Khoa, nói với Khoa những lời thật nặng. Thế mà Phương chỉ nhìn Khoa bằng đôi mắt ngấn nước đầy trách móc. Khoa quay vội vào sân.

Khoa vừa vào, lớp Phương đã reo lên áp đảo. Những đường chuyền đẹp mắt của Khoa khiến cho tình thế thay đổi hẳn. Lớp Phương ngay lập tức gỡ lại bàn thua và tạo thế ghi bàn mới. Làn sóng cổ động viên dấy lên như vũ bão. Lòng Phương đã nguội ngoai. Không ai biết Phương đang hướng về cổ động viên đối phương. Cái dáng cao cao nổi bật hẳn đang say mê theo dõi trận đấu. Chẳng biết người ta nghĩ gì? Nghĩ cho lớp hay...

Trận đấu cho đến phút cuối vẫn diễn ra sôi nổi. Lớp Phương đã lật đổ tình thế và dẫn trước với tỉ số 3- 1. Các bạn hò reo cổ vũ hết sức nhiệt tình. Phương vui lắm và thầm cảm ơn Khoa rất nhiều. Đúng lúc ấy quả bóng từ phía đối phương bay vù về phía khung thành lớp Phương. Nhanh như cắt Khoa lao ra chặn bóng. Khoa nhảy lên đội đầu ngược trở lại nhưng lực đẩy của bóng quá mạnh đã hất tung Khoa xuống sân. Một cầu thủ của đội bạn đang trên đà lao tới đưa chân sút ngay vào Khoa. Khoa choáng váng thấy mắt mũi mình tối sầm lại. Các bạn lao ra đưa Khoa vào sân. Máu tràn ra mặt khiến Khoa nhăn nhó vì đau đớn. Phương giục các bạn vao căn tin mua bông băng rồi nhanh chóng lấy cồn rửa vết thương cho Khoa. Đôi bàn tay lớp trưởng khéo léo băng bó vết thương. Xong đâu đấy Phương mới run run, mắt như muốn khóc. Cả lớp thấy Khoa đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm nhưng nhìn sang thấy lớp trưởng thì ai cũng bật cười. Mấy đứa bỗng quay ra ghẹo Phương:

- Mọi người coi, lớp trưởng đang khóc vì thương người ta kìa.
- Đội trưởng ơi! Trả công gì cho lớp trưởng đi.
- “Ta về ta tắm ao ta” đi đội trưởng ơi.

Phương đỏ mặt đấm thùm thụp vào lũ bạn:

- Đừng chọc nữa, có người nghe thấy thì làm sao đội trưởng phân bua.

Bắt gặp ánh mắt Khoa nhìn mình, Phương bỏ chạy về phía thầy giáo, tránh cả những lời chòng ghẹo của bạn bè.

Lớp Phương mang chiến thắng trở về còn Khoa phải mang theo cái trán dán băng trắng đến lớp. Hôm sau gặp Phương, Khoa nháy mắt:

- Cảm ơn lớp trưởng nhiều lắm.

Phương bỗng thấy mình thật lạ:

- Ơn nghĩa gì chứ. Thứ bảy này Khoa phải nói rõ với lớp. Sao Khoa lại vô trách nhiệm như thế chứ?

- Phương nói sao? Khoa vô trách nhiệm à? - Khoa có vẻ rất ngạc nhiên.
- Khoa có biết mọi người ai cũng lo lắng và mong Khoa không?
- Khoa sẽ chịu trách nhiệm việc mình làm. - Giọng Khoa buồn buồn.

- Khoa chịu trách nhiệm gì chứ? Nếu sự việc không diễn ra như vậy, mà không cần nói đến thắng hay thua, tôi chỉ muốn nói đến ý thức trách nhiệm của bạn (Phương bỗng đổi cách xưng

hồ). Bạn đã coi thường người khác.

Khoa bỗng giận dữ:

- Bạn không có quyền chỉ trích tôi. Tôi sai tôi sẽ chịu trách nhiệm trước lớp.

Thế rồi suốt buổi sinh hoạt Phương đã kịch liệt phê phán Khoa. Mặc cho mọi người cố bào chữa cho Khoa. Ai cũng bảo Khoa đã mang chiến thắng về cho lớp và cái vết thương trên trán Khoa cũng đủ để du di cho Khoa.

Phương bảo:

- Việc gì ra việc đó. Không thể lấy cái này bào chữa cho cái kia.

Từ đó chẳng bao giờ hai đứa nói chuyện với nhau cho đến khi ra trường.

- Phương! Phương đang nghĩ gì vậy? - Khoa đột ngột hỏi làm Phương giật mình.

- Phương có nghĩ gì đâu. Tự nhiên nhớ chuyện ngày xưa ấy mà.

- Phương còn nhớ trận đấu bóng của lớp mình chứ?

- Nhớ!

- Phương còn nhớ hôm đó...

- Sao cơ?

- Có phải... hôm đó Phương khóc thật?

- Nè! Đừng có tưởng bở nha. - Rồi giọng Phương bỗng trầm xuống - Nhưng hôm đó Phương khóc thật thì sao chứ?

- Phương đọc đi.

- Gì vậy Khoa? - Tay Phương run run.

- Phương cứ đọc đi.

Phương mở tờ giấy. Nét chữ nghiêng nghiêng của Khoa đập vào mắt Phương:

Phương thân!

Chắc Phương giận Khoa lắm vì Khoa đã đến trễ. Khoa phải đưa ba đi viện rồi mới quay về. Khoa biết Phương lo cho lớp. Lúc ấy Khoa đã nhìn thấy ánh mắt Phương. Khoa không biết phải nói thế nào ngoài lời xin lỗi. Lúc Khoa đau, Phương đã lo lắng rất nhiều. Cảm ơn những gì mà Phương đã làm cho lớp và cả cho Khoa. Mình mãi là bạn của nhau Phương nhé.

Khoa.

Phương gấp mảnh giấy vào rồi lại mở ra. Bây giờ Phương mới biết Khoa không phải là người vô tình. Đã mấy năm nay Phương luôn day dứt về thái độ quá đáng của mình đối với Khoa. Chỉ vì... chiều ấy...

- Sao hôm đó... Khoa không đưa nó cho Phương?
- Tại bữa đó người ta lên án Khoa dữ quá. Khoa đâu có cơ hội để đưa chứ?
- Khoa không giận Phương nữa chứ?
- Mình đừng nói chuyện ấy nữa Phương nhé.
- Cho Phương giữ lá thư này được không?
- Nó là của Phương mà.

Hai đứa im lặng bước trên con đường đầy ánh trăng. Gió xuân hất vào mặt Phương làm Phương thấy lạnh. Hơn ba năm vào Nam, Phương chẳng biết lạnh là gì. Nay về quê đang là mùa lạnh nên Phương chưa quen được. Hai hàm răng Phương va vào nhau liên tục. Phương co người lại.

- Phương!

Giọng Khoa thật nhẹ như thì thầm bên tai. Phương im lặng, đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng vào Khoa. Sắp là cô cử nhân rồi thế mà nay đứng trước Khoa, Phương bỗng thấy mình nhỏ lại như cô nữ sinh tinh nghịch năm nào. Phương hồi hộp chờ đợi một điều gì đó. Khoa nhẹ nhàng nắm lấy tay Phương, đôi tay đã lạnh cóng từ lúc nào. Tay Phương run rẩy. Khoa bỗng thấy Phương thật nhỏ bé, muốn đứng ra che chở cho Phương trong làn gió lạnh.

- Cho Khoa được chuộc lỗi Phương nhé.

- Lỗi gì cơ? - Phương thấy tim mình đập mạnh. Cũng may là buổi tối nếu không Khoa sẽ thấy mặt Phương đang đỏ lên.

- Cho Khoa được quan tâm đến Phương nha.

Phương vùng chạy, thấy gió ấm dần lên. Hai cái bóng xiêu xiêu trên con đường dát bạc. Phương thấy lòng mình thật bình yên.

oOo

Khoa kể cho Phương nghe những gì đã xảy ra sau khi Phương đi. Khoa rớt đại học phải ở nhà phụ mẹ. Năm đó ba Khoa bệnh nặng. Minh thì một năm sau đã đi lấy chồng. Khoa có buồn nhưng lại thấy như trút được gánh nặng. Khoa không hợp với Minh. Cả hoàn cảnh gia đình Khoa cũng không cho họ đến với nhau.

Khoa đã nghĩ đến Phương rất nhiều. Tuy không viết thư cho Phương nhưng qua bạn bè Khoa vẫn biết tin Phương và từng ngày vẫn mong Phương trở về. Khoa muốn trao cho Phương lá thư ngày ấy.

- Phương xem nè.

Khoa nói rồi đặt tay Phương vào vết sẹo trên trán.

- Nó luôn nhắc Khoa nhớ Phương.

- Phương cũng vậy. Những lời nói năm ấy khiến Phương luôn day dứt. À! Khoa vẫn đang học lớp đào tạo từ xa đấy chứ? Cố gắng lên nha Khoa.

- Có Phương bên cạnh Khoa sẽ làm được tất cả.

Bốn bàn tay siết chặt như truyền hơi ấm cho nhau. Bốn con mắt nhìn nhau đầy hứa hẹn cho một ngày không xa.

Khoa tiễn Phương vào lại Sài Gòn mà lòng tràn đầy hy vọng. Phương đã mang theo cái rét ngọt ngào của quê hương để xoa dịu cái nắng và gió của Sài Gòn hoa lệ. Những con đường giờ đây với Phương bỗng trở nên đáng yêu lạ. Phương ngược mắt nhìn ra xa, phố ngập đầy những bông hoa nắng.

Đ. P. H

TRƯỚC TẾT

Phan Thanh Nhã

Huy hơi thất vọng. Anh cứ tưởng nếu không báo trước thì mọi người sẽ bất ngờ và sung sướng khi thấy anh xuất hiện ở nhà. Nhưng chẳng có ai để mà bất ngờ cả, nhà chỉ có chị Hiền với mấy dẹt len và cả một đồng hàng:

- Chị đang mong Huy về phụ chị một tay, một mình chị làm không xuể mà người ta thì cứ hối ngày hối đêm...

Huy nhìn quanh, nhà vắng quá.

- Ba đi Huế chắc hôm nay hay ngày mai mới vào, còn mẹ và mấy đứa nhỏ thì ở ngoài chợ.

Huy cất cái túi xách đi quanh nhà một vòng. Định hỏi chị Hiền thế ai canh nồi bánh chưng thì thấy bếp củi lạnh tanh, bánh mứt Tết cũng chẳng có một mẩu nào.... Đâu rồi cái không khí chuẩn bị Tết nhộn nhịp của những năm trước?

- Dào, ai cũng bận rộn công chuyện chứ có rảnh rồi gì đâu mà ngồi gói bánh chưng với làm mứt.... Bây giờ cái gì người ta cũng làm sẵn, ngon bằng mấy lần của mình làm ấy chứ, có tiền trong tay thì đến giao thừa vẫn còn chuẩn bị kịp mà, chẳng muộn màng gì đâu!

Huy im lặng. Vậy mà anh đã bỏ ra biết bao nhiêu thời gian để tưởng tượng những điều thú vị. Mới hơn một năm thôi, kể từ ngày Huy đi Sài Gòn học, mọi thứ dường như đã đổi khác nhiều lắm rồi. Hăm chín Tết mà trong nhà vẫn chưa có cái gì gọi là "Tết" cả, mọi thứ vẫn y nguyên như hồi tháng chín anh về nhân đám giỗ bà nội... Vẫn cái bộ lư đồng cũ rỉ, giờ đây thêm một lớp bụi bặm, đồ đạc vẫn lộn xộn như từ lúc đó tới giờ chưa từng có sự sửa soạn, dọn dẹp nào.... Huy khẽ thở dài, anh thấy chán. Chị Hiền bảo:

- Mệt hả? Đi xe mấy ngày nau chắc tụi nó nhét khiếp lắm phải không? Ăn uống đi, nghỉ ngơi rồi phụ chị với!

Bao nhiêu hứng khởi tan biến hết. Suốt cả năm đi học chỉ được có mấy dịp về thăm nhà chơi với các em và hương một chút không khí gia đình..... Những học hành, thi cử, lo toan cuộc sống... suốt một năm trời ở Sài Gòn đối với anh quả là quá sức chịu đựng. Có lẽ anh chưa quen và trong con người cũng như suy nghĩ của anh vẫn còn cái gì đó rất là trẻ thơ. Anh cảm thấy thế.

Huy chui lên gác, cái “ổ chuột” quen thuộc ấy đã cùng với anh suốt cả một thời thơ ấu, lâu lắm đã không có chút hơi hám của anh nhưng dường như cái lạnh của Đà Lạt làm cho cái không gian bé nhỏ này lúc nào cũng ấm cúng. Huy đã nhớ nó biết bao. Anh ngả mình lên tấm nệm, muốn nghỉ ngơi một chút và để cho trôi qua những bức dọc vô cơ của mình. Tiếng máy dẹt cứ xoèn xoẹt làm anh không thể nào dễ giấc được. Bỗng thấy nhớ nhớ cái không khí Tết của năm trước, Huy về nhà với linh kính đồ đạc và trong túi không còn lấy một đồng. Năm đầu tiên ở xa về, anh muốn ai cũng có quà và thưởng thức một vài món ăn Tết là lạ mà anh đã “sưu tầm” được ở Sài Gòn. Tính Huy như vậy đó, cứ thích lo nghĩ đến những cái tửn tửn, vun vạt.... Ở nhà thì mọi người bảo anh chu đáo và cẩn thận, còn thằng bạn thân thì bảo anh giống... mẹ và bà nội của nó(!). Thằng quý sứ ấy nó chửi xỏ anh đó, nhưng anh chẳng quan tâm, chỉ thấy mình vui và mọi người vui là đủ lắm rồi. Năm ấy thật vui, ba mẹ và mọi người trong nhà mỗi người một tay dọn dẹp nhà cửa, gói bánh chưng và cùng nhau thức suốt đêm để canh chừng nồi bánh.... Còn năm nay, ngày mốt là Tết rồi mà chẳng tìm thấy đâu cái không khí ấy cả. Mấy hôm trước mẹ gọi điện xuống bảo đừng mất công mua đồ từ dưới đó xách lên cho mệt, ở trên này cái gì cũng có hết. Huy thấy tự ái, nghĩ là mẹ chẳng hiểu Huy tý nào cả nên lúc về Huy vác cái ba lô với mấy bộ đồ, khoản tiền gia sư dày cộm trong túi mà một món quà nhỏ Huy cũng không mua. Mấy đứa bạn của Huy ở ngoài trung Tết này không về, ở lại chuẩn bị cho kỳ thi chuyển giai đoạn sau tết. Tụi nó rủ Huy ở lại nhưng anh kiên quyết ra về:

- Mỗi năm, Tết chỉ có một lần. Ở nhà đang mong tao lắm....

Huy tưởng tượng ra đủ thứ chuyện, thế mà bây giờ nằm dài ở đây như một kẻ vô công rồi nghề. Chán không sao chịu được, nói ra sợ người ta bảo anh như con nít mít ướt chứ thực sự anh đã muốn khóc lắm rồi đấy!

Xẩm tối, bé Hân và Hoàng mới ở chợ về. Chị Hiên bảo suốt từ hôm nghỉ Tết cho tới giờ, ngày nào hai đứa cũng ra phụ mẹ trông hàng, tối về lại giúp chị dọn dẹp nhà cửa. Thấy Huy, Hoàng phân trần kể lể:

- Ba đi công tác, mẹ với chị Hai chẳng chịu gói bánh chưng gì hết, buổi tối cũng không cho em sang nhà thằng Phi thức canh bánh chưng cho vui nữa....

Huy thấy tội nghiệp nó, bản thân anh cũng từng có những háo hức, mong đợi như vậy khi anh ở độ tuổi của Hoàng, cho tới giờ dù đã lớn nhưng trong anh vẫn còn nguyên vẹn những niềm háo hức ấy...Bỗng thấy tiêng tiếc và thiếu vắng một cái gì đấy...

- Tết không có pháo thì buồn, nhưng không nấu bánh chưng nữa thì chẳng còn gì là Tết, em nói với mẹ đợi anh về rồi gói bánh chưng nhưng mẹ bảo có ăn bao nhiêu đâu mà bày vẽ cho mất công. Mẹ đặt ông Bình ở xóm dưới làm rồi, mai họ mang tới...

Hân cũng bày tỏ sự không đồng tình rồi nhìn đồng hồ gần ngón ngang trong nhà. Hân bảo:

- Phụ với em nghe! Chị Hai bận làm hàng, một mình em với thằng Hoàng dọn từng này công việc không biết đến chừng nào mới xong nữa...

Huy phì cười mà không biết nói sao.

Rất khuya mẹ mới về, mệt mỏi nhưng vui vẻ. Mùa này buôn bán đắt đỏ nên ai cũng ham làm mà chẳng màng gì đến thời gian nữa. Mẹ bảo thế rồi hỏi Huy đi xe có mệt không, chuyện ăn, chuyện học trong suốt năm qua như thế nào? Vừa nghe Huy trả lời, mẹ vừa.... đếm tiền vừa công sổ sách. Mẹ bỗng nhắc đến ông thầy bói đã coi cho mẹ đầu năm trước đã “giúp” cho gia đình được êm ấm và công việc làm ăn trôi chảy(!). Mẹ dặn Huy chiều mùng một chở mẹ đến chỗ ông để mẹ xem một quẻ. “Ông ấy xem hay thật, năm nay làm ăn được nên phải hậu tạ ông cho xứng đáng”. Ừ, năm nay gia đình Huy có khấm khá thật, ba thì được thăng chức, đi công tác

liên miên, còn mẹ thì được mùa làm ăn. Vậy mà Huy lại thấy như vừa mất đi một cái gì quan trọng lắm.

Chị Hiên dường như chẳng có công việc gì ngoài dệt áo len. Lúc nào cũng thấy chị làm việc với một nhịp độ khẩn trương. Chị bận bịu suốt với công việc nên ít khi nào thấy chị đi đâu. Lúc còn học Trung học, kinh tế gia đình chưa được thoải mái như bây giờ Huy đã từng ngồi vào máy tập dệt từng cái khăn quàng nhỏ để kiếm tiền phụ mẹ đóng học phí. Bây giờ quen việc rồi nên được thể chị Hiên cứ nhờ vả suốt mà Huy thì lại không nỡ từ chối. Mọi người nói Huy hiền, có lẽ là như vậy, ai nói gì cũng ừ, cũng dạ, lại dễ nhờ vả.

Buổi sáng cuối năm, trời lạnh và nhiều gió. Huy dậy muộn vì đã giúp chị Hiên dệt áo suốt đêm qua. Buổi sáng cuối cùng của năm. Huy thầm nghĩ và lên kế hoạch cho những công việc còn lại sẽ làm trong ngày. Mẹ vẫn đi bán, còn chị Hiên ngừng công việc lại để nấu đồ cúng rước ông bà. Ba về lúc sáng sớm, bị to bị nhỏ linh kính ở trên bàn, giờ này chắc ba còn mệt và đang ngủ. Hoàng giúp Huy làm bóng cái cửa kính còn mờ hơi nước, bé Hân thì lảng xảng trong bếp phụ chị Hiên nấu nướng. Hôm nay, Huy mới thấy một chút không khí Tết. Tivi đang có chương trình ca nhạc, những bài hát về Tết và xuân làm xôn xao cả lòng người. Chị Hiên đi ngang chặc lưỡi:

- Nhanh thật, mới đó mà hết một năm rồi. Già thêm một tuổi mà chưa được cái tích sự gì cả.

Huy chẳng hiểu “cái tích sự” chị nói là gì mà trong vòng một ngày đã mấy lần Huy nghe chị than vãn, mấy đứa bạn thân của chị lần lượt rủ nhau đi lấy chồng, sinh con hết rồi mà chị thì vẫn chưa ai thèm ngó đến.

- Chị thành gái già mất rồi Huy ơi!

Ra thế, Huy bỗng thấy buồn cười, con gái thường nghĩ nhiều về tuổi tác mỗi khi năm hết Tết đến với một chút lo sợ, còn bọn con trai như Huy thì nhìn lại trong suốt năm qua mình đã lớn lên và trưởng thành được bao nhiêu? Mẹ từ chợ về lại vội vã đi đến tiệm uốn tóc. Ba thức dậy tắm rửa xong cũng vội vã đi ngay:

- Bữa nay cơ quan tất niên!

Chị Hiên lại lao vào làm việc. Hai đứa nhỏ vừa nhai chóc chách cái gì đó trong miệng vừa dán mắt vào máy truyền hình. Chỉ một mình Huy ngồi lại với mâm cơm ê hề thức ăn mà trong lòng buồn không sao tả được. Huy nhìn ra sân, cây đào cũng đang nhú những chồi non và đơm những nụ hồng chuẩn bị cho một mùa hoa mới. Ngày Tết đang ở sát ngay bên cạnh mà sao Huy chẳng tìm thấy đâu những cảm giác đầm ấm của mùa xuân.

Thằng bạn Huy gọi điện thoại đến rủ đi Hội chợ xuân trong lúc Huy đang giúp Hân lau nhà:

- Cái gì? Mà đang lau nhà hả? (giọng nó chứa đầy sự ngạc nhiên)

- Ừ, có gì lạ đâu. Mà có rảnh thì sang phụ tao trước đã. Khi nào rảnh thì tao đi hội hoa xuân với mày.

- Chừng nào mày rảnh?

- Chắc sau.... giao thừa!

- Vậy thì mày cứ tiếp tục với công việc lau chùi của mày đi. Đồ... đàn bà!

Nó hậm hực cúp máy. Sao Huy điên với câu nói ấy thế. Nó nói như thể tất cả đàn ông rửa bát,

lau nhà đều là... đàn bà cả vậy!

Ba và mẹ đi ngủ sớm, bảo rằng còn phải nghỉ để lấy sức cho những ngày hôm sau, chị Hiên vẫn say sưa làm việc, dường như chị chẳng có khái niệm gì về “Tết” hay “nghỉ Tết” cả. Chỉ còn ba trái tim nhỏ đang háo hức chờ đợi đón những khoảnh khắc đầu tiên của năm mới và chờ xem chương trình đón năm mới qua cầu truyền hình. Khuya, trời thẫm lạnh. Cái lạnh làm cho mọi người lười biếng và buồn ngủ. Hân và Hoàng ngủ gà ngủ gật bên cạnh, giật mình thức giấc là hỏi ngay: “Đến chương trình văn nghệ chưa anh?”. Huy nghỉ mấy bữa ở Sài Gòn, chắc giờ này tụi nó đã kéo nhau đi chùa hái lộc và quên luôn gọi điện thoại chúc Tết vào đúng giao thừa như đã hứa với anh. Huy bỗng muốn ra đường, muốn tìm chút cảm giác xuân của đường phố, của mọi người, muốn được chứng kiến hình ảnh “người đi lẫn với sương giăng” trong một câu chuyện của ai đó đã viết về đêm xuân Đà Lạt... Những cái lạnh buốt của gió đã ngăn Huy lại... Phòng bên vang lên tiếng loạt xoạt của cái máy dệt. Huy nhồm dậy hỏi:

- Chị vẫn chưa ngủ à, sắp giao thừa rồi đó!

Chị Hiên vẫn khấn trương mặc dù trong giọng đã nghe sự mệt mỏi:

- Giao thừa giao thiếc gì. Ngày mai sát chủ, chị phải gắng làm cho kịp đợt giao hàng vào ngày mốt!

Huy im lặng. Hai đứa trẻ vẫn ngủ. Chỉ còn không đầy một tiếng đồng hồ nữa là giao thừa rồi. Một năm mới lại đến mà hình như mùa xuân còn ở mãi tận đâu, xa lắm...

P.T.N

HOA XUÂN CA

Dương Nữ Khánh Thương

1.

Khi tôi biết tôi tồn tại trên mặt đất này chính là khi tôi ngậm bầu vú mẹ. Dòng sữa hôi hối nóng chảy tràn qua lưỡi tôi ngọt ngào, mịn màng khiến tôi kêu lên vài tiếng “ọ ẹ” để tỏ sự dễ chịu. Mẹ tôi, Người sung sướng lắm, Người nâng đầu tôi lên để tôi có thể rúc vào đúng tầm của tia sữa, Người thơm má tôi khe khẽ, nhìn tôi, Người mỉm cười long lanh. Chưa hết, Người gọi cha tôi, cái ông đồng tác giả sinh ra tôi. Cha tôi, sung sướng, ngu ngơ chạy lại gần, nắm bàn tay xiu xiu của tôi rồi cả hai người tranh nhau so bì tôi giống ai hơn. Ai đến thăm cũng bảo tôi giống cha. “Con gái giống cha giàu ba cửa họ”. Cha tôi nghênh nghênh cầm gương đèn sát nôi tôi ngồi hàng giờ, ngắm kỹ từng nét của tôi rồi của cha. Sau đó thư thái cha tôi, tự mãn cha tôi ghé sát gương, lại áp má tôi vào má ông để cùng soi chung. Giống y như đúc. Ông sướng rên lên nhưng tôi thì... khổ quá. Râu ria ở cằm ông cọ vào tôi nhờn nhột, lại còn mùi mồ hôi nồng nồng chứ không thơm như mẹ tôi. Tôi khóc ré lên thì ông càng sướng “nhón”. Ông vỗ vỗ vào mông tôi nựng nựng: “Con gái rươi của bố!”. Cái câu nựng ấy theo tôi suốt thời thơ ấu, tôi tưởng tôi tên là... “CON GÁI RƯƠI” thật vì lúc nào ông cũng gọi toáng lên dù ở ngoài đường hay trong nhà. Mẹ tôi lâu dần cũng bắt chước. Chán thật! Mãi tôi mới biết mình không phải tên “CON GÁI RƯƠI” mà là Huyền My.

Lúc tôi lớn lên độ tám tuổi, “cục than Quảng Ninh” tự dung trắng bóc, má đỏ môi hồng. Mẹ tôi mừng ra mặt. Bố tôi thì đang đi làm bỏ về cầm gương vẩy tôi lại gần soi lên soi xuống và sau đó ngồi bệt xuống nền nhà khóc hu hu như trẻ con bị lấy mất kẹo. Tôi ngạc nhiên nhìn bố, rồi cũng ôm bố dỗ dành như thật nhưng chẳng hiểu cơn có làm sao. Bố tôi khóc dai thật, dỗ sao cũng không nín. Tôi chạy đi lấy nước, tưởng bố đi làm về khát, bố cũng không uống. Đưa cho bố lọ dầu, bố cũng không xoa. Tôi bắt chước mẹ:

- Bố của con gái rượu ời, bố để con đi mua cho bố bát phở nhé!

Bố vẫn không nín. Niềm mơ ước lớn nhất của tôi là ... ốm để được ăn phở, phải là tôi thì tôi sẽ gặt đầu cái rúp, nhưng bố không nói gì mà càng khóc to hơn. Rồi mẹ tôi đi về. Bố òa khóc to hơn. Buồn cười quá mà bây giờ tôi mới dám cười. Thì ra ai ở cơ quan bảo càng lớn cái Huyện My càng khác hồi nhỏ, nó "hóa" nhiều quá không nhận ra. Thế là bố tôi buồn vật vã vì con gái không giống mình nữa. Thực ra, ai cũng bảo tôi vẫn giống, nhưng chỉ ở cái thần thái thôi, chứ con gái thì phải khác con trai, giống y chang thì thô lắm!

2.

Không hiểu bạn nghĩ gì vào ngày tròn mười tám tuổi. Tôi thì thờ ơ lạ lùng. Tôi đón ngày mình sinh ra với cảm giác dễ chịu nhất. Ơn Mẹ, ơn Cha, ơn Cuộc Đời đã cho tôi được Sống hôm nay. Nhà tôi không có lệ tổ chức sinh nhật, nhưng không vì thế mà tôi tủi thân. Cách đây một hai ngày, bố tôi đã mở cánh tủ quần áo ra và chỉ lên dòng phấn viết ở ngăn giữa. Ở đấy ghi đầy đủ giây, phút, giờ, ngày, năm sinh cả âm lẫn dương của từng đứa con. Thế là cả nhà ai cũng nhớ, dù chẳng ai linh đình nhạc nhẽo. Chúng tôi lớn, chị em tôi biết tặng lẫn nhau nhân ngày sinh nhật của mỗi đứa, nhưng cả ba chúng tôi không tài nào biết được ngày sinh nhật của bố mẹ. Tôi đã bí mật tìm chứng minh thư, giấy tờ, lý lịch cán bộ công nhân viên của bố mẹ nhưng tất cả đều không trùng ngày tháng với nhau. Đời bố mẹ vất vả, mỗi giai đoạn, mỗi cuộc mưu sinh nhọc nhằn, mỗi biến động cuộc đời, mỗi toan tính và cả những nhăm lẩn đã khiến bố mẹ tôi có nhiều lý do để có những ngày tháng năm sinh không thống nhất. Bây giờ mẹ tôi đã mất. Ngày mất mẹ, tôi nhớ như in. Mẹ tôi vội bỏ chị em tôi khi cả ba đứa còn thơ dại. Bố tôi tồ tếch bị họ hàng nhà ngoại chửi lên chửi xuống khi quan tài còn nghi ngút khói hương trước bàn thờ. Tôi đau quá, không khóc được cho ra tiếng. Tiếng khóc hết hơi như con mèo khan. Rồi họ hàng dàn xếp ma chay, tiếng khóc của bọn tôi quá nhỏ so với tiếng tính toán tiền nong chợ búa của dì và cậu mợ. Lúc người ta lấp huyệt cho mẹ tôi, lúc đó bố tôi mới ĐƯỢC KHÓC. Cả mấy ngày chạy ngược xuôi lo tang lễ khiến bố tôi không có giây phút kịp tĩnh lòng. Bố tôi khóc trông tội lắm, mặt bố ngửa lên trời, trời cao xanh có thấu từ nay cảnh gà trống nuôi con cực nhục trăm bề? Rồi chúng tôi, mấy bố con ôm nhau trong căn nhà hoang vắng. Đâu đâu cũng có đồ vật, cảnh trí gợi nên hình bóng mẹ tôi. Bố tôi nhìn cái bô mà mẹ tôi ngã bệnh vẫn phải đi đổ cho mẹ, cầm lên đi đi lại lại thần thờ làm chúng tôi rợn cả người, không hiểu mỗi người có tự bình tâm gắng gượng trở lại được không? Em tôi đang đi học ở trường, được gọi về báo tin dữ thì bây giờ mặt cứ ngơ ngác như không tin là mẹ đã nằm dưới đám đất đen. Tôi đòi đi học nghề nhưng bố tôi không cho. Rồi tôi cũng đi học đại học như ai, dù trầy trật. Nhưng, nếu ngày tôi báo tin đậu thủ khoa trong kỳ thi tuyển vào một trường nghệ thuật trước bàn thờ mẹ thì ngày tốt nghiệp vinh quang và xuất sắc, tôi phải gượng cười với bạn bè, thầy cô, sau đó xách ba lô chạy một mạch ra bến xe để về chịu tang muộn đứa em trai liền kề! Giấy báo vào trường và mảnh bằng tốt nghiệp của tôi được ghi mốc bằng hai cái tang của người thân. Lắm lúc ngồi nghĩ vẩn vơ, tôi lại tự nghiệm: mỗi thành công của tôi trên đường đời đều phải đánh đổi với một điều gì đó quý giá ngang bằng. Rồi tôi lại nghĩ, nếu sau này thành đạt, chắc chắn, như người xưa, tôi sẽ tính ân oán sông phẳng. Ai giúp tôi cái gì, tôi sẽ trả gấp hai, gấp ba, gấp mười, gấp trăm nhưng ai ghẻ lạnh, hắt hủi, làm hại bố và chị em tôi, tôi sẽ cho vào vạc dầu đun sôi chín mươi chín ngày đêm cho hả giận. Tôi còn tần mẩn ghi lại những đồng bạc chiếu cố của họ hàng nhà ngoại bố thí cho chúng tôi và nguyên sau này sẽ trả không thiếu một xu, nhưng không, họ hàng gì nữa, mấy bố con thương nhau là đủ. Tôi tự hỏi sao có những người không máu mủ ruột rà, họ chỉ là người qua đường, là bạn bè, thầy cô, hoàn toàn không có nhiều quá khứ, số phận giống chúng tôi mà lại có thể bao bọc, yêu thương chúng tôi đến thế, trong khi họ hàng "sầy cha theo chú, sầy mẹ bú dì" thì lại không bao học được nổi một ngày. Dù trước khi mẹ mất, mẹ tôi đã trắng trối phân công cho dì tôi nuôi bé Út, ông trẻ mà mẹ tôi gọi bằng chú nuôi thằng Hai, nhưng rồi chúng tôi lại về đùm đê bên bố. Nghĩ đi rồi nghĩ lại, đời có vay có trả, thù oán nhiều làm mình nhỏ mọn

đi. Những người họ hàng thuộc thế hệ trước hoặc bằng bố mẹ tôi có lỗi nhưng những đứa trẻ con cậu, con dì, chúng có lỗi gì? Sau này chị em, anh em gặp nhau, chẳng nhẽ không chào hỏi, lúc khốn đốn, sung sướng không thể tìm đến nhau? Lẽ nào lại lặp lại cái vòng tròn ác nghiệt quanh quanh? Tha thứ có lẽ là phương thuốc kỳ diệu làm mình ngộ ra nhiều điều ở nhiều trạng thái khác nhau.

Lúc nhớ về kỷ niệm, tôi chỉ muốn nhớ về những kỷ niệm đẹp nhưng không hiểu sao lại có lúc phải đắng chát thế này?

3.

Mọi thứ rồi cũng qua. Lòng tôi lại thơ thới như hoa xuân ca. Hoa xuân ca mọc ở trên đồi. Hoa xuân ca mọc bên bờ suối. Hoa xuân ca mọc ở trên đường. Tôi phải yêu đời, yêu người, yêu cuộc sống, để người, để cuộc sống yêu lại tôi. Hằng ngày, tôi đến cơ quan. Tan giờ làm, tôi đi chơi với bạn bè. Tôi đi chợ nấu một món ăn ưa thích. Tôi gọi điện cho bố để biết bố có mạnh khỏe không. Rồi cuối ngày khi các dây thần kinh dần ra, trước lúc chìm vào giấc ngủ thì tôi lại tự cho mình quyền mơ mộng một chút. Tôi mơ tôi có một người con trai có tài, tốt bụng, không nhất thiết phải đẹp trai nhưng hoàng tử nhưng để coi một chút thì cũng tốt. Rồi tôi lấy chồng, tôi đón bố tôi về ở cùng. Tôi sinh con, tôi được làm mẹ, được gọi cái người đồng tác giả lại ngắm xem tác phẩm mình sinh ra....

4.

Tôi chỉ muốn nhắc lại rằng: mọi thứ rồi cũng qua. Lòng tôi lại thơ thới như hoa xuân ca. Hoa xuân ca mọc ở trên đồi. Hoa xuân ca mọc bên bờ suối. Hoa xuân ca mọc ở trên đường. Tôi phải yêu đời, yêu người, yêu cuộc sống, để người, để cuộc sống yêu lại tôi.....

D. N. K. T

GẶP MA ĐÊM BA MƯƠI

Phạm Thanh Phúc

Từ sáng sớm, tôi đã nghe nhà mình chuẩn bị tối nay nấu bánh tét. Khi má và chị Hương sắp đi chợ, ba tôi dặn với theo:

- Nhớ mua dư dư, còn cho hàng xóm nữa nghen!

Lúc đó tôi đã chạy tót ra khoảng sân trống ngoài xóm đã banh với tụi thằng Dũng, thằng Quỳnh. Hơn mười một giờ, trời nắng gắt, mệt lè lười, tôi mới ù về nhà. Mọi người đang gói bánh. Chị Hương đãi đậu xanh ngâm từ hôm qua. Chị Thắm thì thái mỡ thành từng lát mỏng. Anh Năm tần mẩn lấy giẻ lau sạch từng lá chuối gói bánh.

- Má ơi! Con có chuyện gì làm hôn?

Cả nhà ngạc nhiên, cười vang. Má tôi ngưng tay gói bánh, nhìn tôi từ đầu đến chân:

- Ủa, sao bữa nay con siêng vậy? Thôi, chờ chừng nào nấu má gọi chụm lửa!

Mỗi người trong nhà xúm lại chọc tôi một câu. Quả thật, mọi hôm bị sai đi mua mỡ, mua nước mắm ngoài đầu hẻm hay đâm dùm chút ớt, chút tỏi tôi đều thoái thác. Nhưng không hiểu sao mấy bữa nay không khí Tết cứ rộn rịp, nhìn mọi người tíu tít làm việc, tôi nôn nao muốn góp phần.

Trời nhá nhem tối, anh Năm gọi tôi ra sau nhà:

- Tối nay mày thức canh bánh tết với anh chứ hả?

- Dạ!

- Nhưng này, mày có sợ ma không?

Tôi hơi ngần ngừ. Trời, anh này hỏi kỳ. Khi không lại nhắc chuyện ma. Gió đêm lành lạnh. Sau lưng tôi là cánh đồng rộng mênh mông, cách đây vài ngày còn đầy các loại hoa dành bán Tết, giờ thì trống không. Chênh chênh về phía trái chừng vài chục mét là một bụi tre già, um tùm những lá. Tôi nghe anh Năm cười khà khà:

- Mười bốn tuổi đầu mà còn sợ ma. Thiệt hết biết!

Người tôi nóng rần rần lên, tự ái dồn cục. Té ra ảnh “khi dễ” mình “con nít”.

- Khỏi! Em đâu có sợ!

- Có vậy chứ!

Anh Năm vỗ vai tôi, gật gù:

- Nhưng nói là nói cho vui chứ anh sẽ thức canh chung với mày cho tơi cúng giao thừa, ngoại trừ khi tụi bạn anh tới chơi. Mày nhớ rủ thằng Dũng con bác Tư qua nói dóc cho đỡ buồn ngủ!

Canh nồi bánh tết chẳng có gì khó: cứ dồn mấy gốc củi bự vào lò, thỉnh thoảng coi than, bỏ thêm củi, châm nước. Anh Năm, tôi và thằng Dũng nói chuyện râm ran. Vui quá là vui, tôi chẳng sợ ma chút nào. Hai đứa tôi cứ đòi anh Năm kể chuyện. Hết chuyện tiếu lâm đến chuyện chiến đấu của anh Năm hồi đi bộ đội ở Cam-Pu-Chia. Hứng chí, tôi còn giục anh kể chuyện ma. Thôi thì ma sói, ma da, ma lưỡi dài.... lờn vờn quanh chúng tôi, nghe phát ớn.

Đang say chuyện thì trong nhà có tiếng gọi anh Năm. Anh khoát tay bảo tôi:

- Ngồi đó, chút xíu anh ra.

Đến hơn 9 giờ, thằng Dũng riu mắt lại, đòi về ngủ. Vậy là chỉ còn mình tôi ngồi đó. Mãi không thấy anh Năm ra, mấy lần tôi định lên tiếng gọi, nhưng lại sợ bị chê là “nhát như thỏ!”. Nên đành im lặng. Nửa khuya, trời càng tối hơn, vắng hơn. Tiếng gió rít, tiếng xào xạc của lá tre, tiếng côn trùng kêu nho nhỏ... cũng làm tôi giật mình.

Bỗng, lẫn trong gió, tôi nghe như có tiếng rên rĩ sau lưng. Sợ nghe lầm, tôi cố dỏng tai lên. Trời! Đúng là tiếng rên phía sau, gần bụi tre. Lấy hết can đảm, tôi quay đầu lại nhìn. Một bóng trắng phất phơ trong gió. Tôi cầm thanh củi trong tay giơ lên cao soi cho kỹ, thì bóng trắng biến mất. Người tôi nổi gai ốc. Đúng ma rồi! Chỉ có ma mới chợt biến, chợt hiện được. Lại vang

lên tiếng khóc nỉ non. Tôi sợ quá, ngồi thu lu, nhìn đăm đăm vào bếp lửa. Ngó ra sau, bên phải, bên trái tôi đều sợ gặp ma. Kỳ này chắc chết! Anh Năm kể: Ma thường giấu người trong bụi tre, gò mả, nhét đầy đất vào miệng, hoặc thè lưỡi dài ngoằng lôi người bị hại lên ngọn đa. Càng lúc tôi càng sợ hãi, nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng. Tiếng khóc mỗi lúc một gần, rồi dừng lại bằng tiếng thở phì phò sau lưng tôi.

Run bắn người, tôi xoay ra sau.

- Á! A...! A...!

Tôi thét lên: một bóng trắng cao sừng sững, miệng đỏ lòm, đầy răng nhọn, kề sát mặt mình.... và sau đó, tôi không còn biết gì hết.

oOo

Tôi choàng tỉnh giữa lúc mọi người đang cạo gió, đấm bóp, rêm cả lưng mình.

- Má ơi! Thăng Khương tỉnh rồi nè!

Cả nhà xôn xao quay lại nhìn tôi. Lại thiệt, tôi bị ma bắt rồi mà sao còn sống? Tôi nghe má nạt anh Năm: “Tại mày mà thăng nhỏ hoảng hồn, ngơ ngơ, ngác ngác, thấy tội chưa?”

- Má! Con ma....

Tôi vừa lên tiếng thì bác Hai lôi ngoài cửa vào một người ốm nhom, cao khểnh khiu, hai tay bị trói ngoặt sau lưng. Bác nói oang oang:

- Đừng sợ cháu! Đây là “con ma” của cháu nè!

Tôi thở phào. Thì ra tên ăn trộm rình ngoài bụi tre từ chập tối. Chờ mãi không thấy tôi vào nhà, hấn tính “hù” thử, ai dè tôi... sợ thiệt. Giữa lúc hấn đang loay hoay vớt bánh tét cho vào bao thì bác Hai tình cờ đi tiểu, thấy được. Nhưng tôi vẫn thắc mắc.

- Còn cái bóng trắng, miệng đỏ lòm, đầy răng là....?

Anh Năm cười lấy chiếc drap trải giường trùm lên đầu. Đoạn anh đút que nhang đang cháy vào miệng, thở ra. Ô kìa! Giống hệt cái mà tôi đã sợ gần chết. Thấy tôi bật cười, cả nhà cười theo, vui ơi là vui!

Đêm giao thừa năm rồi đã đến với tôi đầy thú vị như vậy đó các bạn!

P. T. P

MƯA THÁNG BA

Lưu Cẩm Vân

Mùa mưa đến sớm hơn mọi năm. Mới tháng ba đã có những ngày mưa dầm, đất trời cứ âm u u một màu xám nặng nề buồn bã. Như hôm nay, buổi sáng trời xanh trong, nắng vàng rực rỡ chan hoà. Hạ nghĩ đến cái hẹn buổi chiều với nhóm bạn cũ mà lòng phơi phới. Cô xếp sẵn bộ

váy thật đẹp mới may hôm Tết, tưởng tượng đến những lời trầm trồ khen ngợi của lũ bạn rồi thầm mừng khi cảm thấy mình hài lòng với những lời khen đó. Năm nào cũng vậy, đôi lần bạn bè họp mặt nhau, khi thì ở nhà người này, khi thì ở nhà người kia, có lúc lại ở một nhà hàng nào đó. Không có giấy mời hay thư từ gì, chỉ có một lời nhắn chuyển nhau, vậy mà ít có khi nào không đủ người. Một nhóm bạn, có cả trai gái chơi với nhau từ hồi còn học cấp hai, ra đời đã lâu mà tình thân ái càng lúc càng sâu sắc hơn mới lạ.

Đặng nhắn cho Tuyên, Tuyên gọi cho Mai rồi Mai gọi cho Hạ: “Chiều thứ bảy, Đặng tới đón, gặp nhau ở cà phê Hoàng”. Đã quen với lời hẹn hò như vậy mà Hạ vẫn nôn nao chuẩn bị chu đáo mọi thứ, từ cái áo đến cái giày. Thoạt nhìn thì không ai nghĩ Hạ là cô gái đóm đáng bởi những thứ cô có đều giản dị đến tầm thường nhưng khi cô sửa soạn ra một tí thì Hạ hoàn toàn đổi khác với cô Hạ thường ngày. Từ khi bỏ học dở dang ở trường cao đẳng, Hạ về an phận làm cô hàng bán sách. Cô mở một gian hàng nhỏ trước nhà, bán văn phòng phẩm và cho thuê truyện. Mới đây, mẹ đầu tư cho Hạ mấy cái máy vi tính trò chơi điện tử, thế là suốt ngày cô cứ ngồi đọc sách và coi chừng mấy đứa con nít. Lâu dần, Hạ cảm thấy mình lạc hậu với những gì xảy ra bên ngoài khung cửa. Với Hạ thế giới gói trọn trong những quyển tiểu thuyết đầy đủ những nhân vật đại diện cho cái ác và các thiện. Mỗi lần gặp nhau Đặng lại cảm râm: “Bà trở nên lười biếng từ bao giờ? Thôi nhé, còn trẻ mà Hạ”. Hạ chỉ cười, Đặng không biết là Hạ cũng thèm được hoà lẫn trong không gian náo nhiệt ngoài kia để được cười nói vui vẻ. Hạ không tự trối mình chỉ là bạn bè mỗi người mỗi công việc, có cả người bận bịu gia đình, đâu có ai có thể cùng Hạ nhõn nhỡ chơi đùa. Chỉ mình Hạ còn thanh thoi trong nỗi buồn mà chỉ mình cô biết.

Vì vậy, từ buổi trưa Hạ đã nôn nao chờ đợi buổi chiều, nắng vàng đẹp như thế bọn họ sẽ có một buổi chiều tuyệt vời. Thế nhưng sau buổi trưa trời đột nhiên kéo mây, gió về nhiều hơn, những cơn gió ẩm ướt lành lạnh rồi trời bất chợt mưa. Lúc đó, Hạ đang ngồi chống tay nhìn bọn nhỏ chơi trò hoàng tử cứu công chúa. Mắt cô còn đang hoa vì những màu sắc xanh đỏ trên màn hình chợt tối lại vì một tia chớp rạch ngang bầu trời. Tiếng sấm vang rền cùng mưa đổ ập xuống, mưa to tạt cả vào trong phòng. Hạ phải khép bớt cửa lại. Bọn nhỏ mê mải với trò chơi đang hồi hấp dẫn, chẳng màng đến những cơn mưa sầm sập ngoài kia, còn Hạ thì rầu rĩ trách thầm cơn mưa không đúng lúc. Trời mưa mà bong bóng nổi đầy thế kia thì biết bao giờ mới dứt. Chắc là Đặng sẽ không đến vì chẳng có ai điên khùng hẹn hò dưới cơn mưa như trút.

Nhưng Đặng vẫn đến đúng hẹn. Nghe tiếng xe dừng, Hạ chạy ra mở cửa, cô nói như reo: “Tôi tưởng ông không đến”. Đặng chúi gương mặt ướt đầm ra khỏi mũ áo mưa, anh cười thật tươi dù mặt có hơi tái vì lạnh: “Tôi có uy tín mà. Sao bà chưa thay quần áo, hay là mặc như thế luôn đi”. Hạ nguyền Đặng: “Trời mưa to quá mà!”. Đặng đốt một điếu thuốc bằng hai bàn tay còn ướt: “Không sao, áo mưa của tôi rộng lắm, bà không sợ ướt. Thôi, nhanh lên!”.

Buổi họp mặt chỉ thiếu mỗi Kiều Hạnh vì có con nhỏ nhưng ông xã của nó vẫn đến. Đó là một đôi được hình thành từ lớp mười, hai người sống rất hạnh phúc, luôn là đề tài được ngưỡng mộ nhất trong nhóm. Buổi họp mặt có lý do, sau những câu hỏi thăm thường lệ Tuyên thông báo hai tin mà ai nghe cũng vui. Đó là đám cưới của Hằng sắp tổ chức tận bên Cali, cô bạn cũ hẹn sẽ mang chú rể về Việt Nam ra mắt bạn bè. Tin thứ hai làm cho Hạ hơi choáng váng: Thành sẽ đưa vợ về thăm quê. Mọi người dè dặt nhìn Hạ, cô không muốn ai nhìn thấy nỗi lòng của mình. Hạ làm ngơ, cô nhiệt tình bàn tán xếp đặt ngày đón tiếp bạn cũ.

Thành và Hạ đã từng là một đôi. Suốt những năm học phổ thông, hai người luôn ở cạnh nhau, cùng nỗ lực học tập, ở cạnh nhau trong mọi sinh hoạt của lớp. Hạ trầm tính, còn Thành thì sôi nổi. Hạ nhút nhát, thiếu tự tin, còn Thành thì quyết đoán, mạnh mẽ. Người này như là một bổ khuyết của người kia, Thành nóng tính, ngang tàng đã có Hạ hiền lành, nhu mì. Nhưng Thành nóng tính với tất cả mọi người, trừ Hạ. Mỗi lần có chuyện bất đồng ý kiến, Thành muốn nổi nóng, chỉ cần một cái chớp mắt của Hạ, nước mắt của Hạ, nước mắt của cô chưa kịp tuôn thì cục giận của Thành đã tiêu tan. Thành không sợ gì, chỉ sợ Hạ khóc. Chuyện của hai người ai cũng biết, nhưng không ai gọi đó là tình yêu bởi vì họ còn rất trẻ. Họ còn quan tâm săn

sóc cho nhau thật tự nhiên như chuyện bắt buộc phải thế mà cũng không ai nói ra nói vào. Trong lớp học, Thành ngồi sau lưng Hạ, hôm nào Thành đến trễ thì Hạ bồn chồn lo lắng, cô chỉ cười được khi Thành hiện ra ở cửa lớp. Hạ cứ nhớ mãi một chuyện, hôm đó trời nóng bức, Hạ lấy dây thun buộc mái tóc dài ngang vai thành một búi. Thành lấy viết khều nhẹ vào lưng Hạ: “Thả tóc ra đi Hạ”, Hạ nhăn mặt: “Trời nóng lắm, chắc mai Hạ cắt tóc ngắn luôn cho rồi”. Thành nói như giật mình: “Ê, đừng chớ, Thành thích Hạ để tóc dài dễ thương hơn”. Hạ không bao giờ quên cái cảm giác lạ lẫm đã làm Hạ thấy nóng cả mặt.

Từ đó Hạ không bao giờ cắt tóc ngắn, điều đó làm cho Thành rất vui. Không nói ra nhưng ai cũng hiểu họ đã là của nhau. Tốt nghiệp phổ thông rồi vào đại học được một năm thì Thành theo gia đình ra nước ngoài. Hạ không nhớ mình đã buồn như thế nào khi hay tin mà Thành chỉ tiết lộ trước khi lên máy bay. Hôm chia tay của Thành và nhóm. Hạ không có mặt, cô chỉ sợ để rơi nước mắt trước mặt bạn bè thì thật xấu hổ. Nhưng Thành cũng tìm đến, có cả Đăng, Đăng để hai người ngồi với nhau ở ngoài sân còn mình thì vào nhà nói chuyện với ba má của Hạ. Lần đầu tiên Thành nắm tay Hạ để nói lời tạm biệt, Hạ không thể nói gì vì nước mắt làm cô nghẹn cả lời. Cô cố gắng nghe như ghi từng lời hứa hẹn của Thành. và Thành ra đi, thay thế anh là những lá thư đều đặn gửi về từ một nơi cách Hạ một nửa vòng xoay trái đất. Lá thư nào gửi về Thành cũng ghi vào cuối một câu: “Nhớ chờ Thành về”. Cứ như thế được vài năm...

Trời dứt cơn mưa khi Đăng đưa Hạ trở về. Sau mưa, không gian trong sạch và mát mẻ. Hạ im lặng suốt đường về và Đăng cũng không nói gì. Khi Đăng dừng xe, Hạ đứng xuống chào bạn rồi quay lưng thì Đăng nắm tay giữ cô lại. Hạ hơi ngạc nhiên khi thấy Đăng đã tắt máy xe, anh kéo Hạ ngồi xuống trước hiên nhà: “Khoan đã Hạ”. Hạ định hỏi “Có chuyện gì không?” nhưng cô không mở lời, chắc lại là mấy lời an ủi chuyện của Thành. Hạ ghét ai tỏ ra thương hại mình. Cô đứng lên nói như giận dỗi: “Đừng nói chuyện của Thành nữa, Đăng về đi”. Đăng kéo mạnh cho Hạ ngồi xuống, xem chút nữa là Hạ té vào lòng Đăng. Cô mở to đôi mắt nhìn Đăng lạ lùng. Đăng đưa tay bóp trán mấy cái, anh ngẩng lên nhìn Hạ nói chậm rãi: “Mình cưới nhau đi Hạ!”. Hạ bất ngờ đến nói lắp: “Gì vậy Đăng?” - “Đăng nói mình lấy nhau đi, Hạ làm vợ Đăng đi!”. Hạ kêu to: “Đăng!”. Anh vẫn thản nhiên: “Anh đợi Hạ bao nhiêu năm rồi, em không biết sao?”.

Mấy đêm liền Hạ mất ngủ, ngày thì tỏ ra lơ mơ đến nỗi má phải ngạc nhiên. Hạ nói với má không có gì rồi lại chìm vào mớ bòng bong trong lòng. Lời đề nghị của Đăng như một lời tỏ tình khiến cô choáng váng. Bao nhiêu năm nay Đăng ở bên cạnh, gần gũi đến mức thân thiết mà có ai nói gì đến tình yêu đâu! Phải có tình yêu thì mới nghĩ đến chuyện sống với nhau. Hạ hỏi và Đăng trả lời: “Tại Hạ vô tình đó thôi, tôi biết mình yêu em từ khi còn đi học. Chỉ vì Thành là bạn nên tôi phải đứng ngoài”. Hạ lại thắc mắc: “Nhưng bao năm nay?” Đăng nhìn vào mắt Hạ thật lâu: “Hạ nhớ lại đi, có phải tôi đã từng bảo bao giờ không còn ai thì tôi sẽ cưới em làm vợ”.

Những lá thư của Thành cứ thưa dần rồi sau đó chỉ là những lời nhắn gửi qua thư của Hằng. Có ai đó đã bảo rằng Hạ đại dột khi cứ u mê tin lời hứa hẹn của Thành. Hạ cũng nghĩ chắc người ta nói đúng, bởi vì từ đó về sau Hạ không cảm thấy rung động trước một người con trai nào. Đăng vẫn bên cạnh Hạ, thỉnh thoảng ghé nhà hoặc ngồi tán gẫu, hoặc rủ cô đi uống cà phê với bạn. Đăng có mặt mỗi khi Hạ gặp chuyện khó khăn, Hạ ngạc nhiên nhận lấy sự quan tâm săn sóc của Đăng. Bất chợt một lúc nào đó, Hạ vô tư hỏi: “Ông có người yêu chưa Đăng?” và Đăng chỉ trả lời đáp gọn “có rồi” và vẫn đi chơi với Hạ. Có lần Hạ còn đùa: “Tôi với ông giống như hai người yêu nhau”. Hình như Đăng đã nhăn mặt khi nghe cô nói như thế.

Hạ tỏ ra dạn dĩ hơn hồi xưa khi cô hỏi Đăng vì sao chưa tỏ tình đã ngỏ lời cầu hôn, Đăng trả lời bằng câu nói: “Chỉ cần bằng lòng là được rồi”. Hạ không biết mọi người đàn ông khác yêu và ngỏ lời với người yêu ra sao nhưng tính cách bất ngờ của Đăng đã làm cô suy nghĩ. Cô nhớ lại tất cả những gì đã có giữa hai người từ bao nhiêu năm nay. Có khi cô lại nghĩ đến Thành, cô không so sánh giữa tuổi nào đó thì người ta tỉnh táo hơn khi nghĩ về hôn nhân của mình, nhưng cô không nghĩ đây là dịp tốt có một đám cưới cho ba má cô mừng vui, nói chung Hạ không biết rõ tâm trạng của mình ra sao, cô cũng chẳng biết tâm sự với ai bởi vì Hạ không

thích để người khác quyết định cuộc đời mình.

Đăng vẫn bình thản chờ đợi Hạ, không thúc giục, không nôn nao nhưng anh đến nhà Hạ thường xuyên hơn như muốn chứng tỏ cho Hạ biết tình cảm của mình. Hạ để ý đến Đăng nhiều hơn nhưng đến khi nhận lời cầu hôn của Đăng, Hạ cũng không biết mình đã yêu Đăng bao giờ chưa.

Thiệp báo hỉ của Đăng và Hạ phát xong thì Thành trở về. Chính Đăng báo tin ấy cho Hạ biết rồi bình tĩnh chờ đợi phản ứng của cô. Hạ không nói gì nhưng một thoáng chao đảo trong ánh mắt của cô cũng đủ làm cho Đăng cảm thấy buồn. Dù vậy, anh vẫn để cho Hạ một mình gặp lại Thành.

Hôm đó, trời cũng mưa. Thời tiết thất thường nên chẳng ai biết trước là sau cơn nắng to, trời vẫn có thể mưa như trút nước. Hạ ngồi nói với Thành những câu chuyện tưởng như chỉ để đợi dứt cơn mưa. Những gì mà Hạ đã hồi hộp tưởng tượng sẽ xảy ra khi cô gặp lại Thành đều không có. Hạ cố gắng lắng nghe không nhận ra chút xao xuyến nào trong lòng mình, kể cả khi Thành thanh minh về việc thời gian gần đây anh không viết thư cho Hạ. Thành chưa từng cưới vợ, mặc dù anh cũng có vài ba mối quan hệ với những phụ nữ khác. Anh chỉ muốn xây dựng một cuộc sống tương đối trước khi trở về để ngỏ lời cầu hôn với Hạ. Những điều Thành nói thật xa lạ với Hạ, Thành cũng biết như thế và có lẽ anh cũng thấy bất ngờ.

Hạ nhìn theo dòng nước nhỏ cứ trôi qua trước cửa nhà mang theo những cái bong bóng lấp lánh. Có phải tình yêu thơ dại ngày xưa của Hạ cũng như những chiếc bong bóng, đã trôi đi rồi vỡ ra trước khi dòng nước dừng lại ở một nơi nào đó. Hạ cũng ngạc nhiên khi nhận ra mình chỉ áy náy một chút chứ không hề buồn. Bây giờ cô mới so sánh và hiểu ra rằng Đăng mới là tình yêu đích thực mà cô cần có.

Thành ra về khi trời vừa dứt cơn mưa. Trời vẫn còn âm u nhưng mưa đã tạnh. Hạ ngồi nhìn theo những cánh én bay vút qua dưới mặt đất mà lòng băng khuâng, ngày mai có lẽ trời vẫn tiếp tục mưa. Hạ nôn nao mong chờ Đăng đến. Hạ nghĩ rằng đã đến lúc cô phải nói với Đăng điều mà anh từng mong đợi và chắc là anh sẽ rất vui. Hạ cảm thấy lòng thanh thản, cô chợt nhớ ra là mới cuối tháng ba và những cơn mưa bất chợt làm cho đất trời tươi mát hơn. . .

L. C. V

TIẾNG GỌI BÌNH MINH

Võ Ngọc Phương

Reng! Chuông reo đến giờ học. Tâm vội vàng ôm cặp bước vào lớp. Từ khung cửa sổ mở lớn ở tầng một, một chiếc cặp da rơi xuống ngay trước mặt Tâm. May mà không trúng Tâm. Tâm vui vẻ mỉm cười cho sự may mắn của nó. Nhưng rất nhanh sau đó, Tâm nhận ra mình đã vui mừng quá sớm. Đôi mắt Tâm mở to tưởng chừng không thể tròn hơn. Từ khung cửa sổ lớn của tầng một, một người đang... nhảy lầu. Tâm không biết dùng từ nào để diễn tả chính xác hơn khi một tên con trai đang bỏ chân qua khung cửa sổ, nhanh chóng phi thân xuống. Và điều quan trọng chính là tên con trai ấy đang phi thân xuống chỗ Tâm đang đứng.

- Không! – Tâm hét toáng lên khi tên con trai nhảy lầu có dấu hiệu sắp đáp xuống ngay trên đầu nó.

- Tránh ra! Tránh ra! – Tên con trai kia cũng hét lớn không kém Tâm là mấy.

Kết thúc thật có hậu. Long bị bắt tội trốn học. Tâm bị phạt tội vào lớp muộn. Hai đứa lên phòng y tế để băng bó sau đó thì xuống phòng giám thị uống trà....

- Nếu không tại bà thì giờ này tui đã nghe tiếng sóng vỗ ở Vũng tàu! – Long tiu nghỉu đã lặn một hòn đá trên đường.

- Nghe tiếng thầy giám thị mắng chưa đã hay sao mà còn đòi nghe tiếng sóng. – Tâm bĩu môi khinh miệt Long. Một học sinh ngoan hiền và gương mẫu như Tâm thật chẳng đáng bị mời lên phòng giám thị một chút nào. – Tất cả tại ông! – Tâm tiếp tục quay qua đay nghiến Long.

Tâm xách giỏ đi chợ. Mẹ phạt nó vì tội phải làm bản kiểm điểm. Mà tội lỗi có phải do Tâm gây ra gì cho cam. Tất cả là lỗi của Long. Tâm chỉ bị liên lụy. Chính vì thế mà Tâm vừa đi vừa rửa thầm Long. Tâm không biết có phải ghét của nào trời trao của đó hay không mà vừa bước ra đầu ngõ nó đã gặp Long. Trời! Hẳn đang chơi đá gà. Nếu có cái máy ảnh ở đây thì hay biết mấy. Tâm nhất định sẽ chụp liền mấy cuộn phim cảnh Long chơi đá gà để tố cáo hăn trước mặt thầy giám thị. Tâm nhanh nhẩu phát huy sở trường “bà tám” của nó. Nó nhanh chóng len qua đám đông đang xúm xanh xúm đỏ quanh đám đá gà. Đây rồi! Long đang đứng giữa làm cục nhân cho đám đông bao quanh. Long cười trần (người đầu mà bất lịch sự), mồ hôi nhễ nhại nhưng giọng thì to nhất trong bọn. Mà giọng hăn thì có phải trong trẻo gì cho cam. Cái giọng khàn đục mà cứ cố rướn cổ lên hét:

- Cố lên! Cố lên con!

Giữa hai con gà chọi mặt đỏ lừ đang hăng máu trông y hệt nhau, Tâm thoát đầu không nhận ra đứa nào là “con” của thằng Long. Nhưng chỉ một lúc sau, Tâm nhanh chóng nhận ra con lông xám là con gà của Long. Còn con lông tía còn lại chắc là gà của đối phương. Vì mỗi lần con lông xám xù lông lên, Tâm lại thấy Long hú lên như kiểu con Marsupilami. Trông phát khiếp! Lẽ ra thì Tâm không thêm ở lại thêm một giây nào khi phải đối diện với kẻ làm nó bị ăn mắng oan đầu. Nhưng vì tò mò nên Tâm mới chịu nán lại xem rốt cuộc con màu lông xám của Long hay con gà lông tía thắng. Hai con chọi nhau thật quyết liệt. Hình như chúng càng đá càng hăng. Bụi bay mù mịt. Những tiếng vỗ tay và reo hò làm rôm rả cả một góc phố....

- Hoan hô! Thắng rồi! – Tâm nhảy cẫng lên, vỗ tay sung sướng khi con gà màu xám của Long thắng. Trận đấu kết thúc. Đám đông nhanh chóng giãn ra, để lộ hình ảnh Tâm đang nhảy lên sung sướng. Rất đột ngột, Tâm nhanh chóng ngừng quơ tay và reo hò. Vì Long đang nhìn nó với ánh mắt mở to không thể tròn hơn. (Chết! Hớ rồi!).

- Thì ra bà cũng thích coi đá gà! – Long cố đi lên ngang Tâm trên đường đến trường để trêu ghẹo.

- Tui mà thèm thích!- Tâm đẩy gọng kính lên ngang sống mũi, nói cứng.

- Vậy mai có đá gà nữa đó. Bà đi coi không?

- Không thèm. – Tâm vênh váo ngẩng mặt lên nhìn trời. Không cần Long rủ, Tâm tự đi coi cũng được.

Hôm nay không phải gà của Long thi. Võ sĩ hôm nay là hai con gà tre.

- Gà tre nhỏ vậy nhưng đá ngon lắm! – Long giải thích cho Tâm.

Nhưng Tâm không quan tâm đến những điều Long nói. Vì Tâm không phải là một tay sành về gà. Hay có lẽ nó chưa phải là một tay am hiểu nhiều về gà. Điều đập vào mắt Tâm chỉ là màu lông của hai con gà. Hai con gà hôm nay không giống hai con gà của hôm qua.

- Trời ơi! Tui nó trụi lụi. Tâm hét toáng lên:

Long ôm bụng cười sặc sụa:

- Tui nó bị nhổ hết lông để cho đối phương khỏi túm tóc đó cô nương.

- Nhưng tui nó làm gì có tóc. – Tâm cong môi bắt bẻ Long.

- Ờ! Thì tóc hay lông gì cũng vậy.

- Sao lại cũng vậy. Phải khác chớ. Tóc là tóc còn lông là lông. Hai cái đó làm sao mà giống nhau được.

- Vậy lần sau có đá gà tui không thèm rủ bà đi coi chung nữa. Phiền phức quá! – Long đuối lý đâm ra uy hiếp Tâm là không dẫn nó đi coi đá gà nữa.

Tâm vì sợ Long lần sau không dẫn nó đi coi đá gà nữa đành ngậm bồ hòn làm ngọt:

- Ờ, thật ra lông và tóc chỉ khác nhau có chút xíu thôi!

Được Tâm đồng tình, Long như nở từng khúc ruột, nó vội vã hòa theo:

- Ừ! Thật ra hai cái đó chỉ khác nhau có chút xíu thôi mà.

- Cố lên! Cố lên. Tâm nhanh chóng hòa nhập vào không khí sôi nổi của trận đá gà. Thậm chí nó còn cổ vũ sôi nổi hơn cả Long. Tình cờ, mẹ Tâm đi ngang qua và... hết hồn.

Một kết thúc có thể đoán được, Tâm bị phạt. Nhưng hình phạt lần này của nó đã nặng hơn. Nó không còn bị ăn mắng hay phạt đi chợ nữa. Hình phạt một tuần cấm túc có lẽ là quá nặng.

- Ngày mai bà có rảnh không? Đi coi đá gà với tui nha!

- Không được! – Tâm lắc đầu buồn bã – Tui bị phạt cấm túc rồi.

- Nhưng trận này là gà của tui đá. Trận này gay cấn lắm. Bà không đi không được đâu. – Long cố thuyết phục Tâm.

- Để tui nghĩ đã.

Chính xác những điều Tâm nghĩ chính là tìm cách trốn ra khỏi nhà để đi xem trận đá gà mà Long quảng cáo là gay cấn vì gà của Long sẽ đá với một con gà Tàu nghe nói rất hùng dũng. Tâm rón rén bước đến bên cửa sổ tầng một của nhà nó. Không cao lắm! Và dù cách không mới nhưng rất hiệu quả. Tâm nhanh chóng nhả xuống, chuồn êm ra chỗ tập trung đá gà.

Long cười trần, dang chân đứng kế bên con gà lông xám của nó. Đối diện nó là một con gà Tàu lông đen thui rồi kể đến một tên con trai có nước da đen nhẻm giống hệt con gà của hắn. Hai tên con trai thủ thế đứng sau lưng con gà khiến Tâm hồ nghi không biết đây là trận đá gà hay người đá.

Trận đấu quả thật rất quyết liệt. Hai con gà cứ dang ra xa rồi nhích lại gần nhau. Mỗi lần giáp lá cà, bụi bay tung tóe. Và mỗi bên mất một ít lông cánh. Chốc chốc, hai con gà lại bước vòng vòng, lườm nhau hung tợn như hai võ sỹ quyền anh đang trấn áp đối thủ trên võ đài. Đột ngột, cả hai con cùng xông vào, đá nhau túi bụi. Những giọt máu đỏ thẫm rơi xuống mặt đường. Tâm

chợt phát hiện con gà của Long đang rướm máu. Đến lúc này Tâm mới nhận ra hai con gà đã hôm nay có khác biệt so với ngày thường. Cựa chúng được bọc sắt. Con gà xám của Long đã bị cựa của con gà Tàu lông đen cứa chảy máu. Đám đông vẫn hò reo inh ỏi. Tâm nghe thấy tiếng Long hét đến lạc giọng khi con gà của nó bị trầy trụa khắp người. Đôi mắt Tâm đỏ hoe khi trận đấu vẫn tiếp tục. Con gà lông xám của Long loạng choạng, ngã vật xuống trên nền đất. Tâm bật khóc. Đá gà là một trò chơi thật mới mẻ đối với Tâm. Nhưng Tâm không bao giờ muốn niềm vui của nó được đổi bằng máu và sinh mạng của những chú gà tội nghiệp bị đem ra làm vật hy sinh và có thể chết trong những trận đá gà, một điều mà Tâm chưa từng biết trước đây. Nó vụt chạy đi. Long đuổi theo Tâm.

- Bà sao vậy? Trận đấu đang gay cấn mà.

- Ông ác quá! – Tâm nói trong tiếng nấc và những giọt nước mắt lăn dài, vỡ ra từ khóe mắt.

- Đúng là đồ con gái!

Những con gà bị thương hay chết trong những trận đá gà là chuyện bình thường. Hay ít ra nó cũng bình thường đối với Long cho đến khi bắt gặp những giọt nước mắt nao lòng của Tâm. Thật không hiểu sao điều đó lại khiến Long dần đo suy nghĩ. Long nằm gác tay lên trán như suy nghĩ điều gì quan trọng lắm. Nó trần trọc không ngủ được. Mấy hôm nay con gà của nó bị thương nên không còn gáy sáng như trước. Vẳng tiếng gọi bình minh, Long chợt cảm thấy trống trải quá. Tâm đã làm mặt lạnh và không thềm nói chuyện với nó mấy ngày rồi.

- Nó chưa chết hả? Tâm reo lên sung sướng khi thấy con gà lông xám của Long vẫn còn sống.

- Chưa! Nó sống khỏe lắm. Nhưng sau trận đá gà kỳ trước nó yếu đi nhiều – Long nói chậm rãi từng tiếng một. Chợt nó ngừng lại, gãi đầu gãi tai như sắp nói ra điều gì khó nói lắm – Mình nghĩ sau nàysau này... không cho nó đá nữa thì hơn....

Phố vẫn vang đều tiếng gọi bình minh vào mỗi sáng. Và đặc biệt trong năm con gà, những tiếng gọi xuân càng kêu hân hoan vang lên trong không khí Tết.

Ồ ó o o....

V. N. P

TÂM SỰ

Lê Tấn Sang

Đêm nay, trời không sao, không trăng. Cửa sổ nhà trơ ra một màu đen thăm thẳm. Ông trăng đi đâu ấy nhỉ? Đã 12 rồi mà. Ừ, hồi chiều nay mây đen vần vũ quá, chắc ông trăng giờ yên vị bỏ mùng đánh giấc rồi cũng nên. Ngộ thật, mới có tháng 2 trời vẫn còn tiết xuân mà sao nghe hơi hóm gió mây rồi. Mẹ bảo: Chắc năm nay mưa sớm hơn mọi khi. Có lẽ thế thật, mà nếu là thế thì mình thích lắm. Mình thích bầu trời màu bụi tro. Mình đã từng nói cái ý thích ấy với một đứa bạn rồi. Nó bảo mình ngộ. Vì thường thì người ta thích bầu trời xanh trong hay một ngày đầy nắng và vàng ấy chứ? Ờ, thì mình ngộ.... Ê, nhưng đó chỉ là ý thích của người ta thì không là ngộ đâu nhé, tui cóc cho một cái bây giờ.

Hồi đó vui quá. Bây giờ hẳn đã học lớp 12, lại là lớp chuyên, lớp tuyển để đậu đại học. Con đường phía trước đầy rất nhiều gập ghềnh nhưng cái đích cuối cùng cho người khách bộ hành ấy là một màu hồng chói lọi. Còn mình...Ừ thì mình cũng vẫn cố gắng nè. Nhưng sao vẫn thấy buồn. Nói trước nha, chỉ một chút thôi, vì đã qua rồi những ngày buồn rười rượi đó. Những ngày ngồi xe lăn. Ôi, chỉ một căn bệnh mà tất cả đã đổi khác hết, cuộc đời lẫn những ước mơ. Mình giờ đã đi lại được rồi nhưng di chứng thì vẫn còn. Những bước đi xiêu vẹo, đó là kết quả của những ngày ngồi yên một chỗ. Nói gì thì nói, vui lắm! Từ lúc đặt bước chân đầu tiên trở lại, cả nhà vui mừng cúng trả ơn trên một đầu heo to tướng. Chao ôi! Thật là mắc cỡ quá. Hôm ấy mình đã đi biểu diễn cho khắp họ hàng cùng xem. Hạnh phúc làm sao khi ta được đi trên chính đôi chân của mình. Ta đã được đứng mà không cần dựa dẫm, bầu vịu vào đâu. Ta đứng, ta đi, ta nhìn mọi vật. Thoáng lăm, một khoảng thoáng rất lạ. Tâm nhìn càng thoáng hơn khi ta lại được đi học. Ôi giấy, bút... lần đầu tiên mình cảm sao nước mắt cứ tuôn mãi mà không sao cầm nín lại được, những tháng ngày đã cũ này xanh lên đến không ngờ. Càng quý biết bao khi đã một lần mình đánh mất, giờ nhặt lại được mình càng xem nó trọng hơn những báu vật.

Có tiếp xúc với bên ngoài mới thấy mình thật bé nhỏ. Có gì đâu chỉ những câu nói: Tội nghiệp quá.... tội ghê hoặc chỉ có: có sao không cháu? Mình không thích như thế. Biết nói thế nào nhỉ? Chính những câu như thế vô tình thôi dẫu rằng không cố ý, nhưng nó khiến mình mặc cảm lắm. Nếu bảo mình nhìn xuống, mình thấy nhiều người còn đáng thương hơn mình, mình thấy mình còn có cái may mắn hơn. Nhưng mình không phải là người như thế. Mình không thích nhìn xuống. Mình nhìn lên. Mọi người nếu nghe thấy sẽ bảo: Đó là một con người có ý chí, hoặc gì gì đó. Hay như mình vẫn tâm niệm: Sẽ không bao giờ chịu thua số phận. Ờ, thì mình vẫn cho đó là điều tốt chứ sao. Mình nuôi nó trong lòng nè. Tâm niệm như thế mình sẽ thấy mạnh mẽ hơn. Vẫn biết thế. Mình vẫn nhìn lên đấy chứ, để rồi có ai biết không? Sau những lần cười muốn vỡ bụng cùng bạn bè, tạm biệt nhau bằng một nụ cười sáng khoái. Thế mà những lúc về một mình, mình cảm thấy cô đơn. Trong những cuộc vui nào đó mà bạn bè hoạch định sẵn không có mình, lúc lướt ngang qua, bạn mình cười: “Chào nhé bọn mình đi đây, mai mốt về bọn tớ kể lại cho nghe.” Không, mình không như những gì bạn đang nghĩ đâu. Mình cũng thấy vui đấy chứ, mình cũng đâu trách cứ số phận gì đâu? Chỉ đôi khi mình thấy buồn thôi! Ừ, chỉ đôi khi ấy để đổi lấy cái nhìn lên thì mình vẫn lời mà phải không?

Mình đi chat, eo ơi nhiều bạn quá chừng, nhiều người xin làm quen với mình quá! Vui sao là vui. Nhưng hỏi lại mới hay chín mươi phần trăm bảo rằng mình được thu hút nhờ có cái nick hay “Cô-bé-hoàn-thiện”. Hôm sau mình lại đi chat, chọn cái nick theo đúng thật với bản thân mình. Mới hay chẳng thấy ai vào nói chuyện. Ờ, thì người ta không bắt chuyện với mình thì mình bắt chuyện với người ta, có sao đâu đúng không?

- Mình không chê bạn, nhưng có điều mình có chuyện gấp phải về, hẹn lần sau nhé?

- Sao lại chê, mình cháy túi rồi, hẹn dịp khác, bye!

- ...

Sao thế? Mình còn nhớ đó là câu cuối cùng thốt lên hôm mình chọn cái nick thật với bản thân.

Mình đi học lại, cùng với mấy người bạn nhỏ thuở bằng mình lúc còn đi học. Vui lắm. Vì với mấy em vô tư và ngây thơ mình không có cảm giác có khoảng cách hay rào cản với chính mình. Mình vẫn nhớ một câu đại ý như thế này: Để vượt qua khó khăn, con đường ngắn nhất là đi xuyên qua chính mình, xuyên qua những mặc cảm, qua những nỗi phiền muộn để đón lấy niềm vui và gam màu trước mắt. Dẫu đó là những gam màu mình không thích nhưng mình sẽ đón nhận nó để vượt qua chính mình.

Đêm nay sao mình nghĩ nhiều về mình thế nhỉ? Lần đầu tiên nghĩ về mình mà mình cảm thấy vui. Hỡi vạn vật bên ngoài của đêm nay ời, các bạn có biết mới chiều nay mình đã chiến thắng chính mình không? Mình kể cho các bạn nghe nhé? Chiều nay nè, lúc tan lớp có một người bạn của thầy đến tìm thầy, vừa lúc mình về. Mình đến chào thầy, bỗng người ấy thốt lên: Ơ, cháu bị tật à? Mình sững người, rồi lặng lẽ bước ra. Thật lâu sau, mình lại chạy tới chào người ấy: Cháu chào cô cháu về. Bỗng người ấy cười với mình: Ráng học ngoan nhé cháu, những người chủ tương lai của đất nước. Ôi mình hạnh phúc quá! Không phải vì câu động viên có phần khen ấy đâu nha. Vì lần đầu tiên mình chiến thắng được chính mình. Hóa ra khi đi xuyên qua nỗi đau, ta chạm lại được niềm hạnh phúc.

Đêm nay gió không còn vi vu nữa. Ông trăng cũng không đi ngủ như cô bé tưởng tượng mà ông trăng ở phía trên đầu cô bé. Ông trăng vẫn còn thức. Ông trăng còn cười nữa chứ. Nụ cười hạnh phúc có lẫn vị mặn của nước mắt, của người bấy lâu nay luôn đóng vai trò người nghe kể chuyện. Đêm nay, có một khoảng trời tâm sự....

L. T. S

TRUNG DU

Nguyễn Thị Thanh Thảo

Em có cảm giác nhói đau khi cầm tấm card chúc Tết nhiều màu: hoa mai vàng và hoa đào đỏ. Và lời cầu chúc nồng ấm. Thế mà em cứ nghĩ năm nay anh sẽ về.

Còn ba ngày nữa mới sang năm mới. Thư anh viết “Những ngày cuối năm bận rộn không thể tưởng, em có thể tưởng tượng ra anh đang bơi trong công việc không? Nhớ nhà, nhớ em lắm nhưng không thể...” Em đọc đến thuộc lòng bức thư rồi tự hỏi, còn em thì nhớ bao chừng nhỉ? Cảm giác chạnh lòng khi tưởng tượng đến cái Tết của người xa quê, không có mẹ, không có bánh chưng và cả chè kho. Ôi, thế mà em đã nở cười hờn.

Chiều nay xin mẹ theo chị lên núi. Hai chị em cứ thích như vậy mỗi dạo sắp Tết. Cái dạo xa lắc xa lơ, cũng một chiều cuối năm thế này, hai chị em đi cắt cỏ cho bò đã ngủ quên giữa một vùng núi đồi. Đạn ấy, ba đi tìm một phen kinh hồn để không khỏi bật cười khi gặp hai cô con gái yêu “nằm mộng” say sưa dưới gốc cây ven núi. Buồn cười và cũng thú vị cho những trẻ thơ anh nhỉ? Anh bảo anh biết trong em là cả một vùng núi non dấu yêu.

Lên đỉnh cửa rừng, chị dắt em lên mỏm đá cao thật cao để nhìn về phía làng. Chị bảo bao giờ lên đây chị cũng có cảm giác như mình bé lại. Em cũng vậy. Ồ, không, chị chẳng tin đâu. Em bé lại vì lúc đó em chưa có Hưng và cô em của chị cũng chẳng phải buồn vì nhớ anh chàng này. Ôi chị, em xấu hổ quá đi mất, chị bao giờ cũng đi guốc trong phần hồn của em, bao giờ cũng biết làm cho em xấu hổ để mà vui.

Hai ngày nữa. Em khó ngủ đến kinh sợ. Thèm một tiếng chuông reo, thèm một giọng cười ấm cúng quen thuộc. Anh Hà và chị cứ xoay xoay chọc cười em, kể chuyện tếu. Em cũng thấy vui. Thái sang rủ em đi thị trấn mua hoa. Em ừ mà chẳng đắn đo gì cả. Thái là bạn tốt của em, anh cũng biết mà. Anh cũng biết tụi em từng nằm chung một lều ngủ trưa ở trại mà chỉ cách nhau có ... một ly nước. Lần ấy, nước không sánh ra giọt nào, em còn chén một giấc no mắt. Chỉ mỗi tội hôm sau nhớ Sao nó mách mẹ, mẹ gọt em một trận tội bời. Em thì cứ thấy trong sáng và chẳng có điều gì đáng xấu hổ hết nhưng cũng tự răn mình, lần sau thôi, chẳng biết lúc đó em sợ mẹ hay sợ gì nữa.

Hai tám Tết. Hoa mới chở về tươi rói. Chợ Tết có khác, cơ man nào là hoa, chẳng bù cho

ngày thường, xách xe chạy khắp thị trấn chẳng tìm được một bó hoa tươi. Thế này thì tha hồ mà chọn nhé. Hoa cúc cho mẹ đơm bình cúng tổ tiên, hoa lay ơn cho ba cắm làm nền cho mai. Chị sẽ là một bó hoa Đà Lạt, màu tím, dù biết thế nào anh Hà cũng đã dành cho chị phần nhiều.

Em vẫn còn đang tần ngần chọn thì Thái nói: “Sao, vẫn lưu ly như cũ à?”. Em cười: “Mình định....” Thêm một chút sắc màu của xứ sở sương mù nhé! Em chưa kịp ừ thì Thái đã chăm chăm dắt đi, tự nhiên lắm, thân quen lắm. Em nghe Thái bảo có cái hấp dẫn, mê quá, cứ nghĩ là một bàn tay làm quen.

Một hàng hoa nằm trong xó xỉnh nhưng thật đặc biệt – những bông hoa Tulip vàng. Ôi, em chưa bao giờ được thấy hoa Tulip thật cả, thế này thì.... Thái bảo: “Phần này dành riêng cho Thùy, tặng mùa xuân nghe”.

Trên đường về, ngồi sau xe Thái với rất nhiều hoa, em cứ xuýt xoa mãi. Thái còn hứa sẽ kể em nghe sự tích hoa Tulip vào một đêm thiêng liêng nào đó. Em muốn đem khoe với mẹ, với chị và cả anh nữa. Em thấy hạnh phúc dễ đến như khi tìm được một nhánh hoa quý, như khi nhận được từ tay người bạn thân của mình một chút ân tình.

Chị Hà khen: “Thái, giỏi nhỉ, biết chăm sóc bạn thân ái thế này, đi tán ai có mà xiêu đình đổ ngói như chơi.” Em ngắc ngứ: “Ơ mà em có thấy Thái yêu ai đâu, vẫn chạy nhông một mình đó thôi.” Nói xong em mới giật mình, sao Thái cứ chạy nhông mãi thế nhỉ, hai mấy tuổi rồi còn gì. Bao giờ từ trường về nhà, gặp Thái, vẫn gặp lại câu nói quen thuộc “đợi”. Ban đầu còn chọc. Sau quen, chẳng để ý đến nữa. Thế mà.... em học văn mà cũng vô tâm quá anh nhỉ.

Đêm ba mươi. Mẹ bảo tối nay cúng sớm cho mấy chị em đi chùa. Chưa sang năm mới mà chị đã diện áo dài mới tinh, xúng xính soi gương. Anh Hà hỏi em có đi cùng anh chị không, em chưa kịp lắc đầu thì chị đã liên thoảng đến xin ba mẹ. Ôi, ai lại đi ké với tình yêu thế này. Em quầy quầy không chịu, hứa sẽ theo sau. Về phòng, em mới biết mình buồn. Buồn một cách khủng khiếp mặc dù trong thời gian biểu dày đặc và bận rộn của Tết, em không cài chương trình này vào. Một vài cú điện thoại của người quen chúc Tết ba mẹ, mỗi lần chuông reo, thiếu điều em nhào ra, nhưng rồi không, rồi không. Sao thế nhỉ. Anh không hẹn, nhưng lẽ nào?

Buổi tối đi qua cửa nhà em nhanh quá. Mới ngồi xem tivi với ba một chốc, một chốc xuống lui húi với mẹ ở nhà dưới thế mà đã sắp sang năm mới rồi. Em sợ đến khi con lắc gõ 12 tiếng mà vẫn không có tiếng chuông nào dành cho mình.

Thái sang chúc tết ba mẹ, chúc tết em nữa. Thói quen mà. Chưa thêm tuổi mới mà trông Thái chừng chạc hẳn. Em tự dưng có ý nghĩ không biết đến mùa xuân nào, Thái cũng sẽ đi như anh Hà, với một người con gái xa lạ rồi bỏ thói quen sang nhà em nhỉ? Hình như lúc đó em bật cười, cái cười đau nhói về một điều giản dị. Thái rủ: “Tụi mình xin ba mẹ đi chùa hái lộc đi, đêm ba mươi ở chùa thiêng lắm đó nhỏ”. Em ngần ngừ mà cũng rất muốn ra khỏi nhà. May là mẹ hiểu đêm ba mươi không có giờ giới nghiêm nên cũng ừ cho Thái chở em đi. Còn một điều riêng mang, em sợ phải chờ đợi một điều không dành cho mình!

Ngồi sau xe Thái, em vẫn chập chờn nghĩ về anh. Em biết mình khốn nạn khi ngồi sau xe một người con trai mà nghĩ về một người con trai khác. Thái biết có quảng em xuống đường không nhỉ. Nhưng trời ơi em biết làm sao được khi trong lòng em vẫn còn đầy ắp hình ảnh của anh?

Thái hỏi: “Thùy buồn à?”. Em không ừ không lắc cứ theo Thái đi quanh quẩn trong chùa. Trong lòng mong quá đổi một bàn tay quen nồng ấm nhưng Thái không phải là anh và chùa càng không thể có điều tình cờ như chợ hàng hoa.

“Thùy ngồi xuống chỗ này, cầu nguyện một lát đi sẽ hết buồn ngay thôi mà”. Khi em ngồi lại

một mình, cảm giác linh thiêng dường như đang tận cùng trong suy nghĩ. Sắp giao thừa mà người chẳng vãn chút nào. Không khí trang nghiêm không thể tưởng. Chỉ có tiếng lửa tí tách cháy. Em lúng búng, nghĩ những lời nguyện cầu rồi gửi vào trong những tờ giấy xanh đỏ nhàn nhạt thả vào đồng lửa đang bùng lên bởi rất nhiều tờ giấy khác. Một bông hồng rơi nhanh theo tờ giấy của em. Ai nguyện cầu gì ấy nhỉ? Lạ lùng và tò mò nhìn lên để rồi bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc. Đôi môi buồn khẽ cất lên những lời nồng ấm giữa thời khắc tĩnh mịch mà đầy xáo động: “Thầy xem lửa sẽ biến hoa hồng thành hoa tulip đấy, hóa vàng đấy”.

Trong ánh lửa bập bùng của đêm, từng cánh hoa được nung lên màu vàng rực. Và trong tiếng reo rộn ràng của lửa có tiếng kinh coong dường như là tiếng chuông. Đêm thiêng liêng. Khẽ rung mình. Khẽ quay mặt. Thở ra một hơi bằng hết sức bình sinh tiễn năm cũ trôi đi.

Cầu cho lòng bình an.

Tiên Phước, 1998

N. T. T. T

BÀ VÀ TÔI

Lê Vũ Hương Duyên

Bao giờ tôi cũng có một gì đó để uất ức, giận dữ bà. Tôi thường chui vào một góc xó nào đó và rầm rút khóc, khóc mãi mê rồi ngủ thiếp đi. Trong ý nghĩ, bao giờ tôi cũng khẳng khái cho rằng bà rất bất công, bà không hề thương tôi. Bà có thể đánh tôi bằng cây roi dài và rất khó gãy, đếnứa máu ra. Bà có thể khóa tất cả thức ăn ở trong kệ bếp khi tôi hờn dỗi. Nhưng rồi, lại ôm tôi vào lòng mà khóc, mà hôn lên tóc, lên trán tôi. Những lúc đó, tôi cảm thấy hả hê khi nghĩ rằng chính bà mới có lỗi, nếu không vậy, bà đã không phải ân hận đến phát khóc lên. Tôi tự bực cho tôi một số quyền.

Một buổi chiều, tôi chạy nhảy tung tăng khắp khu vườn và trèo lên cây mận ăn một hơi no càn những trái chín ngon nhất, rồi ngủ ngon lành giữa một cái chạc ba. Tôi mơ thấy mình đang bay bổng giữa bầu trời mênh mông. Nhìn xuống thấy bà đang che bàn tay lên trán, mắt nheo nheo nhìn lên. Tôi mừng rỡ reo “Tạm biệt bà! Con không về nữa đâu!”. Rồi chợt mũi lòng khi thấy bà mặt buồn, nói thêm: “Khi nào nhớ bà con sẽ về thăm!”. Và bay đi, bay mê mãi trong bầu trời bao la. Sẽ còn bay nữa nếu như không bất chợt nghe tiếng bà vang vọng “Con ơi! Con à..... Con ở đâu?”. Giật mình tỉnh giấc, tôi tuột ngay xuống đất và chạy như bay vào nhà. Bà vẫn còn tìm mãi ở ngoài vườn. Tối đó, tôi bị đòn lằn tím thịt da. Sáng, tôi lại theo lũ bạn ra nhà kho chơi. Ở nhà kho có một con khỉ dữ, dữ dằn lắm. Mấy bạn tôi chọc thế nào không biết để nó tuột khỏi dây xích, rượt tôi về tới tận nhà. Tôi hoảng hồn nhảy qua cái sàng hạt dưa bà đang cặm cùi lật, hạt dưa văng tung tóe, thứ lượ rồi trộn lẫn thứ chưa lượ. Bà xách nách tôi đẩy ra ngoài: “Cho nó cắn chết luôn đi”. Tôi khiếp vía khóc òa nức nở. Trưa, tôi không thèm ăn cơm với bà. Bà chỉ hỏi một câu thôi: “Ăn hay không ăn?” và tôi chỉ mới nói: “Không” là bà cất ngay mọi thứ vào chạn, khóa lại, rồi không nói thêm với tôi một tiếng nào.

Tôi mang trong lòng nỗi ấm ức và cô đơn thui thủi ra ngoài đồng. Ở đó, các ruộng lúa đang xanh mơn mớn, có rất nhiều những cái bẫy chim én. Tôi say mê nhìn chim én và lội ngay ra ruộng khi phát hiện bất kỳ một con chim nào dính bẫy. Tôi lại bị rượt đuổi về tới tận nhà vì tôi giẫm nát lúa. Bà lại xách nách tôi đẩy ra ngoài khi tôi đang chui vào gậm giường trốn. Sau đó,

tôi bị bà trói lại ở cột nhà và bà đi đâu đó rất lâu. Trở về, bà cởi trói cho tôi và lại ôm tôi vào lòng: “Con biết tội mình chưa? Bà đi cấy đèn cho người ta đó, con hư quá, con không biết thương bà”. Tôi òa khóc, trong ý nghĩ bà có thể trói tôi cả buổi chiều mà, bà có thể đẩy tôi ra ngoài cho khỉ cắn nữa mà. Bà có thương tôi đâu!

Một buổi chiều, bà tắt tả trở về từ ngoài đồng, gọi tôi đến bên bà và nói:

- Ngày mai, con cùng bà ra đồng phụ vác lúa cho dì Sáu.

Tôi giãy nảy:

- Làm sao con ôm được!

Bà nghiêm mặt:

- Con phải làm được, không ôm được nhiều thì ít, nhưng phải đi làm.

Tôi nhìn trừng trừng bà giây lâu, lửa nóng phùng phùng trong mắt, rồi bất giác vùng chạy ra phía nhà kho, ở đó có một cây ra lớn, tôi rút rạ ra thành một lỗ hổng và chui vào đó khóc rức lên. Cho đến lúc bà tới, dẫn về, bới cho một chén cơm nếp và nói: “Ăn đi con! Cơm nếp mới dẻo ngon lắm đó”, tôi mới tạm “tha lỗi” cho bà. Dẫu sao, mấy ngày sau tôi mới phải đi làm.

Tôi phải ôm những bó lúa rất nặng từ ruộng đến chỗ xe bò rất xa mà không được ngồi nghỉ. Ngày đầu tiên, đêm về tôi bị lên cơn sốt, sốt vậy mà tôi sưng rân người, vái trời cho sốt thêm vài ngày nữa, ai biểu bà bắt tôi đi làm. Bà thì cuống cuống chà chanh lên mặt, đắp khăn ướt lên trán tôi. Bà bắt tôi uống cả nửa tách nước chanh, thứ chanh bà trồng ở ngoài vườn, chua lét, không khuấy đường, vậy mà trong chốc lát, cơn sốt biến mất tiêu. Bà ngồi quạt cho tôi rất lâu, cho tới lúc tôi ngủ thiếp đi. Sáng dậy tôi lại có cơm nếp để ăn. Tôi bắt đầu biết làm lụng từ đó, hết chiều ôm lúa lại tối đi đập lúa ở nhà kho. Tôi không bị sốt thêm một lần nào nữa, mặc dù tôi muốn lắm.

Tôi không còn được đi chơi nữa, không còn những đêm cùng lũ bạn đi bẻ mía trộm ở ngoài đồng, không còn những buổi chiều thanh thoi trèo lên cây mận, hái đầy túi những trái ngon, nằm ngửa giữa cái chạc ba vừa ăn vừa nghĩ đến giấc mơ... bay. Tại bà tắt cả. Tôi giận bà không biết để đâu cho hết.

Một đêm, tôi đang nằm ngủ, giật mình tỉnh giấc khi biết bà hôn lên trán tôi, nhẹ nhẹ nhưng nồng nàn, tôi nghe được tiếng bà thì thầm: “Chúc chung của bà nè, ngoan lắm. Tội nghiệp! Biết làm việc giúp bà dỗi đó, biết nghe lời bà dỗi, biết thương bà dỗi nè...”. Bà làm như tôi còn nhỏ nhít lắm vậy. Mà có phải vậy không? Tôi tự hỏi lòng mình, có bao giờ tôi biết thương bà chưa? Tôi lúc nào cũng ghét bà, lúc nào cũng giận dỗi bà, lúc nào cũng tìm mọi cách để không vâng lời bà. Bà lại hôn lên trán tôi và ôm tôi vào lòng. Bà khóc. Đúng là bà thương tôi thật. Nếu không, bà đã không cho tôi ăn cơm nếp, không ôm tôi vào lòng, không hôn lên trán và khóc như thế. Tôi chợt nhớ hình như đêm nào bà cũng hôn lên trán tôi và thì thầm: “Cục cưng của bà”.

oOo

Còn mấy bữa nữa là Tết, lũ bạn tôi đứa nào cũng có quần áo mới, đứa nào nghèo cũng có, không có áo thì quần, tôi không có gì cả. Tôi đã bới tung đồ đạc của tôi và bà lên để mong lượm một cái gì đó mới mới. Nhưng thất vọng, đồ của tôi thì cái nào cũng lem nhem luốc nhuốc, đồ của bà thì cái nào cũng màu đen và màu nâu. Tôi xếp tất cả đồ đạc lại và chui vào xó tủ thui thui khóc. Bất chợt tôi nhận ra một con heo đất nằm im lìm trong xó tủ, tôi bùng lên lắc lắc và cảm nhận được có rất nhiều tiền ở trong đó, tôi nảy sinh ý định ăn cắp tiền để sắm đồ, nhưng không biết lấy bằng cách nào. Tôi đâm giận bà với ý nghĩ tiền công vác lúa và đập lúa bà bỏ hết

vào trong đó, có cả tiền của tôi nữa chứ! Ngày hôm sau, tôi nhất quyết không ăn cơm nếp bà nấu vào buổi sáng và nhất quyết không đi làm. Bà không đánh tôi nữa, nhưng sao ánh mắt bà nhìn tôi thật buồn.

Trong lúc bà đi, tôi mày mò tìm cách lấy tiền trong heo đất, mà không sao lấy được. Tôi bỗng nghĩ đến một cái móc và bỏ đi tìm. Không khó khăn gì lắm, tôi đã làm được một cái móc chắc chắn, giấu vào trong bụng áo chạy về nhà và sưng lại, bà đã đập con heo đất tan tành, đang đếm tiền. Bất chợt nhìn thấy tôi, bà nói:

- Chiều nay bà dẫn con đi sắm đồ Tết. Vui chưa!

Tôi lùi lại, mặt lấm lét, không dám nhìn thẳng vào mắt bà, gật đầu. Bà đâu có để ý đến thái độ khác thường của tôi đâu.

- Bà để dành từ vụ lúa năm trước đến năm nay nè con, cả tiền lật hạt dưa nữa. Chắc là con sẽ được hai bộ đồ mới luôn quá, cả tập sách mới nữa chứ! Và bà cháu mình sẽ có một cái Tết to hơn mọi năm.

Tôi lùi dần về phía cửa và chạy như bay về phía cây rạ ở nhà kho, lấy cái móc từ trong bụng áo ra, nhét sâu vào đó rồi chạy về nhà. Bà không hề mảy may biết, tôi – đứa cháu gái “cục cứng của bà” đã có những ý nghĩ hư đồn như thế nào đâu. Tôi chợt muốn khóc vì ân hận quá. Bà ôm tôi vào lòng, hôn lên trán và bảo:

- Bà dặn này! Đến Tết là con thành người lớn rồi, bà không muốn đánh đòn con nữa, không muốn rầy la con nữa. Nghe không! Con có hứa với bà là từ nay trở về sau con sẽ ngoan hơn không nè?

Tôi gục đầu vào lòng bà, trong vòng tay yêu thương tràn đầy của bà tôi và khóc nức nở.

L. V. H. D

VỀ VỚI TÂM XUÂN

Nguyễn Thị Quỳnh Nga

Cô gấp quyển sách để trên đầu giường, với tay lấy cái đồng hồ để chuông báo thức rồi kéo chăn lên trùm đầu. Nhưng giọng em trai từ nhà dưới vọng lên rõ mồn một:

- Chị Nghi ơi, anh Tân sang chơi.

Cô nằm im. Chẳng có cơn buồn ngủ nào cả, tối thứ bảy cũng không có chương trình gì thú vị trên vô tuyến. Xuống nhà ngồi trò chuyện với Tân, lúc Tân về thì đi ngủ là vừa.

Nghĩ đến thế rồi cô ra khỏi chăn, nhảy từng bước xuống cầu thang như đứa trẻ con.

Tân đã trở thành người bạn thân với cô từ bao giờ thì chín cô cũng không rõ nữa. Bao nhiêu tối mùa đông Tân ngồi ở nhà cô chỉ với những câu chuyện hàng ngày, những câu chuyện thơ ấu của hai đứa mà cô thấy Tân trở nên gần lạ thường.

Hẹn mấy lần, cuối cùng cô cũng tới được trường của Sâm. Sâm là bạn thân của cô từ ngày còn học phổ thông. Tốt nghiệp sư phạm thì Sâm nhận công tác ở huyện cách thành phố hơn ba mươi cây số. Con đường nhựa nhỏ chạy quanh những chân đồi vắng vẻ nhưng thơ mộng. Cô chỉ cho Tân những cây sau sau lá vàng, lá đỏ rực rỡ ở trên đồi. Con đường này giống đường về thị trấn của cô. Định nói với Tân như vậy nhưng cô lại thôi. Cô cũng chẳng biết Tân có ý thích giống mình không nữa. Mấy năm trước, mỗi lần Tân chở mẹ đến nhà cô, chẳng bao giờ hai đứa nói chuyện với nhau. Gặp ở ngoài đường cũng cười chào rồi thôi. Chưa bao giờ cô nghĩ có một người bạn trai thân, nhất là người đó lại là Tân.

Sâm nhắc nhiều đến những ngày còn đi học. Cứ nói tới chuyện nào liên quan đến cô là Tân lại nhìn cô rất lâu và là la. Cô tự bảo mình phải cứng rắn với những cái nhìn như thế dẫu rằng bao lâu qua cô đã như vậy. Lần nào từ trường về thành phố, Sâm cũng nói, không còn trẻ con nữa, xác định truyện lâu dài được rồi. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy, kể từ khi xa Thiên.

Tân chở cô về. Cô thích những lúc đi thật chậm trên đường và kể bằng một giọng nói ôn tồn, ấm áp. Anh rất hay kể về những ngày thơ ấu cho cô nghe. Cô đã từng đến quê Tân trong một lần đi thực tế khi hai đứa chưa chơi thân với nhau. Khi ấy cô cũng chưa biết quê Tân. Đi qua một cây cầu tre bắc trên sông Kỳ Cùng vào mùa khô sang bờ bên kia là làng của anh. Tân sống ở đó đến năm sáu tuổi thì ra thành phố. Đó chính là lý do khiến anh có thể nói và nghe tiếng Nùng dễ dàng. Tân có đôi mắt mà những người con gái không nên đắm mình vào với bất kỳ sự mạo hiểm nào. Cô chỉ cảm thấy rằng, nói chuyện với anh dễ chịu và thoải mái hơn so với những người con trai lớn tuổi hơn mình. Tân đến và trở thành một người bạn thân đúng vào lúc cô cần có một người bạn như thế.

Nhưng tất nhiên, anh không biết điều đó. Cô gặp lại Thiên vào giữa những ngày giáp Tết.

Buổi trưa hôm ấy, trời nắng gắt như mùa hè. Chiếc áo len dày phải bỏ ra. Thiên cười bảo tưởng trên này còn lạnh nên phải mang theo cả áo khoác. Anh và cô lòng vòng trên mấy con đường trong thành phố sau khi ăn cơm trưa xong. Thành phố ồn ào và bụi bặm. Những cây hoa sữa lá bạc màu vì bụi, phương trời cảnh đứng buồn thiu. Hai năm mới gặp nhau nhưng không nói được chuyện gì nhiều. Thiên có lẽ không biết, những ngày không gặp anh cô có bao nhiêu điều muốn kể, muốn chia sẻ. Chính cô cũng ngạc nhiên bây giờ khi ngồi cạnh Thiên mà lại thấy mình hoàn toàn dửng dưng. Bờ vai kia cô không còn ao ước được dựa vào những khi mệt mỏi nữa. Ngày Thiên xa cô, chỉ có sự im lặng. Sự im lặng tưởng chừng làm cô không thể đứng dậy được. Những tổn thương tưởng chừng không thể lành trong cô. Rồi cô nhận ra, với mình tình yêu không phải là tất cả. Cô vui mình vào niềm đam mê từ ngày còn nhỏ, vui mình vào việc học. Hai năm cuối học ở trường chuyên nghiệp nặng nề đi qua, cô từ chối những lời tỏ tình mà bạn bè nói là rất chán thành. Những người bạn thân luôn nói rằng chỉ cần cô yêu một người khác thì sẽ không còn hình ảnh của Thiên trong cô nữa. Cô không muốn lấp khoảng trống trong mình như thế, mà cô cũng không thể, cô không tin vào sự ràng buộc như đã từng có với Thiên nữa.

Cô còn đang tự hỏi: ngày xưa mình yêu Thiên là vì lẽ gì? Dường như chỉ vì cái dáng vẻ cô độc và ánh mắt của anh. Tình yêu ấy ra đi khi nào cô cũng không hề biết, chỉ nhận ra khi ở gần nhau như thế này.

Cô bảo Thiên đừng ở con dốc ngay nơi kết thúc địa phận thành phố.

Thiên nhìn cô rất lâu:

- Tết mình có thể gặp nhau chứ?

Cô im lặng, trong đầu cô không có câu trả lời mà Thiên mong muốn như ngày xưa.

Anh đặt tay lên tay cô trên xe:

- Mọi người dưới nhà lâu rồi không gặp em, ai cũng mong em xuống đấy.

Cô khẽ khàng rút tay mình ra khỏi tay Thiên:

- Em hứa với bọn lớp cũ sẽ về thị trấn rồi. Mừng năm thì đã phải đi làm.

Cô nhìn sang phía những quả đồi, không dám nhìn vào mắt Thiên. Cô nhận ra mình đã thay đổi nhiều hơn cả cô nghĩ. Ngày xưa lúc nào cô cũng tin mình không bao giờ quên Thiên, lúc nào cô cũng tin vào tình yêu của mình. Mà thực sự anh đã đem lại cho cô một tình yêu đầy sự quan tâm và chân thành. Mọi người trong gia đình anh cũng gần gũi với cô dù chỉ vài lần gặp và những lần nói chuyện qua điện thoại. Thế mà lúc này....

Cô xoay chìa khóa xe:

- Thôi anh về đi, muộn thì trời sẽ lạnh hơn đấy. Em cũng phải về đi làm đây.

Thực sự lúc này, cô muốn anh quay về Hà Nội. Thiên nhìn cô, ánh mắt của anh làm cô thấy mình như kẻ có lỗi.

Thiên nói nhỏ:

- Anh về thật đây.

Cô gật đầu. Không có cảm giác của những lần chia tay ngày xưa nữa.

Thiên nổ xe:

- Anh về thật đấy?

Cô lại gật đầu.

Khi Thiên khuất sau những quả đồi ở phía xa nằm bên kia đường cao tốc, cô cũng quay đầu xe về hướng thành phố. Không hiểu sao cô có cảm giác đây là lần gặp cuối cùng của mình với Thiên. Chính cô cũng không có ý định hay mong muốn gặp lại anh. Cô biết ở trong trái tim mình có một điều đã ra đi.

oOo

Chưa bao giờ cô kể cho Tân nghe về con suối chảy qua chân núi ở thị trấn dù những câu chuyện về thị trấn thường xuyên có trong những lần gặp nhau.

Ngày nhỏ đám trẻ con thị trấn vẫn rủ nhau ra suối giặt quần áo, tắm bơi bằng những chiếc chậu nhôm trắng. Mùa hè nước suối trong vắt, những viên sỏi theo trẻ con về nhà. Tháng ba không có tiếng đập nước ùm ùm nữa nhưng dòng suối thì đẹp mê hồn. Những bụi hồng đại đua nhau nở ở chân núi và hai bên bờ suối. Có người nói hồng đại còn gọi là hoa tâm xuân. Những

cánh hoa rụng, trôi trên mặt nước như những chiếc thuyền tí hon. Cô và mấy đứa con gái ngắt những bông hoa cài vào hai bím tóc, hương hoa hồng đại là lạ, ngan ngát dịu dàng. Duy là người vẫn hay đan những dây cây rau ngót rừng thành vòng, giống như trong truyện cổ tích. Duy hay bảo, khi lớn lên sẽ bảo bố mẹ cho lấy cô, cái bờ rào cúc tần giữa nhà hai đứa sẽ phá đi. Cô thì cười ngặt nghẽo, rồi bao giờ cũng nói nó là thằng ngớ ngẩn. Nhưng đã bao nhiêu năm rồi cô không có dịp ngồi lại bên dòng suối vào mùa hồng đại nở. Những lần về thị trấn không bao giờ đúng mùa, đám trẻ con ngày xưa thì lớn hết cả rồi, Duy thì chuyển vào nam cùng gia đình từ năm lớp mười hai. Gặp đám bạn, thì thoảng chúng vẫn lời câu nói của Duy ra trên cô. Cũng bao nhiêu năm cô và các bạn chưa gặp lại Duy. Chỉ có thị trấn thì vẫn nguyên sơ như thuở nào.

Cô đi chậm rãi bên bờ con mương chảy qua thị trấn. Mặt trời vừa xuống núi để lại trên khoảng trời đỉnh núi phía Tây một màu hồng tím đến nao lòng. Gió đã se lại. Chưa bao giờ cô cảm thấy những ngọn núi đá kia lại thân thuộc như lúc này. Ngọn núi hình đầu con sư tử ngay trước mặt, phía bên trong, những thửa ruộng vẫn không có gì khác. Ngày xưa từ phòng cô nhìn ra cửa sổ là nhìn thấy ngay ngọn núi ấy. Những đêm hè, đom đóm bay lập lờ từ lưng chừng xuống tận chân núi. Hoa hồng đại nở nhiều nhất ở chân núi đó. Rau ngót rừng hái ở đây cũng ngọt và thơm hơn. Đứa trẻ con nào cũng khẳng khẳng nói như vậy. Suốt những mùa hè tuổi thơ, đám trẻ con bọn cô đã rong ruổi trên bờ mương này câu chuồn chuồn trong những buổi trưa da đen cháy lại. Xa thị trấn, trở lại sau bao tháng ngày, đi đến đâu cô cũng chạm vào bao nhiêu kỷ niệm và nhận ra trái tim mình êm ả vô vùng khi về đây.

Cô gặp Hương đi ngược chiều, tay cầm bó lá chua khá to. Hình như Hương vừa từ trên rừng hồi về.

Hương ngạc nhiên khi nhìn thấy cô vào thời gian này ở thị trấn thì phải. Giọng Hương dồn dập:

- Sao mày lại ở đây? Mà sao lại đi một mình thế Nghi?

Cô ngắt một lá chua rồi bỏ vào miệng, cái vị chua dôn dốt bao năm rồi cô vẫn còn nhớ lắm:

- Chuẩn bị vào biên chế nên chạy về xin cái dấu thị trấn. Vẫn hộ khẩu thị trấn mà.

Nói xong câu cuối, tự dưng thấy cồn cào kỳ lạ. Về đến cổng nhà Hương, chợt Hương bảo:

- Hôm nọ Duy gọi điện ra có hỏi thăm mày đấy. Bây giờ Duy là kiến trúc sư rồi. Nhỡ đâu nó lại chuẩn bị về hỏi cưới mày thì sao nhỉ?

Cô và Hương cùng cười vang.

Bỗng dưng cô tự hỏi không biết bao giờ trông Duy như thế nào. Cô lấy số điện thoại của Duy ở chỗ Hương rồi quay về nhà cậu.

Trời đã chạng vạng tối. Những cây hòe già đứng lặng lẽ hai bên đường con phố nhỏ như có nhiều tâm sự.

Thị trấn vắng lặng và rất đối yên bình.

Đường vào nhà Thu tối om nhưng thơm ngát hương hoa bưởi. Tự dưng cô muốn lúc này đi cạnh cô là Tân, dưới hương bưởi nao lòng như thế này. Hương hoa làm cô nhớ những lần vào nhà Thu học nhóm dạo chuẩn bị tốt nghiệp. Thu vẫn hay ướp mía với hoa bưởi, thơm ngọt không thể tả. Thu đang thực tập ở thị trấn. Cô tiếc vì đợt thực tập không về được như Thu. Trong đám bạn, Thu thì đỗ sau một năm. Bây giờ cả nhóm chơi thân ngày xưa đều đi làm rồi. Giờ cũng chỉ có Thu ở thị trấn.

Thu rang khẩu sli làm bánh, thứ bánh chỉ có ở một số vùng núi. Cô ngồi cạnh vừa dụi bếp cho Thu vừa nhẩn nha nhai từng hạt khẩu sli thơm giòn. Thu hỏi lại:

- Anh Tân là như thế nào rồi?

Thu bảo, hôm Tết khi cô và Tân trở ra thành phố thì Kim khẳng khẳng nói rằng đó là người yêu cô, nếu không đã chẳng nhiệt tình vào thị trấn buổi sáng cùng cô rồi trở ra ngay tối hôm đó như thế.

Cô cười cười, đứng dậy đi ra sân giếng.

Lác đác vài ngôi sao trên trời đang kéo mây về. Lẽ ra cô sẽ gọi điện cho Tân. Nhưng vào đến đây thì bố Thu lại mượn xe đi công việc. Cô cũng không rủ Thu đi lãng quăng nữa, mà cũng không có đứa nào ở nhà để tới chơi. Giờ này, có lẽ Tân cũng đã đi trực. Sâu nhiều lần rủ cô đi chơi rồi cần nắn rằng Tân toàn trực đúng những dịp như thế. Nhưng hôm nay cô về thị trấn một mình có thể lại hay hơn. Cô nhận ra mình nhớ Tân. Và điều đó làm cô ngỡ ngàng. Hôm Tân ngỏ lời cô đã im lặng và bắt anh đưa về ngay. Cô chưa nói gì với anh vì muốn thời gian sẽ trả lời giúp mình. Cô vẫn giữ cẩn thận hai trái tim sô cô la mà Tân tặng hôm valentine. Món quà Valentine đầu tiên trong đời cô nhận lại chính từ Tân. Điều bí mật ấy cô giữ cho riêng mình, Tân không hề biết. Cô cũng chẳng bao giờ kể cho ai nghe về cái lần đang ở Hà Nội cô đột ngột về nhà chỉ vì hôm sau là Valentine. Không hiểu sao lần ấy cô không muốn ở cạnh Thiên vào ngày đó.

Hồi đến Kỳ Cùng, em gái Thiên từ Hà Nội lên cùng công ty. Cô chỉ kịp gặp vài phút rồi vội đi làm. Lá thư Thiên gửi qua em gái nằm yên trong túi xách suốt hơn một tuần lễ. Cô không muốn và cũng không dám đọc vì nghĩ nó không khác gì những lá thư Thiên vẫn hay viết cho cô ngày cô còn học năm thứ nhất. Chỉ đến hôm Tân nghỉ nhưng không xuống nhà thì cô mới quyết định mở lá thư. Lá thư rất ngắn:

Nghi thương yêu! Nếu khoảng cách và những sự ngăn cấm làm em mệt mỏi rồi thì anh sẽ dừng lại. Anh không muốn làm em mệt mỏi thêm nữa vì anh biết em đã phải chịu đựng quá sức rồi. Em hãy mở lòng mình với người quan tâm, lo lắng chân thành cho em. Hãy làm theo sự mách bảo của trái tim, Nghi ạ. Hãy quên đi những tổn thương anh đã vô tình gây ra cho em. Anh biết chính chúng đã làm anh mất em. Hơn hai năm qua anh cứ nghĩ em sẽ thực sự cho qua để có thể làm lại. Nhưng lần gặp em vừa rồi anh đã nhận ra rằng anh đã mất em rồi. Đúng không Nghi? Anh sẽ cố gắng để có thể nhìn em như một người em gái. Mẹ bảo lâu nay đã coi em như em gái trong nhà rồi. Khi có thời gian hãy xuống Hà Nội, được không Nghi?

Cô đã khóc. Cô thấy thương Thiên và biết mình sẽ còn dằn vặt rất lâu. Cả cô và Thiên đều có lỗi trong sự đổ vỡ ấy. Chiếc bình pha lê không được giữ gìn cẩn thận đã vỡ tan ngay trong tay những người đang sở hữu. Lá thư làm cô quyết định sẽ gặp Tân để nói những suy nghĩ của mình. Cô không muốn lại vướng vào một sự ràng buộc nào nữa. Cô sợ sự hời hợt. Cô sợ sự ích kỷ. Sự quan tâm của Tân chưa hẳn đã là tình yêu đích thực, trong khi cái cô cần là một tình yêu như thế.

Hôm ấy là tối thứ bảy.

Tân trực và gọi điện cho cô. Nghe thấy tiếng Tân cô lại thấy ấm lòng, những gì định nói lại ngần ngại. Vừa đặt máy xuống thì chuông lại reo. Giọng đầu dây bên kia lạ hoắc, lại hỏi có phải nhà Nghi không nên cô càng băn khoăn. Cô vẫn biết mình hay quên nhưng giọng nói đó cô không tài nào nhận ra nếu người cầm máy không giới thiệu:

- Nghi ơi, là Duy ngớ ngẩn ngày xưa đây!

Suýt nữa thì cô hét lên.

Duy cười rất ấm:

- Mình đang ở bưu điện thành phố, chưa biết đường tới nhà Nghi như thế nào cả. Ra đón được không?

Chỉ kịp ờ một tiếng là cô bỏ máy ngay rồi dắt xe đi luôn.

Duy không vẫy tay thì cô cũng chưa nhận ra ngay được. Nhìn Duy trong bộ com-ple rất chừng chạc và răn rỏi, không giống Duy ngày nào nữa. Chỉ có cái miệng cười vẫn tươi và hiền. Giọng cậu trầm ấm:

- Nghi chở mình chở cho quen đường. Thành phố bây giờ đẹp và khác quá, Nghi nhỉ!

Cô yên lặng ngồi sau Duy. Bây giờ mới thấy Duy hơn tuổi cô rồi. Ngày xưa cả đám chơi với nhau đều xưng hô một kiểu dù Duy hơn cả bọn đến ba tuổi. Duy dừng xe chờ đèn xanh, quay lại nhìn cô:

- Có anh chàng nào đang ngồi ở nhà không hả Nghi? Nghi cơ sở võ đầu không?

Cô đập nhẹ vào vai bạn:

- Hàng tá đang ngồi nhà, tốt nhất là Duy không nên vào.

Duy cười vang. Là tiếng cười của người trưởng thành chứ không phải giọng cười ngày còn ở thị trấn.

Vừa dắt xe vào nhà thì Vũ bảo:

- Anh Tân mới gọi điện. Em nói chị đưa bạn cũ đi thăm thành phố. Tối anh ấy gọi lại.

Cô chạy lên phòng. Cô giở tấm hình chụp hôm đi hội Bắc Nga có Sâm và người yêu, cả Tân nữa. Hôm ấy từ hội về, Tân bảo để Sâm và anh Bắc về trước rồi anh dừng xe ở bên này sông Kỳ Cùng. Bên kia sông là nhà ông bà nội, ngoại của anh. Tân kể nhiều về tuổi thơ của anh, nói tên khúc sông hai đứa đang ngồi trên bờ. Nước sông lững lờ trôi. Bờ bên kia nở vàng hoa cải. Cô thấy Tân gần gũi lắm nhưng cô vẫn sợ, không hiểu đến lúc nào thì cô lấy được niềm tin trở lại, để có thể bắt đầu đi trên con đường mới. Liệu Tân có thể cùng cô đi trọn một con đường? Tân làm sao hiểu bây giờ trong đầu cô có hàng trăm mối tơ vò, chúng làm cô không tìm được lối đi.

Tân chưa gọi điện thì Duy đã đến đón cô đi. Cô nhớ ngày xưa Duy rất thích phog lan nên chỉ đường cho Duy rẽ vào quán cà phê cô hay đến. Tiếng nước róc rách hòa lẫn những bản saxophone khiến cô thấy lòng êm ả lắm. Cô nói nhỏ:

- Duy có thấy giống như đang ngồi cạnh tuổi quê mình không?

Duy khẽ gật đầu rồi nói nhanh:

- Hay là mai về thị trấn đi? Chiều ra mình xuống Hà Nội vẫn kịp.

Cô bật cười. Duy vừa từ thị trấn ra, mai phải đi rồi mà lại nảy ra ý định đột ngột như thế. Cô lắc đầu:

- Nghi cũng vừa về xong. Đợi mấy tuần nữa hoa hồng đại nở thì chụp mấy cái ảnh cho báo. Duy phải nghỉ để còn vào trong Sài Gòn nữa chứ!

Cô không thấy Duy nói gì. Có thể cậu cũng đang nghĩ về mấy vạt hoa hồng đại ở chân núi đầu sư tử và bên bờ suối giống như cô. Tự nhiên cô thêm có trong tay một vòng nguyệt quế cài dây hồng đại như của Duy ngày xưa hay làm cho cô quá. Nhưng ở đây thì tìm đâu ra.

Duy đứng dựa lưng vào tường thành, nhìn sang phía nàng Tô Thị, giọng trầm trầm:

- Nghi nghĩ bây giờ còn có những nàng Tô như thế không?

Cô gật đầu nhưng không lên tiếng. Song làm sao Duy biết rằng hơn hai năm cô chờ đợi người con trai của mình trở về mà khi gặp lại mà lòng cô lại khép kín vì những tổn thương do người ấy gây ra. Bỗng dưng Duy bảo:

- Tối nay đi hát karaoke đi. Duy sẽ hát cho bạn nghe bài nào mà Nghi thích.

Cô nhớ đến những lần Tân hát mà cô ngồi bên cạnh, nhớ cả lần từ thị trấn ra, Tân đã hát cho cô nghe cả một quãng đường dài. Cô thích nghe giọng hát trầm ấm của anh. Lúc Duy chở cô về đến đầu ngõ thì cô lại nói:

- Tối nay Duy đến, nhưng ở nhà ngồi chơi thôi nhé. Nghi hơi mệt một chút

Khi Duy gọi điện nói vừa lên xe xuống Hà Nội thì cô đang ở một thị trấn cách thành phố gần bảy mươi cây số. Công việc của cô vẫn luôn đi công tác đột xuất như vậy. Duy đã bảo để ở nhà cho cô một thứ rất quan trọng làm cô cười giòn:

- Cái gì mà quan trọng thế Duy? Duy luôn luôn đơn giản hóa mọi thứ mà.

Giọng Duy rất nghiêm túc:

- Sao mấy hôm đi cùng Duy, mắt Nghi cứ buồn và lạnh không giống như hồi còn ở thị trấn?

Cô lặng người. Cô nhận ra, bao năm rồi nhưng Duy vẫn là người bạn hiểu cô. Và cô tin cậu sẽ thông cảm cho cô thôi. Song còn Tân, liệu anh có nhìn thấy điều đó trong mắt cô mỗi khi gặp nhau không?

Tân lại chở cô đi chậm chậm. Vầng trăng của mùa xuân mảnh mai lơ lửng giữa trời. Anh vòng tay ra sau cầm lấy tay cô. Cô định rút lại nhưng lại thôi. Bỗng dưng anh bảo:

- Mẹ hỏi anh ngày sinh âm lịch của em là hôm nào để xem hai đứa có hợp nhau không. Anh nói cần gì phải xem, con biết là hợp. Mẹ anh bảo trẻ không quan tâm nhưng người già vẫn cần xem.

Cô bật cười:

- Xem làm gì? Em và anh không hợp nhau đâu.

Giọng Tân không cười:

- Hợp chứ, anh biết là hợp.

Cô không nói gì nữa, nghe thấy lòng mình có điều gì đó lạ lẫm lắm. Cô muốn nói với Tân về quyết định của mình. Lá thư của Duy để lại làm cô suy nghĩ nhiều hơn về quyết định ấy. Cô sẽ

nói với Tân về quyết định của cô cho dù điều đó có làm anh buồn đi chăng nữa. Lúc này cô chưa có can đảm để bắt đầu một tình yêu...

Tân dừng xe ở con dốc – nơi cô đã tiễn Thiên về Hà Nội. Nhưng cũng chính lúc này cô cảm thấy tay mình nhỏ bé trong bàn tay Tân. Cái nắm tay của anh làm cô thấy mình mỏng manh cần được che chở. Bao nhiêu điều cô định nói cứ nghẹn lại dưới cổ họng. Vầng trăng chốc chốc lại núp mình vào trong mây rồi lại lộ ra sáng ngời. Cô chưa biết bắt đầu câu chuyện của mình như thế nào thì đột ngột cô cảm thấy một thứ hơi ấm là lạ ở bên má mình. Khuôn mặt Tân rất gần. Nhịp tim cô như dừng lại. Cô luống cuống thực sự. Rồi cô như thấy môi mình mềm đi. Cô chưa bao giờ nghĩ nụ hôn anh dành cho cô lại dịu dàng và ngon ấm đến thế. Những vật hoa hồng đại hiện ra lấp ló, dịu dàng hơn cả những câu truyện cổ ngày xưa.

3-2003

N.T.Q.N

MÙA XUÂN NGỐC NGHỊCH

Đỗ Thanh Vân

1.

Chiều thứ sáu thênh thang. . . Trên đường từ trường về nhà, tôi rẽ vào toà soạn lãnh nhuận bút. Không có niềm vui nào sánh bằng niềm vui những chiều như chiều nay, được nhận nụ cười tươi như hoa của các chị thủ thư, được run run ký tên vào sổ và làm một phép tính nhằm cực nhanh trong đầu xem mình có thể làm gì với tiền nhuận bút.

Tôi ghé vào hiệu sách để. . . xem. Thói quen đáng nể này có từ thời biết đọc nhưng chưa biết viết, cứ chiều cuối tuần, tôi ngồi ở quầy sách thiếu nhi, để mẹ đi tìm sách vở, tư liệu. Nghe tôi kể, bà ngoại đã la trời: “Ở đâu lại có kiểu trông con như thế?”. Rốt cục, chiều cuối tuần, tôi vẫn đi nhà sách cùng với mẹ, nhưng có cả bà đi cùng và hai bà cháu cùng ngồi xem truyện tranh rất vui! Cuốn nào kịp đọc thì đọc, không kịp thì ghi lại tên sách và phóng ra nhà sách cũ để mua. Nói của đáng tội, sách mới thì thích thật, nhưng đắt quá, mà số tiền lương khiêm tốn của tôi còn biết bao nhiêu việc phải chi dùng.

“Sắp đến tết rồi. . .”, tôi - một đứa con gái mười bảy tuổi còn hơi hơi (chỉ hơi hơi thôi nhé) xí xọn chợt nhớ là còn cần phải mua sắm thêm vài bộ đồ vía để du xuân. Thế là tèn tén ten, áo thun này, quần jean này, cả nón mới và ba lô mới nữa. . . và. . . thôi, dừng ngay lại con bé ngốc nghếch kia, không thì có cầm cả xe cả người cũng không ra được khỏi cửa hàng đâu.

Vừa về đến cửa, tôi đã thấy thằng em quý hoá chạy ra đón và nhấp nháy một cách khó hiểu:

- Ông tướng con, làm gì mà gian thế? Lại làm hỏng cái gì trong phòng chị à?

Nó vẫn chỉ cười và ba chân bốn cẳng chạy vào nhà.

- Con đi lang thang đâu mà về trễ thế?

- Con đi lên toà soạn. Đói quá mẹ ơi, mình ăn cơm đi.

- Vừa nãy cả nhà tổng vệ sinh đón tết, mệt phờ nên quyết định không nấu cơm mà ra tiệm ăn. Đợi con mãi, em con đói quá nên cả nhà đi ăn rồi, con chịu khó ra ngoài kiếm cái gì mà ăn tối nhé, con gái!

Mặt tôi “cháy” dài ra một cách khó hiểu (mẹ bảo tôi đã có nét mặt “biểu cảm” ấy từ bé, mỗi khi bị cho ra rìa bất cứ cuộc vui nào trong nhà, ngoài ngõ!). Nổi tửu thân dâng trào. “Thế đấy, nhóc con khốn khổ, mày bị cho nhin rồi nhé”. Tôi vào nhà rửa mặt, thay quần áo, đổi túi xách (vì ngại phải sắp xếp lại cái ba lô trong đó có chứa cả “khoảng trời riêng” vốn không được ngăn nắp cho lắm của tôi), rồi với khuôn mặt vẫn “u ám” như cũ, tôi dắt xe ra cửa. Đáng lẽ tôi nhin luôn, tửu thân quá mà, nhưng cái bao tử biểu tình dữ quá, mà thằng nhóc em cứ chạy theo sau lưng “lẳng nhăng”:

- Chị hai ơi, vừa nãy đi ăn bánh xèo ngon lắm, em còn uống một ly nước mía dâu to như trái núi cơ.

- Nhớ đấy, lần sau đi xem phim, tôi không dẫn cậu đi cùng đâu

Thế là tôi “hể hả” ra khỏi cửa, để lại sau lưng có một khuôn mặt “biểu cảm” và “u ám”

2.

- Cô bé ơi, cho xin hai nghìn tiền xe.

Tôi đưa mắt ngó thằng con trai cao lêu nghêu và theo tôi, là hết sức. . . mắt cân đối, mặc áo thun trắng, quần jean lửng và xỏ dép lười, đang nhin tôi cười cười.

- Cô bé cái gì mà cô bé. Tôi hơn anh ít nhất là hai tuổi đấy. Cười cái gì mà cười?

- Vâng, chị ạ, chị cho. . . anh xin hai nghìn tiền gửi xe.

Nhin cái mặt hần kia. Con trai gì mà đáng sợ quá. Vừa nghĩ, tôi vừa cúi xuống, mở túi lấy tiền và mặt tôi lại lẩn nử trong một buổi chiều, dài ra đầy “biểu cảm”. Trong túi có đủ các thứ, từ mắt kính đến khăn tay, chỉ thiếu cái ví tiền! Làm sao đấy? Tôi ngược mắt lên nhin hần. Rồi lại cúi xuống nhin mũi giày. . .

- Thế cô bé không có tiền à? - Hần vừa nói vừa cười rất “nham hiểm”:

- Tôi. . . tại tôi quên ví ở nhà chứ bộ!

- Thôi, quên thì thôi, gọi tui bằng anh đi, tui cho đi không lấy tiền.

Mặt tôi nghệt ra trong hai, ba giây. Thật không ngờ có kẻ vô duyên đến thế. Chỉ có hai nghìn gửi xe mà phải chịu “nhục” như thế này. Chắc ngó thấy mặt tôi ghê quá, hần cười đổi giọng:

- Thôi, về đi, anh đùa tí thôi.

Tôi vẫn đứng trơ trơ.

- Nè, bé về đi, đừng đứng đó hoài, rồi nước mắt nước mũi ra ai mà đỡ được?

Không nói không rằng, tôi tiến đến chỗ điện thoại công cộng và gọi cho bố trước con mắt ngạc nhiên của hần.

- Thôi về đi mà. Cô bé làm anh sợ quá, toát cả mồ hôi rồi!

Tôi vẫn kiên trì đứng đó và bố tôi đến. Người cha đáng kính của tôi tủm tỉm cười với tôi và hình như cả với hắn. Lúc dắt xe qua mặt hắn, không chắc lắm, nhưng tôi dường như thấy hắn cười, một nụ cười “cầu tài” vô ích và đáng ghét.

3.

Không bao giờ tôi trở lại nhà hàng ấy nữa. Không bao giờ. Vậy mà cái ngày “không bao giờ” ấy cũng đến. Von bạn nối váy với tôi nó tổ chức sinh nhật ở đó. Và tôi, với bộ dạng nhăn nhó “miễn cưỡng” vì nó mà quay trở lại “chốn xưa” lần hai.

Tôi dáo dác nhìn quanh, thật may là không có hắn. Giữ xe mà “vô lương tâm” như thế không sớm thì muộn cũng bị “sa thải” thôi

- Anh lấy đĩa và muỗng để các em ăn bánh kem nhé?

Giọng này nghe quen quen. Tôi ngược lên. Còn hắn, như nhận ra người quen, nở một nụ cười tươi roi rói, rồi tiếp tục hỏi chuyện cô bạn tôi. Lúc hắn vừa đi khỏi, tôi nghe con Hân reo lên:

- Anh chàng phục vụ dễ thương, vừa nãy hình như cười với tao phải không?

- Ừ, còn cười với ai được nữa - Tôi nhìn nó đầy “đồng cảm”.

Không hiểu ra sao nữa. Giữ xe, phục vụ bàn. Lần sau sẽ là gì nữa đây?

4.

- Anh là sinh viên năm ba. Em cũng học ở đây à? Mình cùng xuống căng tin nhé!

Mồm tôi cứ há ra mãi không sao khép lại được. Ngoài sức chịu đựng của tôi rồi. Hắn vẫn đứng sờ sờ ra đấy.

- Này đừng có há mồm ra mãi như thế. À, em tên gì ấy nhỉ? Anh tên Nam.

- Tôi tên Nữ. Mà anh với tôi có quen biết gì đâu tự dưng hỏi han ngọt xót vậy?

- Đừng đùa nữa nhóc, em tên gì? Anh em mình gặp nhau lần này là lần thứ ba, quen quá đi chứ.

Tôi nhìn hắn đầy tức giận, đang định “độp” lại một câu gì hay ho thì...

- Ê nhóc, bạn trai của mày à? Giấu ghê thế! Dẫn ra mắt đi.

- Đúng rồi, ra mắt đi.

Mấy con bạn “quỷ sứ” ấy và cả hấn nữa, lời “xềnh xệch” tôi ra quán chè trước cổng trường. Bọn bạn quý hoá ấy nghiêm nhiên coi như không phải học ba tiết triết học, còn hấn, nghiêm nhiên coi mình có “quyền” làm cái đuôi công khai và vênh váo của tôi từ lúc ấy (!?)

5.

Sáng nay hấn không lên giảng đường, không có hấn cùng lang thang, cũng (hình như thôi) đâm ra nhớ nhớ.

Chiều, không hiểu nghĩ gì, tôi phóng xe ra nhà hàng tìm hấn. Mới đến lề đường bên kia, đã thấy hấn ở cửa, ngồi “chễm chệ” trên một chiếc @ đen bóng loáng. Tôi chột giật mình, cái anh chàng này, dám ngồi cả lên xe của khách thể, họ mà biết thì. . . chưa kịp sang, tôi lại thấy hấn phóng vút đi. Một lần nữa, mồm tôi lại há to ra, trời ơi, dám lấy cả xe đi như thế thì thành “ăn cướp” xe à?

- Này anh ơi, Nam vừa đi đâu đấy? Không làm việc à?

- Làm việc gì? Em quen nó à? À, cũng có, cái thằng “hâm” ấy, làm công tử không muốn, lại nằng nặc đòi bố cho ra nhà hàng làm việc. Nhà hàng này là của nhà Nam đấy. Nó vừa hết ca, bảo với anh là đi mua quà tết cho bạn gái. Em có nhắn gì không? Ơ, đi đâu đấy em gì ơi!

Nước mắt tôi ở đâu cứ chạy vòng quanh. Tất cả những buổi chiều đi bên cạnh con bé tôi, hấn vẫn kể cho tôi nghe về những ước mơ, về việc tự lập, về. . . còn tôi thì ra sức an ủi động viên, còn “dốc bầu tâm sự” với hấn về tôi, về việc viết báo, về. . . vậy đấy, lại một lần nữa hấn “lừa dối” tôi.

6.

- Thanh ơi, đợi anh với!

Tôi rảo bước nhanh hơn.

- Này, làm gì đi nhanh thế?

- Anh nói dối. Anh đã kể với tôi những gì? Anh chỉ là một thằng công tử thích dối gạt người khác thôi.

Mặt hấn ngó ra trong vài giây, chột xịu lại:

- Thì anh có nói với em về gia đình anh bao giờ đâu?

Tôi không nghe nữa, tôi vọt chạy về phía giảng đường. Hấn chạy theo, hấn bắt kịp tôi. Và, ạch, hấn, thằng con trai đáng ghét ấy đạp lên phần sau chiếc xăng đan chân trái của tôi. . .

7.

Mùng hai tết: ngồi bẹp ở nhà. Tôi thấm thía sâu sắc nỗi khổ nhọc mà hấn gây ra cho tôi. Một

con bé tôi đầy kiêu hãnh không thể ra khỏi nhà với cánh tay phải bó bột kín mít giữa một ngày nắng xuân tươi đẹp thế này. Tôi thoáng rung mình nghĩ tới hậu quả của việc hắt làm tôi “nhục nhã” giữa sân trường. Phía trước mặt là giảng đường, phía sau lưng là phòng tự học, bên phải là căng tin, bên trái là cổng trường, tôi đã ngã nơi “trung tâm” của thế gian. Rồi một hai năm nữa, có thể tôi sẽ được nghe một con X kể về chuyện con T có quen một thằng V có cô bạn chính mắt nhìn thấy một thằng năm ba “tỏ tình” với một con năm nhất, con bé này đã “cực tuyệt” và vùng chạy và ngã nhoài. . .

Có tiếng chuông điện thoại. Là sếp. Sau một hồi ra sức an ủi, động viên, chúc mừng năm mới, sếp đã truyền “khẩu lệnh” rõ ràng từng tiếng một:

- Sang năm mới phải chịu khó mà viết bài đấy, viết ngay cho anh đợt bài mới cho mấy số đầu năm nghe chưa.

Tại tôi “lùng bùng”, tôi nghĩ ngay đến viễn cảnh tôi, với cánh tay bó bột trắng lớp, đang hì hục “nhất dương chỉ” trên bàn phím máy mò vi tính để viết bài. Có tiếng chuông điện thoại. Chắc “sếp” lại quên nhắc điều gì rồi.

- Là Nam nè. Thanh hả? Khoẻ không em? Chúc năm mới em gái ngày một xinh tươi, học giỏi và thành công trong mọi việc nhé!

- Em cũng chúc anh vạn sự như ý. Có chuyện này quan trọng lắm, anh Nam à. . .

8.

Phần này là của ban biên tập. Vì khi nhận được bản thảo truyện ngắn của tác giả đánh máy vi tính in ấn cẩn thận, chúng tôi còn tìm thấy trong đấy một mảnh giấy tập học sinh viết bằng mực tím. Không hiểu là vô tình, hay do dụng ý nghệ thuật của tác giả, ban biên tập tòa soạn, trên tinh thần luôn tôn trọng chính kiến và nguyên văn tác phẩm của tác giả, đã đăng kèm theo phần chữ viết tay ấy vào ngay sau truyện ngắn cho bạn đọc tiện theo dõi:

“Chị Hai cháu thật là dã man. Mới mừng ba Tết đã bắt anh Nam sang nhà ngồi d đánh vi tính cho chị. Chị thì vừa nhớn nhor nghĩ ý nghĩ tứ, vừa ăn bánh uống nước, còn anh Nam, hể thở dài một cái thì chị thở thê:

- Cố lên anh Nam, em cũng có muốn làm anh mệt đâu, chỉ tại cái tay của em.

Nói đến đó là anh Nam lại cụp mắt xuống, lặng lẽ chờ đợi chị nghĩ tiếp về sáng tác của mình.

Chị lại bắt cháu ngừng chơi điện tử để đi gửi bài cho chị. Mặc dù cháu đang thắng điểm liên tục.

Nên, cháu gửi kèm theo lá thư của cháu. Hy vọng tòa soạn, nếu có đăng bài của chị cháu, thì chia nhuận bút cho cháu và anh Nam nữa. Cháu xin cảm ơn.”

Đ. T. V

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>
